

Borger-Bennen

for 1870.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

82de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schults.

05.6
Bo 66

1870
Aug. 32

17566

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Statsraad, Dr. F. B. Mansa, Justitsraad J. N. G. Rode og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedbleven at fungere som Comiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
En Flugt gennem Colorados Kloster (Fortsættelse fra forrige Aargang), ved Olivarius	1—11.
Den Forstøbte, ved Halvorsen, gaaer næsten igjennem hele Aargangen.....	12—389.
Indtryk og Erindringer fra et Par Fodreiser i Nordsjælland i Sommeren i 1869 af w., ved Krebs	390—392, 394—400, 402—407.
Anekdoter, ved Krebs.....	407—408.
En uhyggelig Fjernbanetur, ved Krebs.....	409—424.
Borgervennens Nytaarshilsen til sine Læsere, ved Krebs	425—428.

II. Bekjendtgørelser fra Administrationen.

Repræsentantforsamlingen den 16de December 1869.....	17.
Tilføjelse til Repræsentantforsamling.....	65, 73, 77.
Bekjendtgørelse fra Administrationen.....	66, 74, 78.
Extract af 4de Qvartals Regnskab for 1869 findes i Nr. 10.	
En Blads som Reserverubud anmeldes ledig.....	85, 93, 101.

	Side.
Forhandlingerne ved Repræsentantsforsamlingen den 17de Marts 1870, tilligemed Oversigt over Regnskabet for 1869	125—156.
Extract af 1ste Qvartals Regnskab for 1870 findes i Nr. 20.	
Snedfermester A. Griffsens Antagelse til Reservebud.....	177.
Extract af 2det Qvartals Regnskab for 1870 findes i Nr. 32.	
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan m. m.....	293, 301, 309, 317.
Extract af 3die Qvartals Regnskab for 1870 findes i Nr. 44.	
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	385, 393, 401.
III. Forslag til nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Uargangen.	

Borger-Vennen.

To og firfindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 1te Januar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Flugt gennem Colorados Kløft.

Fortalt af Major Calhoun.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Fyrgetyve Mile nedenfor deres Indtrædelse i det store Svælg naaede de Munden af St. Juan Floden, og forsøgte at trænge ind i den, men den stridende Strøm kastede dem tilbage, og de lodrette Klipper, høie som Colorados, i Forbindelse med den stærke Strømning forhindrede dem fra at forlade Flaaden for at forsøge Flugt i den Retning. De flaadede altsaa videre. Ved hver Bøining af Floden syntes det dem at de stred dybere ned i Jorden; Klipperne over

deres Hoveder nærmede sig hinanden end mere, og forsøgte Mørket omkring dem saavelsom de Ekkoer, der tonede opad fra de brusende Strømme.

Fire Dage vare henrundne siden de indskibede sig paa det skrøbelige Fartoi; det var nu den 28de August. Indtil da havde de stedse gaaet i vaade Klæder, men Bandet var forholdsviis varmt, og Strømningen mere regelmæssig end de havde kunnet vente. Strole havde paataget sig at styre Flaaden, og tvertimod Whites Raad satte han ofte den ene Ende af sin Stage imod Bredden eller imod en fremragende Klippe, og stemmede Skulderen mod den anden Ende for at skubbe Flaaden tilside. Hidtil havde de ikke seet nogen naturlig Bro spændende sig mellem Klipperne foroven, ei heller var deres Fart bleven forstyrret ved Bandsfald. Men omtrent Klokken tre om Eftermiddagen den 28de hørte de det dybe Brøl af et Bandsfald forude, og følte Flaaden rystet, hvorpaa denne med forfærdende Hastighed hvirvlede fremad mod en Klippevæg, der syntes at lukke for enhver yderligere Fremskriden. Da de nærmede sig Klippen, gjorde Floden en skarp Bøining, omkring hvilken Flaaden snurrede, og aabnede dem Udsigt til en lang Strækning, hvor Bandet pidsledes til Skum, inden det styrtede gjennem et snevert, brat Svælg, dannet af store, spredte Klippemasser, der udbredte sig fra Sidevæggene. Her var ikke et Diebliks Rum for en Overveielse. Flaadens Tømmerværk dirrede voldsomt, som om dets Sammenhold skulde sonderbrydes. Mændene overskyldedes af Bolgerne;

Flaaden begravedes i de sydende Bønde, og White klyngede sig i Dødsangst til Sparrerne. Hans Kammerat stod et Dieblif opreist med Stagen i Haanden, beredt til at styre Flaaden fri af de Klipper, som den blev slynget hen imod; men neppe havde han ordnet sig, før Flaaden hvirvlede ned ad en Skrænt, og midt i den forfærdelige Brusen hørte White et Skrig, som gjennemisnede ham, og idet han dreiede sit Hoved, saae han gjennem Flaaden og Taagen sin ulykkelige Kammerat tumlet omkring af Strømmen og dernæst forsvinde i Hvirvelen.

White klyngede sig fremdeles til Flaaden, og det var først da den syntes at flyde jevnere, og Lyden af de nedstyrtende Vandmasser begyndte at tabe sig, at han vovede at hæve Hovedet og igjen betragte Omgivelserne; det var et bedrøveligt Skue; han var ene, Provianten bortskyllet, og Kløstens mørke Skygger varselede om den indtrædende Nat. En Fortvivlelsens Følelse greb ham, og med foldede Hænder anraabte han om den Død, han flygtede for. Tilmed blev han varselet om en yderligere, umiddelbar Fare, idet Tommeret i Flaaden igjen gav Tegn til at ville skilles fra hverandre; dog lykkedes det ham ved en kraftig Anstrængelse at iværksætte en Landing ved nogle flade Klipper, hvor han fastgjorde Flaaden for den forestaaende Nat. Her sad han nu, ene med sine sørgelige Tanker, for at tilbringe disse lange, skumle Timer med at gruble over sin frygtelige Stilling, og over de svage Udsigter han havde til at tilendebringe denne

eventyrlige Reise. Han bebreidede sig, fordi han ikke havde fortsat Kampen med Indianerne indtil han var falden ved Bakers Side. Eller han kunde have forsøgt at undkomme gjennem St. Juan Dalen og over de hiinsides liggende Bjerge til Nybyggerne. Var dette skeet, kunde han maaskee have naaet sit Hjem, og der slaaet sig til Ro med sine vundne Erfaringer som Guldsøger. Men naar han tænkte paa Hjemmet, fremkaldte dette de heftigste Bevæggrunde for Livets Bedligholdelse, og han besluttede at sælge sit Liv dyrt.

Langsomt begyndte Dæmringen, der forlængst var tilendebragt i den ovre Berden, at krybe ned til Kloftens Dybder, og gav ham Lys til at reparere sin Flaade, og paa ny sende den ud paa den bedrageriske Flod. Under Farten nedad mindedes han Strolæns sorgelige Skjæbne, og anvendte den Forsigtighed at surre sig fast til Flaaden, for at udelukke Muligheden af at blive skilt fra den. Denne Forsigtighed frelste senere hans Liv. Hans videre Fart ned ad Floden førte ham nu gjennem en Række rivende Strømninger, som fik Roring af de Vandmasser, der opdæmmedes af en Rængde skjulte Klippeblokke, hvorover hans skrøbelige Flaade rumlede og hvirvledes. Ved en af disse Strømninger anslaaer han Flodens Sænkning til en 30 à 40 Fod paa en Strækning af en halvandet-hundrede Alen. Ved at passere et af disse Steder skiltes Flaaden i den ene Ende, og White fastedes i Vandet, men kæmpede sig henimod Bredden, og holdt med fortvivlet Anstrængelse Tømmeret samlet, indtil

det lykkedes ham at komme ind i roligere Bunde, og der fæstne det.

Farlighederne havde endnu ikke Ende, og ved at omtale efterstaaende Begivenhed grebes White af det eneste Tegn paa Sindsbevægelse, han havde lagt for Dagen under hele denne lange Fortælling. Omtrent fire Mile nedensfor det Sted, hvor Flaaden sidst sonderbrødes, naaede han Mundingen af en stor Strøm, der, som han senere fik at vide, var Colorado Chiquito. Kloften, hvorigjennem den træder ind i Hovedfloden, har megen Lighed med St. Juans, og skjøndt den ikke udgæder en saa stor Vandmasse som denne, er dog Strømningen meget mere rivende, og stryger tværs over Store Colorado, hvor den i et taffet Indsnit paa den modsatte Side foraarsager en stor og farlig Malstrøm. White saa det, og bestræbte sig for at undgaae den, men var for svag dertil. Hans Flaade, ført af Strømningen i Store Colorado, foer frem med en saadan Kraft, at han ved Hjælp af sin Etage haabede at gjennembryde den Strømning, som saaes at trænge frem fra Colorado Chiquito lodret paa hans Cours. Men, da han naaede dennes Munding, standsede Flaaden pludselig, snurrede et Dieblif rundt, som om den ballancerede paa et fast Punkt, boiede sig derpaa for Strømningen fra Chiquito, og blev kastet ind i Malstrømmen. White, som nu følte at al videre Anstrængelse var frugtesløs, tabte sin Etage, og sank med foldede Hænder ned paa Flaaden. Han hørte de gurgelende Bunde omkring sig, og ventede hvert Dieblif at

blive slugt af det boblende Svælg. Efter Forløb af nogle Minuter, saa syntes ham, grebes han af en underlig dreiende Fornemmelse, og da han saa op, opdagede han, at han svingede rundt omkring Malstrømmen, stundom tæt ved Svælget, og saa igjen af en eller anden usynlig Kraft blev kastet ud i Omfredsen, alene for strax derpaa at drages ind imod Midtpunktet. Baaren saaledes af de svingende Bande, laae han og stirrede opad gjennem den mægtige Kloft, der syntes at bøie sig over ham, som om den var ifærd med at styrte sammen. Paa det blaae Belte af Himmelen, som viste sig over Kloften, saa han de rødskantede Skyer svæve forbi, og vidste nu at Solen var ved at gaae ned i den øvre Verden. Endnu svømmede Flaaden omkring Malstrømmen ligesom et Slags svingende Pendul, der afmaalte den ventede Døds lange Dieblikke. En svimmel Fornemmelse overfaldt ham; han troer han maa være besvimet, og han veed, at han en Stund var bevidstløs; thi da han atter saa opad Kloften, hvis Overrand her havde sig en 3,000 Fod over ham, fandt han, at de røde Skyer havde forandret deres Farve til sort, og at Nattens tunge Skygger havde sænket sig ned i Kloften. Da mindedes han for førstegang at der gives en Styrke, som er stærkere end Menneskets, en Magt, som „holder Oceanet i sin hule Haand“. „Jeg kastede mig paa mine Knæ,“ sagde han, „og medens Flaaden svingede omkring i Strømmen, anraabte jeg Gud om Hjælp; jeg bad som fra min Sjæls Junderste: O, Gud! hvis

der er Udvei fra dette farlige Sted, saa frels mig." Da White fortalte disse Enkeltheder, blev hans Stemme hæs; hans tildeels haarde Ansigtstræk dirrede, da han meddeelte, at han samtidigt sølte en Forandring i Flaadens Bevægelser, og da han vendte sig for at see efter Malstrømmen, fandt han, at den allerede var i nogen Afstand bag ham, og at han var ifærd med at flyde nedad den roligste Strøm, han endnu havde seet i Klostet.

Nedenfor Colorado Chiquito var Strømningen meget langsom, og White formodede, hvad han senere erfarede at være rigtigt, at de rivende Strømninger vare væsere, medens han ikke var ligesaa heldig med at gjætte sig til Callville's Afstand. Løbet af Floden længere nede beskriver han som „meget kroget med skarpe Bøininger“, og Overblikket til begge Sider som indesluttet ved bratte Bægge af hvid Sandsteen. Disse Bægge have glatte, lodrette Overflader saa høit op som Høivandet naaer, hvilket har efterladt et tydeligt Mærke omtrent 40 Fod over August Maanedes Vandstand. Klostens største Høide formener White at være imellem St. Juan Floden og Colorado Chiquito, hvor han anslaaer den til over 5,000 Fod lodret, og paa enkelte Punkter langt høiere. Dr. Newberry, det geologiske Medlem af Lieutenant Ives's Expedition, mener at Høiden i en lang Strækning er nærved 7,000 Fod. Nøiagtighed vil imidlertid kun kunne erhverves ved instrumentale Opmaalinger.

Strømmen førte nu White fra Colorado Chiquito

langsomt nedad Hovedfloden. En, to, tre, fire Dage vare trængt benrundne siden han havde smagt Mad, og endnu bar Floden ham gjennem Kloftens uhyre Klippevægge. Hunger satte ham i en Afjindighedstilstand; hans vaagne Tanker vare: Mad, Mad, Mad! og hans sovende Dieblikke fyldte med tantaliserende Dromme. Engang udstrakte han sin Haand for at aabne en eller anden Værelse for at sugge Næring af sit eget Legeme; men hans udtærede, sammenkrumpede Forsatning afskrækkede ham. Hele Timer kunde han, medens han drev nedad, sidde og stirre i Vandet, men manglede Mod til at foretage det fortvivlede Spring, som kunde uddrive ham af al jordisk Glendighed.

(Sluttes.)

Lb. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Skomagermester N. Ebbesen.

Borger-Vennen.

To og firfjendstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 8de Januar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En Flugt gennem Colorados Kløft.

Fortalt af Major Calhoun.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Sluttet.)

Om Morgenen paa den femte Dag siden han havde nydt Føde, saae han en flad Strimmel Land, begroet med Buskads, og det lykkedes ham ved en overmenneskelig Anstrængelse at naae derhen med sin Flaade; her nedslugte han Buskenes saa grønne Bælge og Blade, men de tjente kun til at anspore hans Dunst efter mere. Derpaa fortsattes Reisen, og han mindes endnu to Dages Fart gennem uafbrudte Klippevæge.

Om Eftermiddagen paa den ellefte Dag af hans extraordincære Reise opreves han pludselig af sin Dvale ved Lyden af menneskelige Stemmer, og ved at see ind imod Land opdagede han Folk, der vinkede ad ham. En siebliffelig Styrke gjennemstrømmede ham; og gribende sin Stage pressede han ved dens Hjælp Flaaden ind imod Bredden, hvor han strax saae sig omringet af en Flok Nampas-Indianere, som i mange Aar have beboet en lav Strimmel opskyllet Land ved Bunden af Kløften, hvortil Veien ovenfra kun var fjendt af dem selv. En af Indianerne bandt Flaaden fast, medens en anden greb White, og paa en raa Maade slæbte ham op paa Bredden. White kunde ikke gjøre Modstand; hans Tunge nægtede at frembringe en Lyd, saa han maatte indskrænke sig til at pege paa Munden, og betegne at han trængte til Føde. Den Slynge, der havde halet ham op paa Bredden, rev de Laser, der engang havde været en Skjorte, fra hans vablede Skuldre, og var ifærd med fuldstændig at aflæde ham, da, det være sagt til de Billedes Ære, en af Indianerne kastede sig derimellem, og flubbede sin Kammerat tilside. Han gav White noget Kjød og ristede Bønner at spise, hvilket den forhungrede Mand nedslugte, og betegnede efter en kort Hvile at han ønskede at komme til de hvide Mænds nærmeste Opholdssted. Indianerne gjorde ham begribelig, at han kunde naae derhen i „to Sole“. Tidlig den næste Morgen ravede han ned til Flaaden, og overgav sig istien til Strømmen

Endnu svandt tre lange Dage hen mellem Haab og Frygt, fremdeles uden Tegn til Venner eller Frelse. Forstanden svigtede, White strakte sig henad Flaaden, al hans Kraft var udtømt; Liv og Død smeltede sammen i en ubevidst Uigegyldighed.

Seent ud paa tredie Dags Aften efterat White havde forladt Indianerne, og fjorten Dage efter han havde begivet sig paa sin farlige Seilads, hørte han igjen Stemmer, ledsagede af hurtige Aareslag. Han forstod Ordene, men kunde ikke svare; strax derpaa følte han sig omslynget af en kraftig Arm, og løftet over i en Baad, hvor han saae mandlige, skjægede Ansigter betragte sig med Medlidenhed.

Kort sagt, han havde endeligt naaet Callville. Folkene i dette Mormonanlæg havde varme, medfølende Hjerter, og liig barmhjertige Samaritaner ydede de den haardtprøvede Mand, der saa vidunderligt var kastet ind iblandt dem fra det ubekjendte Svælg, enhver optænkelig Omhu. Hans kraftige Natur seirede snart over de udstandne Lidelser; men da han førstegang fortalte sine nysfundne Venner sine besynderlige Hændelser, opstod der Tvivl om, hvorvidt han ogsaa var ved sin Fornufts fulde Brug.

Ih. Olivarius.

Den Forstødte.

I.

Den Rejsende, der førstegang indstiber sig til de sydligere Dele af Amerika, bliver uvilkaarligt betagen af en uforklarlig Sorg. I Virkeligheden er ogsaa den nye Verdens Historie en beklagelig Martyrhistorie, i hvilken uafsladelig Fanatisme og Robbegjærlighed gaa Haand i Haand med hinanden. Søgen efter Guld foranledigede at Amerika blev opdaget, og dette heldige Udfald forvandlede det nye Land til en Stabelplads, til hvilken rovbegjærlige Eventyrere kom med Dolken i den ene Haand og Korset i den anden, for at samle sig. Dyrger af det saa længselsfuldt ønskede Metal, og derpaa igjen vende tilbage til Hjemmet, hvor de stillede de erholdte Rigdomme til Skue og ved deres tojleløse Luxus ansporede til nye Bandringer. Denne usikre Tilstand maa man tilskrive, at der i Amerika ikke findes noget af de storartede Mindesmærker, saa at sige Grundmurene til enhver Coloni, som man vil anlægge i et fremmed Land. Naar man gjennemvandre det uhyre Continent, der i tre hundrede Aar har befundet sig i Spaniernes Besiddelse, træffer man neppe hist og her en eller anden navnløs Ruin, medens de Monumenter, som maaske i Aarhundreder før dets Opdagelse ere blevne oprejste af Azteker og andre, endnu bestandig staa i deres majestætiske Simpelhed, for at aflægge Bidnesbyrd om deres Op-

byggeres tidligere Lilstedeværelse og om deres Anstregelser for at befordre Civilisationen. Af, hvad er der bleven af disse berømte, af hele Europa misundte Erobringer, i hvilke Bødlernes Blod blandede sig med Offrenes til Bedste for en Nation, som engang var saa stolt af sine tappre Capitainer, af sit frugtbare Land og sin den hele Verden omfattende Handel. Liden er skreden frem og det sydlige Amerika bøder nu for de Forbrydelser, som bleve begaaede paa dets Jord. Sønderreven af Partier, der kæmpe om Djeblikkets Magt, undertrykt af Oligarchier, der kun bringe Fordærvelse, og forladt af de Fremmede, som mæskede sig af dets Marv, sank det lidt efter lidt sammen under sin Ladhed, der er ude af Stand til at løfte det Blyliigkistelaag, som kvæler det, og det vil først hæve sig igjen, naar engang en ny Race, der er fri for Menneskemord og tager den guddommelige Lov til sin Rettefnor, bringer det Arbejde og Frihed, disse Folkenes Livselementer. Kort sagt, den spansk-amerikanske Race er forbleven i den Besiddelse, som de arvede fra deres Forsædre, uden at udvide dens Grændse; deres Heltmod ligger begravet i Carl V's Tiigkiste, og de have ikke beholdt andet fra Moderlandet, end Gjæstfriheden, den religiøse Utaalmodighed, Munkene, Guitareroerne og den betlende Soldateske med dens gamle Beværer.

Blandt alle de store mexikanske Stater er Sonora den eneste, som ifølge dens Fejder med Nabo-Indianerstammerne og de udholdende Rivninger blandt Befolkningen selv tildeels har vedligeholdt et characteristisk

Phyfiognomi. Dens Beboeres Sæder vidne om en vis Bildhed, som bliver paafaldende ved Sammenligningen med de i de indre Provindser.

Sonoras tre betydeligste Stæder ere Guaymas, Hermosillo og Arispa. Hermosillo, tidligere kaldet Pitic og berømt ved Greverne de Raoussfel Boulbons Expedition, er den mexikanske Handelsoplagsplads for det stille Verdenshav. Staden ligger paa en Slette, der mod Nordvest skraaner let ned mod Søen, og læner sig til et Bjerg, der beskytter den mod kolde Vinde. Bjerget hedder El cerro de la campana, Klokketbjerget, hvis Top bestaaer af uhyre Steenblokke, der, naar man slaaer paa dem, give en klar Metallid fra sig. Forøvrigt er denne Ciudad, ligesom de andre Stæder i det spanske Amerika, smudsig, bygget af stampet Jord og opruller for den Rejsendes forbausede Blik et Billede af Ruiner, Sorgløshed og Udelæggelse, der opfylder Sjælen med Bedrøvelse.

Den Dag, da vor Fortælling begynder, den 17de Januar 1817, mellem Klokken tre og fire om Eftermiddagen, altsaa paa en Tid, da Befolkningen i Almindelighed traf sig tilbage i deres Boliger for at holde deres Siesta, havde det ellers saa rolige Hermosillo et forunderligt Udseende. En Hob Leperos, Gambusinos, Smuglere og Rateros samlede sig med Skrig, Trudsel og Skrig i Calle del Rosario eller Rosenkrandsgaden. Nogle spanske Soldater — thi Mexico havde dengang endnu ikke afkastet Moderlandets Aag — søgte forgæves at tilvejebringe Orden og

adspredte Mængden, idet de sloge løs paa kryds og tværs paa Folket med deres Landseskaster. Tumulten tiltog, og navnlig skrege og gesticulerede Hiaquis-indianerne, som havde sluttet sig til Mængden, paa en virkelig skrækkelig Maade. Det ene Hoved efter det andet lod sig see i Husenes Binduer, og de Blik, som fulde af Spænding ventede paa en usædvanlig Begivenhed, vare vendte mod Cerro de la campana, fra hvis Fod tykke Røgskyer hvirvlede op mod Himlen.

Bludselig hørte man et højt Skrig, Mængden filte sig fuld af Skræk fra hinanden, og et ungt Menneske, næsten endnu et Barn, da han knap var sexten Aar gammel, kom i strygende Galop paa en halvild Hest.

„Stop ham,“ raabte den Ene, „Ladsoen efter ham,“ raabte de Andre. „Valgamedios!“ mumlede Fruentimmerne, forsende sig, „det er Djævelen selv.“

Uden forøvrigt at tænke paa at standse ham, skyndte Enhver sig saa meget som muligt til Side; men den dristige Dreng fortsatte sit Ridt med blussende Ansigt og et guddommeligt Smil. Hans Dje funklede og med sin Chicote uddeelte han dygtige Slag tilhøjre og tilvenstre mod dem, der vovede sig altfor meget i hans Nærhed, eller ikke kunde komme saa hurtigt tilside, som de ønskede.

„O Caspita!“ sagde en Baquero med et dumt Ansigt og en atletisk Legemsbygning, da Drengen foer forbi ham, „Fanden ivold med den Nar, som næsten havde kastet mig om. For Fanden.“ nedhlen

han, efterat han havde kastet et Blik paa det unge Menneske, „jeg tager ikke fejl, det er Raphael, min Gudfaders Søn. Stop lidt, Picaro.“

Medens Baqueroen blot mumlede de sidste Ord mellem Tænderne, løste han Lassoen fra sit Belte og begyndte at løbe efter Rytteren. Mængden, som forstod hvad han vilde, tiltraabte ham et begejstret Bifald.

„Bravo, Bravo!“ lød det fra alle Sider. „For fejl ham ikke, Cornejo,“ opmuntrede flere Baqueros ham, flappende i Hænderne.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedker W. Købke.

Kof U. W. Diemar.

Borger-Vennen.

To og firfjendstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 15de Januar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 16de December 1869 afholdtes en Repræsentantforsamling ved hvilken 36 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Administrator, Hr. Statsraad Laurup, hvis Funktionstid udløb med Aaret 1869, gjenvalgtes til Administrator for de følgende 3 Aar, og har modtaget Valget.
2. Til i Forening med Hr. Søkrigskommisfair Nielsen at revidere Regnskabet for 1869 gjenvalgtes Hr. Vinhandler Mønster.
3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-

- Effekter m. m. valgte Forsamlingen Dbr. Inspektør Herzh, Professor Holbech og Oberstlieutenant Vier, der alle have modtaget Valget.
4. Fra Skrivtkomiteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, forelaa en Meddelelse om, at bemeldte Komitee vilde være villig til at vedblive sin irksomhed, under dens nuværende Sammensætning, og denne Meddelelse modtoges med Tak.
  5. Forsamlingen meddelees, at Magistraten Intet havde havt at erindre med Hensyn til den til samme fremsendte Beretning angaaende Anvendelsen af det Brockste Legat for Aaret 1868.
  6. Som uerholdelige Kontingenter hos 14 ældre Medlemmer, besluttede Forsamlingen at lade afskrive et Beløb af 47 Rd. 12 Sk., og bemeldte 14 Medlemmer at udslettes af Selskabet.
  7. Derefter optoges de 102 Personer, som siden sidste Generalforsamling igjennem Selskabets Ugeblade have været foreslaaede til Optagelse.
  8. Sluttelig vedtoges et af Administrationen fremlagt Forslag om at det Udvalg, som ifølge Lovens § 15 skal nedsættes, kommer til at bestaae af 6 Repræsentanter, een for hver Klassifikation.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 11te Januar 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Gornejo — thi nu kjende vi Navnet paa denne interessante Personlighed — nærmede sig umærkelig Drengen, for hvem der optaarneede sig flere og flere Hindringer. Gjort opmærksom ved de Omkringstaaendes Raab, vendte Rytteren Hovedet og saae Baque-roen. Hans Ansigt blev blegt som et Liig; han indsaae, at han var fortabt.

„Lad mig dog frelse mig, Gornejo,“ raabte den Anden med usikker Stemme.

„Nej, nej,“ brolede Mængden. „Ladsoen paa ham — Ladsoen.“

Mængden fandt Smag i denne Menneskejagt, og frygtede for at miste et Skuespil, som begyndte at interessere den.

„Overgiv Dig,“ raabte Kæmpen, „hvis ikke, saa faaer Du min Ladso, som en Ciboto.“

„Jeg overgiver mig ikke,“ raabte Drengen bestemt. Disse Ord bleve veglede medens den Gne lod sin Hest galoppere af alle Kræfter og den Anden løb efter ham. Mængden fulgte brolende efter. Som overalt, er Bøvelen barbarisk og kjender ingen Medlidenhed.

„Lad mig være,“ vedblev Drengen, „eller jeg sværger ved de stakkels Sjæle i Skjærsilden, at der sker en Ulykke.“

Baqueroen smilede haanligt og lod sin Laaso fuse om Drene.

„Tag Dig iagt, Raphael!“ sagde han. „For sidste Gang: vil Du overgive Dig?“

„Nej, tusinde Gange nej!“ raabte Rytteren rasende.

„Saa i Guds Navn,“ sagde Baqueroen.

Laasoen hvinede gjennem Luften. Men nu forefaldt en forunderlig Begivenhed. Raphael standsede pludselig sin Hest, svingede sig ned af Sadelen, styrtede som en Jaguar ind paa Kæmpen, der faldt om i Sandet ved Stødet, og da Ungen modsatte sig det, stødte han ham Kniven i Halsen. En Blodstrøm foer Drengen i Ansigtet, Baqueroen væltede sig nogle Djeblif om i Sandet og blev derpaa stille. Han var død. Mængden udstødte et Skrig af Forfærdelse. Hurtigt som Lynet var Drengen atter sprunget op i Sadelen og begyndte paany sit fortvivlede Ridt, medens han med et djævelsk Smil svingede sin Kniv. Da man efter at have fattet sig af den første Skræk igjen vilde sætte efter Morderen, var han forsvunden, uden at Nogen nøje kunde angive den Retning, i hvilken det var skeet.

Som det plejer at ske i lignende Tilfælde kom Juez de Letras (Criminaldommeren) med en Skare pjaltede Alguazils til Stedet, hvor Mordet var begaaet, da det var for sildigt. Dommeren, Don Juigo Tormentos Albaceyte, kunde omtrent være halvtredsinftyve Aar gammel. Det var en lille feed Mand, med

et Ansigt der tydede paa Slagflod; han snusede sin Spaniol af en Gulddaase, der var besat med Diamanter, og under en tilsyneladende Venlighed skjulte han den foragteligste Gjerrighed; desuden besad han en Forslagenhed og Koldblodighed, som intet var istand til at rokke. Man skulde have troet, at den Omstændighed, at Morderen var undsluppen, vilde have bragt ham i Harnisk, men dette var ikke Tilfældet. Han rystede nogle Gange paa Hovedet, saae sig om blandt Mængden og blinkede med sine smaa, graa Djne.

„Den stakkels Cornejo,“ sagde han, idet han philosophisk stoppede sin Næse fuld af Tobak. „Et saadant Endeligt maatte det tidligt eller seent tage med ham.“

„Ja,“ svarede en Lepero, „han er bleven dræbt efter alle Regler.“

„Det tænkte jeg,“ svarede Dommeren. „Den der har bibragt ham dette Stød, har forstaaet sit Fag; det maa være en lystig Broder, der er vant til Sligt.“

„O, troer De det?“ svarede Leperoen, idet han traf paa Skuldrene. „Det var en Dreng.“

„Bah!“ sagde Dommeren med fremkunstlet Forundring og lod sit Blik glide hen paa den der talte. „En Dreng?“

„Ja omtrent,“ svarede Leperoen, som følte sig meget stolt af at man hørte paa ham. „Det er Raphael, Don Ramons ældste Søn.“

„Stop, stop,“ sagde Dommeren med en hemmelig Glæde. „Dog nej,“ tilføjede han, „det er ikke muligt; Raphael er i det Højeste sexten Aar gammel og vilde ikke have fordristet sig til at binde an med Cornejo, da denne kun havde behovet at holde ham fast med den ene Arm.“

„Det er imidlertid dog Tilfældet, Excellence; vi have Alle seet det. Raphael har spillet Monte hos Don Aguilar, og det synes som om han ikke har været heldig, da han har tabt alle de Penge, han havde hos sig. Derpaa blev han forbittret og stak Huset i Brand for at hevne sig.“

„Caspite!“ raabte Dommeren.

„Det er saaledes som jeg har den Ære at fortælle Deres Excellence det. Man seer endnu Røgen der, skøndt Bygningen ligger i Aske.“

„Birkelig,“ svarede Dommeren, idet han saae henad den Kant, som var bleven ham betegnet; „og saa . . .“

„Saa tænkte han naturligviis paa at frelse sig,“ vedblev den Anden. „Cornejo vilde anholde ham.“

„Deri handlede han rigtigt.“

„Det skulde han hellere ladet være, thi Raphael har dræbt ham.“

„Det har J Ret i,“ sagde Dommeren. „Men værer blot rolige, mine Venner! Retfærdigheden vil hevne ham.“

Denne Forsikkring blev optagen af de Omkringstaaende med et tvivlsomt Smil. Uden at bryde sig

om det Indtryk hans Ord gjorde, befalede Retfærdighedens Mand sine Medhjælpere at bringe Liget, som de allerede havde gennemsegt og plyndret, hen under den nære Kirkes Portal, medens han selv, fornøjet gnidende sine Hænder, gik tilbage til sin Bolig.

Efter at have indtaget et let Maaltid, iførte han sig sine Rejsklæder, stak et Par Pistoler i Beltet, spændte en Kaabe om sig og lod sig paany see. Til lige til Tænderne bevæbnede Alguazils til Hest ventede ham udenfor Huset. En Tjener holdt en prægtig, sort Hest, der utaalmodigt stampede i Jorden, ved Tøjlen. Dommeren satte sig i Sadelen og reed foran sit Mandskab i et kort Trav.

„Dommeren Albaceyte rider til Don Ramon Garrillas,” sagde de Nysgjerrige, der stode i Dørene til de nærliggende Huse. „Vi ville faa Nytt at høre i Morgen.”

„Gaspite!” meente Andre; „hans Picaro af Son har dog ikke stjålet den Strikke, i hvilken han skulde dingle.”

„Hm!” bemærkede en Lepero med et medlidende Smil, „den dristige Knøs sagde ham jo i Forvejen, at der vilde ske en Ulykke. Hans Cuchillade mod Cornejo var prægtig; den stakkels Djævel er bleven expederet efter alle Regler.”

Imidlertid fortsatte Dommeren sin Rejse, besvarede med største Punktighed den Mængde Hilsener, som blev ham tildeel undervejs, og naaede snart det Frie. Han

indhyllede sig i sin Kappe og spurgte, om Geværerne vare ladte.

„Ja, Excellence!“ svarede Overalguazilen.

„Godt. Nu til Don Ramon Garillas Hacienda. Lad os skynde os, at vi kunne komme dertil før Natten bryder frem.“

Truppen satte sig i Galop.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedker H. T. Hansen.

Bogbinder Bank.

Formand H. Hansen.

Borger-Vennen.

To og firrindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 22de Januar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schuly.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

II.

Omegnen om Hermosillo er en sand Oasen, og navnlig gaaer Veien til Haciendaæn del Milagro gjennem et af de sørgeligste og ufrugtbarreste Landstrøg. Kun sjældent seer man Gummitræet, Perutræet med dets røde peberagtige Frugter, den indiske Figen og Kastusfen, de eneste Træer, som kunne trives i en Jord, der er udbrændt af Solens glødende Straaler lige over den. Hist og her dukke frem, ligesom til Spot, lange Gisternestænger, paa hvis ene Ende er fastgjort en Læderspand og paa den anden en Steen; men Brøndene ere udtørrede og paa Bunden seer man kun en

Masse sort Slim, i hvilket Myriader af urene Dyr gjøre sig lystige. Det letteste Luftpust hvirvler Skyer ivejret af et saa fint Sand, at det er nærved at kvæle den forpustede Vandrer, og under ethvert tørt Græsstraa smægte vibende Græshopper efter Nattens velgjørende Dug.

Efterat man med usigelig Anstrengelse har tilbagelagt sex Miil i denne tørre Orken, faaer man med Henrykkelse Dje paa en af de herligste Daser, der pludselig synes at hæve sig op af Sandet. Dette Eden er Haciendaen del Milagro.

Paa den Tid vor Historie foregaaer, var denne Hacienda en af de rigeste og største i Provindsen; Hovedbygningen bestod af to Kvadersleens Etager og havde et Altantag, der var forfærdiget af Siv og bedækket med fastslaaet Jord. For at naae Huset gik man over en stor Gaard, og Udgangen til denne bestod af en hvælvet Portikus med stærke Fløjdøre og en paa Siden anbragt lille Udfaldsport. Vinduerne paa den forreste Side af Bygningen vare forsynede med forgyldt Gitterværk, ja endog med Glasruder, en dengang uhørt Luxus i dette Land. Paa enhver Side af Gaarden eller Patioen befandt sig de fælles Bærelser for Haciendaens Peones (Daglønnere), Børnene og saa videre. Hovedbygningens nederste Etage bestod af tre Bærelser. Det ene var en stor Forsal, i hvilken der stod gammeldags med Corduan betrukne Lænestole og Bænke, et stort Bord og nogle Stole uden Rygstød; paa Bæggene hang i forgyldte Rammer flere

gamle Portraiter, Billeder af Familiemedlemmerne i Legemstørrelse, og Loftets Træværk fremviste en Overflødighed af Billedskærerarbejde. En Fløjdør førte ind til Salonen, af hvilken den Side, som vendte mod Patioen, laa en Fod højere end det andet Gulv. Man saae der en Række sælsomt udskaarne, lave, med carmoisfirødt Fløjl overtrukne Labouretter med lignende Skamler og et lille firkantet Bord af atten Tommers Højde, hvilket kunde tjene til Arbejdsbord.

Denne Deel af Salonen var bestemt for Damerne, der ligesom de mauriske Kvinder plejede at tage Plads her med forslagte Been. Paa den anden Side fandtes ligeledes med rødt Fløjl betrukne Stole. Ligeoverfor Indgangen til Salonen fik man Dje paa Hovedsove-kammeret med en Alkove paa Enden af en Forhøjning, paa hvilken der stod en rigt forgyldt Paradeseng med Brocadesgardiner, prydet med Guld- og Sølvborter og Fryndser. Lagener og Betræk til Hovedpuder bestod af det fineste Lærred og var prydet med brede Knip-linger.

Bed Siden af Hovedbygningen var en anden Patio med Kjøkkener og Corral; denne Gaard sluttede sig til en stor Have, der var omgivet af Mure og en meget stor engelsk Park, i hvilken man kunde see de sjeldneste Træer og Buske.

Paa Haciendaæn gaves en Fest. Det var nemlig Matanga del ganado eller Tyreslagtningsstiden. Noget Skridt fra Haciendaæn var der oprejst en Indhegning, i hvilken man drev Dyrene ind, for at skille de magre

fra de fede. En Baquero stod paa Vuur bag Døren og havde et halvmaaneagtigt, skærende Instrument, som i en Fods Afstand var forsynet med Pigge, i Haanden. Dette Værktøj svingede han nu med stor Behændighed mod de Dyr, som kom ud af Indhegningen. Naar i sjeldne Tilfælde Hugget gif fejl, fulgte en Baquero tilhest i Galop efter Tyren, kastede den Lassoen over Hovedet og holdt den fast, indtil den Første kom og gjorde det af med det stakkels Dyr. En Mand paa omtrent fyrretyve Aar og klædt i en adelig Godsbesidders rige Costume, lænede sig skodesløst til Haciendaens Portikus. Over hans Skuldre hang en Zarape af lys Farve, og en fin Panamastraabat, af idetmindste fem hundrede Pjastres Værdi, beskyttede hans Hoved mod den nedgaaende Sols sidste Straaler. Han havde en Maiscigar i Munden og syntes at holde Dje med Slagteriet. Denne Cavaleer havde en stolt Mine, en rank Figur og et fuintdaunet Ansigt, som vidnede om Loyalitet, Mod og fremfor Alt, om en Jernvillie. Hans store, sorte, af stærke Bryn beskyttede Dje vare usorlignelig yndige, men naar en noget bestigere Modsigelse overdrog hans mørke Teint med et Anstrøg af rødt, fik hans Blik en Fasthed og en Kraft, som Ingen var istand til at modstaa, saa at selv den Modigste skævede for et saadant Blik. Hans fine Legemsbygning, men fremfor Alt den Adel, der viste sig i hans hele Personlighed, jagde ved det første Blik, at denne Mand hørte til den rene Klasse af castiliske Adelsmænd. I

Birkeligheden have vi Don Ramon Garillas de Saavedra, Haciendaens Gjer, for os.

Don Ramon nedstammede fra en spansk Familie, hvis Stamfader var blandt Cortez' Officerer, og som, efter den vidunderlige Erobring, som denne geniale Eventyrer fuldførte, havde bosat sig i Mexico. I Besiddelse af en fyrstelig Formue, men tilfidesat af den spanske Adels, fordi han havde indladt sig i Ægteskab med en Dame af aztekisk Herkomst, havde han ganske hengivet sig til Agerdyrkningen og til at forbedre sine udstrakte Besiddelser. Efter et syttenaarigt Ægteskab stod han i Spidsen for en talrig Familie, bestaaende af sex Sønner og tre Døttre, i det Hele ni Børn, af hvilke den os allerede bekjendte Raphael var den ældste.

Don Ramons og Donna Jesusitas Forbindelse var rigtignok hidført af Formueshensyn, men var dog en lykkelig, kjøndt den unge Pige maatte ligesaa Klosteret indtræde i Ægteskabet, uden at der havde fundet mindste Kjærlighed Sted imellem dem; derimod var der i den Sidstes Sted traadt en inderlig og oprigtig Hengivenhed.

Omgivet af sit indianiske Lyende levede Donna Jesusita kun for sine Børn. Hendes Gemal, som sølte sig aldeles optaget af Landbruget, opholdt sig næsten bestandig mellem sine Baqueroer, Peones og Jægere, saae i Hviletiden sin Gemalinde i det Højest i nogle Minutter og blev undertiden, naar et Jagtparti loffede ham til Rio Gilas Bredder, hele Maanedes borte. Men vi maa tillige tilføje, at Don Ramon, hvad enten

han var tilstede eller ikke, omhyggeligt drog Omsorg for sin Hustru og ikke lod hende mangle noget; ja, han sørgede endog for at tilfredsstille hendes flygtige Luner og sparede hverken Benge eller Ulejlighed, for at skaffe hende, hvad hun syntes at ønske.

Donna Jesusita var af en henrivende Skjønhed og Ynde. Hun syntes, maaske ikke med Glæde, men dog i ethvert Tilfælde uden stor Smerte, at finde sig i det Liv, hendes Gemal maatte føre; men det Dybe i hendes store, sværmeriske, sorte Øjne, det blege Ansigt og fremfor Alt den Sky af Sorg, som stedse omgav den mathvide Blande, vidnede om, at der i denne hyppige Natur var indesluttet en glødende Sjæl, og at den Kone, som forlangte saa lidet for sit eget Hjerte, opoffrede sig aldeles for sine Børn, som hun omfattede med den rene moderligste Kjærlighed, denne skjønneste og helligste af alle. Skjøndt Don Ramon aldrig havde gjort sig den Ulejlighed at studere sin Kone, opførte han sig dog stedse saa forekommende mod hende, at han godt kunde betragte hende som det lykkeligste Bæsen paa Jorden, og hun var det virkelig ogsaa, efterat det havde behaget Himlen at lade hende blive Moder.

Solen var netop gaaet ned; Himlen tabte lidt efter lidt sin Purpurfarve og indhullede sig mere og mere i Skygge. Nogle Stjerner begyndte at blive synlige, og Aftenvinden brød allerede frem med en Kraft, som stillede en af de skrækkelige Orkaner, som man saa hyppigt havde Lejlighed til at see i de Egne, i Udfigt

til Natten. Efterat Mayoralen havde ladet Resten af Dyrene indespærre i Indhegningen, forsamlede han de tilstedeværende Baqueros og Peones om sig og drog hen med dem til Haciendaën, fra hvilken Aftenklokken forkyndte, at Hviletiden endelig var kommen. Mayor-domoen var den sidste, som hilsende gik forbi sin Herre.

„Hvormange Hoveder have vi i Aar, No Gusebio?“ spurgte Don Ramon.

„Fire hundrede og halvtredssindstyve, mi amo!“ svarede den Spurgte, en stor, mager Mand med et Ansigt saa bruunt som et Stykke Læder, idet han standsede sin Hest og tog Hatten af, „sem og tredssindstyve flere end forrige Aar. Bore Naboer, Jaguarerne og Apacherne, have ikke gjort os stor Skade i Aar.“

„Det har jeg Dem at takke for, No Gusebio!“ svarede Don Ramon. „De har været ualmindelig paa-passelig, og jeg skal vide at belønne Dem derfor.“

„Den bedste Løn er Deres gode Mening,“ svarede No Gusebio, paa hvis barske Ansigt der viste sig et tilfreds Smil. „Er det ikke min Pligt at passe Deres Ejendom ligesaa omhyggeligt, som om det kunde være min?“

„Jeg takker Dem,“ sagde Don Ramon, idet han bevæget trykkede den Andens Haand; „jeg veed, at De er mig tro og hengiven.“

„I Liv og Død, Herre! Min Moder har næret Dem med sin Melk; jeg tilhører Dem og Deres Familie.“

„Gad os nu komme hjem, No Gusebio!“ raabte

Don Ramon muntert; „Aftensmaden er beredt; Sen-
noraen sidder sikkert allerede ved Bordet og vi bør ikke
lade hende vente.“

Efterat begge vare komne til Patioen, sørgede No
Eusebio, som Don Ramon havde kaldt ham, for, ifølge
sædvanlig Skik, at lukke Porten, medens Don Ramon
begav sig til Spisesalen, hvor de til Huset hørende
Baqueros og Peones ventede dem.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Procurator A. P. Seidelin.

Bud N. Nielsen.

Høker Niels Willumsen.

Skrædder P. Lassen.

Borger-Vennen.

To og firfjendstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 29de Januar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

I Midten af Spisesalen befandt sig et langt Bord, og rundt om det stode Bænke, betrukne med Læder, tilligemed to Lænestole, der vare bestemte for Don Ramon og Sennoraen. Bag disse hang et fire Fod højt Elphenbeenscrucifix mellem to Billeder, af hvilke det ene forestillede Christus paa Oliebjerget, og det andet Bjergprædikenen. De lange Bægge vare hvidtede og hist og her prydede med vilde Hoveder af Jaguarer, Bøfler og Elsdyr, hvilke Don Ramon havde nedlagt paa sine Jagter. Paa Bordet stod i rigelig Mængde Skaale med Lahua (en tyk Suppe af kogt Riis med Maismeel). Buchero eller Ollavodrida. oa

Pepian, og imellem disse stode Flasker med Mezcal eller Vand. Paa et Bink af Don Ramon begyndte Maaltidet.

Snart steg Vinden til en rasende Storm. Regnen styrtede ned i Strømme. Mod Slutningen af Maaltidet havde Orkanen naaet en saadan Højde, at man for Elementernes Varmen ikke kunde høre sine egne Ord. Tordenen rullede med en skræffelig Kraft, et Bindstød slog et Bindue ind, Lysene sluffedes, og alle de Tilstedeværende forsøde sig ængsteligt.

I dette Djeblik hørte man fra Portalen at der ligesom blev trukket frampagtigt i Klokken, og en Stemme, som ikke syntes at have noget menneskeligt ved sig, raabte to Gange:

„Hjælp, Hjælp!“

„Bed Christi Blod!“ raabte Don Ramon, ilende ud af Salen, „man dræber Nogen udenfor.“

Paa samme Tid lod to Skud næsten paa engang; et smerteligt Raab fulgte nu, og derpaa indtraadte en uhyggelig Stilhed. Bludselig gjennembrød en Lynstraale, fulgt af et frygteligt Tordenbrag, Mørket, og man saae Don Ramon, der bar et afmægtigt Menneske paa sine Arme, komme ind i Salen igjen. Den Fremmede blev anbragt i en Stol, og alle trængte sig omkring ham. Hans Ansigt og hans Klæder udviste intet Overordenligt, men da Raphael, Don Ramons Ældste, fik ham at see, kunde han ikke undertrykke en Bepærgelse af Skræk, medens hans Ansigt blev blegt som et Viig.

„D,“ mumlede han med kvast Stemme, „Criminaldommeren.“

Det var virkelig ogsaa den værdige Dommer, som vi have seet drage ud af Hermosillo med et saa glimrende Følge. De lange af Regnen gjenneblødte Haar faldt ham ned paa Brystet, og paa hans forkrøllede og tildeels sønderrevne Klæder saae man Blodpletter; hans højre Haand holdt frampagtigt om Skafet paa en afsyret Pistol.

Don Ramon havde ligeledes gjenkjendt Criminaldommeren og uvilkaarligt tilkastede sin Son et Blik, som denne ikke var istand til at udholde. Dommeren havde Donna Jesusitas og hendes Fruentimmers Om-
sorg at takke for, at han snart kom til sig selv. Han udstødte et dybt Suk, aabnede sine Øjne, med hvilke han stirrede om sig, uden at see noget, og kom lidt efter lidt til Bevidsthed. Pludselig foer en heftig Rødme over hans for et Djeblif siden saa blege Ansigt, og hans Øjne sunkede. Med et Blik paa Raphael, der udøvede en lammende Magt paa Drengen, rejste han sig møjsommeligt, vakkede hen til det unge Menneske, der saae ham komme, uden at han vovede at undgaa ham, og lagde barsk Haanden paa hans Skulder, medens han paa samme Tid vendte sig til Huusfolkene, som forskædede saae paa dette forunderlige Optrin, uden at kunne begribe noget deraf.

„Jeg, Don Juigo Tormentos d'Albaceyte,“ sagde han med en højtidelig Stemme, „Criminaldommer i

Staden Hermosillo, arresterer i Kongens Navn dette Menneske, der er overbevist om Mord."

„Barmhjertige Gud!“ raabte Raphael og sank paa Knæ, medens han fortvivlet foldede sine Hænder.

„O, Gud!“ sagde den stakkels Moder, aldeles betagen af Smerte.

III.

Den følgende Morgen steg Solen herligt op paa Horisonten. Stormen den foregaaende Nat havde aldeles rensset Himlen. Fuglene kviddrede lystigt i Træerne og hele Naturen stod atter i sin sædvanlige Skjønhed. Klokkerne paa Hacienda del Milagro lød højt og Folkene begyndte allerede at sprede sig til alle Sider, idet En førte Hestene ud paa Græs, Andre dreve Kvæget ud paa de kunstigt anlagte Prairier, Nogle begave sig paa Marken og Andre bleve i Patioen, for at malke Køerne og udbedre de af Stormen forarsagede Beskadigelser.

De eneste Levninger, som Uvejret havde ladet blive tilbage, vare to store Jaguarer, der laa døde ved Haciendaens Port; ikke langt derfra soae man Resten af en allerede halvt fortæret Hest. No Gusebio, der gik omkring i Patioen og nøjagtig eftersaae Enhvers Beskæftigelse, lod det rige Seletøj tage af Hesten og rense; han aan naasaa Befalina til, at man skulde taae Huden

af Jaguarerne. Disse Anviisninger bleve hurtigt udførte. Ikke destomindre blev No Gusebio urolig; thi Don Ramon, som ellers plejede at staa tidligst op, havde endnu ikke ladet sig see: Efter den sønderknusende Beskyldning, som Dommeren Aftenen tilforn havde udslynget mod Raphael, havde Don Ramon befalet sine Tjenere at sjerne sig. Derpaa bandt han, uagtet hans Gemalindes Bønner og Taarer, Hænderne paa Ryggen af Sønnen, og førte Don Inigo d'Albaceyte til et affidesliggende Bærelse, hvor de begge forbleve til langt hen paa Natten. Hvad der foregik i denne Tid, og hvilken Indflydelse disse Mænds Samtale havde paa Raphaels Skæbne, vidste Ingen. — No Gusebio lige saa lidet som de Andre.

Efterat Don Ramon havde ført Dommeren ind i det for ham bestemte Bærelse og ønsket ham god Nat, vendte han tilbage til sin Son, ved hvis Side den stakkels Moder henstod i Taarer. Uden at sige et Ord, tog han Drengen paa sine Arme, bar ham til Sovestuen, og lagde ham ved Siden af Sengen paa Gulvet, hvorefter han aflåste Døren, lagde et Par Pistoler under sin Hovedpude og gik derpaa til Hvile. Natten var næsten forbi, og Fader og Son tilfæstede hinanden i Skumringen Blik, som et Par vilde Dyr, medens Moderen knælede udenfor Døren og sagte græd for sin Førstefødte, om hvem hun havde en skrækkelig Anelse, at han vilde blive hende berøvet for bestandig.

„Hm!“ mumlede Gusebio hen for sig, idet han vedblev at suae paa den slukkede Cigaar, „hvad skal der

blive af alt dette? Don Ramon vil være ubønhørlig og ikke foretage noget som træder hans Ære for nær. Udleverer han sin Son til Dyrigheden? Jeg troer det ikke; men hvad vil han da gjøre?"

Medens den brave Mand var beskæftiget med disse Betragtninger, kom Don Inigo d'Albaceyte og Don Ramon ned i Patioen. De tvende Mænds Ansigter vare alvorlige, navnlig var Don Ramons mørkt som Ratten.

„No Eusebio!“ sagde Don Ramon kort, „lad en Hest sadle og fire Mænd stige til Hest, for at ledsage denne Cavaleer til Hermosillo.“

No Eusebio bukkede sig ærbødigt og gav strax de nødvendige Befalinger.

„Jeg takker Dem tusinde Gange,“ vedblev Don Ramon til Dommeren. „De har frelst mit Huses Ære.“

„De behøver ikke at takke mig saa meget, Sennor!“ svarede Don Inigo; „thi jeg sværger Dem til, at da jeg i Gaar Aftes forlod Staden, var det aldeles ikke i den Hensigt at glæde Dem.“

Don Ramon gjorde en vis Bevægelse.

„Sæt Dem i mit Sted. Jeg er fremfor Alt Criminaldommer. Man har dræbt en Person — jeg vil indrømme, en slem Knekt, men dog et Menneske, hvor slet han end har været. Morderen er bekjendt; han galopperer med en utrolig Dristighed ved høj lys Dag og for Alles Djne igjennem Staden. Hvad skulde

jeg gjøre? Jeg maatte sætte efter ham og har ikke tøvet dermed."

"Det er sandt," mumlede Don Ramon og lod Hovedet synke.

"Det gif mig rigtignok meget slemt. De Skurke, som ledsagede mig, have paa den fejgste Maade af Verden ladet mig i Stikken i den stærke Storm, for at skjule sig, Gud veed hvor. For at gjøre Ulykken complet, maatte to Jaguarer, et Par prægtige Dyr i Grunden, forfølge mig og komme mig saa nær, at jeg faldt mod Deres Dør som en Klods. Jeg havde rigtignok dræbt den ene af dem, men den anden var mig nær nok, til at kunne angribe mig, da De kom mig til Hjælp. Kunde jeg nu arrestere Sonnen af den Mand, der med Fare for sit eget Liv frelste mit. Det vilde have været den sorteste Utafnemmelighed."

"Endnu engang, hav Tak!"

"Nej, nej, vi ere fvit — det er det Hele. Jeg taler ikke om de Par tusinde Piaastre, som De har givet mig, fordi de ere bestemte til at stoppe Munden paa mine Snushaner; imidlertid raader jeg Dem til, Don Ramon, omhyggeligt at påse paa Deres Søn, thi dersom han igjen falder i mine Hænder, veed jeg virkelig ikke hvorledes jeg skal redde ham."

"Bær rolig, Don Inigo; min Søn skal ikke oftere falde i Deres Hænder."

Don Ramon udtalte disse Ord med en saa mørk Stemme, at Dommeren gysende vendte sig om.

"Betænk noie hvad De vil gjøre," saade han

„O, frygt Intet,“ svarede Don Ramon. „Jeg træffer blot mine Foranstaltninger, fordi jeg ikke ønsker, at min Søn skal dø paa Skafottet og kaste mit Navn i Stovet.“

I samme Djeblif blev Hesten ført frem. Dommeren kastede sig i Sadelen.

„Gud være med Dem, Don Ramon!“ sagde han i en mild Tone. „Vær fornuftig; det unge Menneske kan endnu bedre sig. Han har hestigt Blod, det er det Hele.“

„Lev vel, Don Inigo!“ svarede Don Ramon saa tort, at ethvert Svar blev affkaaret derved.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skomager J. Nilausen.

Damestrædderinde H. F. M. Jacobsen.

Klædefræmmer Nielsens Enke, S. G. H.

Borger-Vennen.

To og firfjndstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 5te Februar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Dommeren rystede paa Hovedet og satte sin Hest i et rask Trav, medens han tilvinkede Don Ramon et Levvel. Hans Vedsagere fulgte efter ham. Don Ramon saae efter dem, indtil Gjæsten var forsvunden for hans Blik; derpaa begav han sig med lange Skridt til Haciendaæen.

„No Eusebio!“ sagde han til denne, „ring med Kloffen for at forsamle vore Peones og Haciendaæns andre Tjenere.“

No Eusebio betragtede forundret sin Herre og skyndte sig derpaa med at udføre den ham givne Befalning.

„Hvad skal dette betyde?“ sagde han hen for sig.

Da Kloffen ringede, forsamlede alle Tjenerne sig, uden at vide, hvad denne overordentlige Indfaldelse havde at betyde. De stode forsamlede i det Bærelse, der tjente til Spisefal.

Den dybeste Stilhed herskede. En hemmelig Ængstelse trykkede Enhvers Hjerte sammen; de anede en skrækkelig Begivenhed. Efter nogle Minutters Forløb kom ogsaa Donna Jesusita med sine Børn, Raphael undtagen, og tog Plads paa en i et Hjørne af Salen anbragt Forhøjning. Hendes Ansigt var blegt, hendes Øjne røde af Graad. Endelig traadte Don Ramon ind. Han var klædt i sort Fløjel uden Broderi; en tung Guldfjæde hang over hans Bryst; en bredskygget, sort, med en Druesjer prydet Filthæt bedækkede hans Hoved, og en lang Kaarde var befæstet ved hans Side. Hans Øjne funkede som Lyn, og en Gysen gjennemløb de Forsamlede. Don Ramon Garillas havde iført sig sin Dommerdragt. Skulde her holdes Ret? Over hvem?

Don Ramon tog Plads ved Siden af sin Gemalinde og gjorde et Tegn. No Gusebio fjernede sig og kom snart efter ind med Raphael. Drengen kom barhovedet og hans Hænder vare bundne paa Ryggen. Med nedslagne Øjne og blegt Ansigt traadte han hen for sin Fader, hvem han hilsende ærbødig.

Paa den Tid, i hvilken vor Historie foregik, havde overalt, hvor en Ejendom laa fjernet fra Centralovrigheden og var udsat for stadige Angreb af de Wilde,

Familiens Overhoved endnu i sin fulde Reenhed bevaret den patriarchalske Anseelse, som mere og mere forsvinder under Indflydelsen af den fordærvede Civilisation. En Fader var Konge i sit Huus; hans Dom tillod ingen Appel og blev fuldbyrdet uden Modstand.

De der horte til Haciendaen kjendte Herskerens faste Character og ubøjelige Villie; de vidste, at han aldrig tilgav, og at Wren var ham kjærere end Livet. Derfor imødesaae de ogsaa med bankende Hjerter et skræffeligt Optrin, som for deres Djne vilde blive spillet mellem Fader og Son.

Don Ramon reiste sig og kastede et mørkt Blik paa de Tilstedeværende.

„Hører Alle,“ begyndte han med en eftertryffeligg Stemme; „jeg nedstammer fra en gammel christelig Familie, hvis Ahner altid have været pletfri. Wren er i mit Huus bestandig blevet betragtet som det højeste Gode, og denne Wre, dette mine Forsædres pletfri Efterladenskab, som jeg ogsaa er forpligtet til at holde reent, har min Førstefødte, Arvingen til mit Navn, tilføjet en uudslettelig Plet. Som Folge af en Spillestrid antændte han i Gaar med Fare for den hele Stad et Huus og dræbte ved et Knivstik et Mennecke, der vilde modsætte sig hans Flugt. Hvad skal man tænke om en Dreng, der, uagtet sin unge Alder, skjuler et vildt Dyrs Videnskaber i sig? Men saa sandt Gud lever, her skal udøves Retfærdighed — streng Retfærdighed!“

Efter disse Ord lagde Don Ramon Armene over-

fors paa Brystet og syntes at fatte sig. Ingen vovede at fremkomme med et eneste Ord til Sønnens Gunst. Alle Hoveder vare bøjede, og Enhver aandede tungt.

Raphael var meget elsket af sin Faders Tjenere, ikke alene formedelst hans Uforsærdethed, der ikke veg tilbage for nogen Hindring, men ogsaa for hans store Færdighed i at behandle en Hest og bruge sine Baaben, dog især formedelst hans frimodige og ædle Bæsen, der dannede et Grundtræk i hans Character. Forøvrigt var i et Land, hvor et Menneskeliv kun bliver betragtet som en Ubetydelighed, Enhver i sit Indre tilbøjelig til at undskylde det unge Menneske, og i hans Ugjerning kun at see et ringe Udbrud af hans varme Blod.

Donna Jesusita rejste sig. Hun havde bestandig uden Modsigelse underkastet sig sin Gemals Billie, hvilken hun i mange Aar havde vænnet sig til at agte. Tanken om nu at forsøge paa en Modstand, forekom hende rigtignok skrækkelig, og en kold Gysen gjennemgik hende; men al den Kjærlighed, hun var i Besiddelse af, trængte sig sammen i hendes Hjerte. Hun nærede en mageløs Kjærlighed til sine Børn, men navnlig til Raphael, hvis ubændige Character i Særdeleshed trængte til den moderlige Omhyggelighed.

„Sennor!“ sagde hans Ugtefælle til ham med en af Laarer kvalt Stemme, „tænk paa, at Raphael er Deres Førstefødte, og at den Fejl, han begik, hvor stor den end er, bør finde en Undskyldning i en Faders Dine. See mig her,“ — hun kastede sig paa Knæ,

foldede sine Hænder og udbød i en Hulken, — „for Deres Fødder. Jeg beder Dem om Medlidenhed. Naade, Sennor! Naade for min Søn!“

Don Ramon rejste koldt sin Gemalinde, hvis Djne strømmede af Taarer, op, og nødte hende til igjen at tage Plads i Lænestolen.

„I Særdeleshed som Fader tør jeg ikke vise nogen Medlidenhed,“ sagde han. „Raphael er en Morder og Mordbrænder; han er ikke længere min Søn.“

„Hvad har De i Sinde?“ raabte Donna Jesusita i den største Skræk.

„Hvad vedkommer det Dem, Sennora!“ svarede Don Ramon barsk. „Omsorgen for min Hære paa-hviler ene og alene mig. Det maa være Dem uof at vide, at denne Fejl er den sidste, som Deres Søn har begaaet.“

„Ha!“ raabte hun ude af sig selv, „saa vil De altsaa udføre Bøddelens Tjeneste mod ham?“

„Jeg er hans Dommer,“ svarede den ubøjelige Mand med en skræffelig Stemme. „No Eusebio, hold to Heste beredt.“

„Min Gud, min Gud!“ raabte den ulykkelige Kone, idet hun ilede hen til sin Søn og omslyngede ham med sine Arme, „vil da Ingen komme mig til Hjælp.“

Alle Tilstedeværende vare bevægede. Selv Don Ramon borttorrede en Taare.

„D!“ raabte Moderen i forfængelig Glæde, „Gud har blodgjort denne Jernmands Hjerte.“

„De tager fejl, Sennora!“ afbrød Don Ramon hende, idet han barsk stødte hende tilbage. Deres Son er ikke mere min; han tilhører Retfærdigheden.“ Derpaa tilkastede han sin Son et iiskoldt Blik. „Don Raphael!“ vedblev han med et frygteligt Eftertryk, for hvilket det unge Menneſte uvilkaarligt kom til at skælve, „fra dette Djeblik tilhører De ikke længere det Samfund, som De har krænket ved Deres Forbrydelser. Jeg dommer Dem til at leve og dø blandt de vilde Dyr!“

Bed denne skrækkelige Dom vakkede Donna Jesuſita nogle Skridt fremad, men sank derpaa pludselig til Jorden. Hun var bleven afmægtig.

Hidtil havde Raphael med Moje tilbageholdt den Bevægelse, som herskede i hans Indre, men nu kunde han ikke længere holde det ud. Med Taarer i Øjnene styrtede han hen til sin Moder og udstødte et skrækkeligt Skrig:

„Moder, min Moder!“

„Kom,“ sagde Don Ramon, idet han lagde Haanden paa hans Skulder.

Drengen tumlede som en Beruſet.

„D, see — see, Sennor!“ raabte han højt hulkende, „min Moder døer!“

„De har dræbt hende,“ svarede Don Ramon koldt.

Raphael vendte sig om, som om han var bleven stuffet af en Slange. Derpaa tilkastede han sin Fader et Blik, hvori der laa et forunderligt Udtryk. Hans

Ansigt var blegt, og han svarede gjennem de sammenbidte Tænder:

„Drøb mig, Sennor! thi jeg sværger — at ligesom De er uden Medlidenhed mod min Moder og mig, ligesaa lidt vil jeg, dersom jeg slipper derfra med Livet, senere have Medlidenhed med Dem.“

Don Ramon tilkastede ham et foragteligt Blik.

„Bort!“ sagde han.

„Bort!“ sagde Drengen med Fasthed.

Donna Jesuſita, der lidt efter lidt gjenvandt sin Bevidsthed, saae endnu, som i Dromme, sin Søn fjerne sig.

„Raphael, Raphael!“ raabte hun, greben af den dybeste Smerte.

Drengen standsede et Øjeblik, derpaa styrtede han hen til hende, omfavnede hende med vild Inderlighed, og vendte igjen tilbage til sin Fader.

„Nu kan jeg dø,“ sagde han. „Jeg har sagt min Moder Farvel.“

De fjernede sig. Bidnerne til denne Scene gik ligeledes fra hinanden, uden at de vovede at meddele hinanden deres Tanker; men dyb Smerte folte Alle.

Under sin Søn's Kjærtegn havde den stakkels Moder paany tabt sin Bevidsthed.

IV.

Bed Haciendaens Port stod No Gusebio med to sadlede Heste.

„Skal jeg ledsage Dem, Sennor?“ spurgte han.

„Nej,“ lod Don Ramons korte Svar. Derpaa fastede han sig i Sadelen, og tog sin Son foran sig. „Tag den anden Hest tilbage,“ sagde han, „jeg behøver den ikke.“

Derpaa trykkede han Sporerne i Hestens Sider, saa at den vrindskede højt af Smerte, og jagede derpaa afsted. Sorgmodig og med nedbøjet Hoved vendte No Eusebio tilbage.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Handelsbetjent Adolph Helted.

Marschandiser L. Lemvig.

Overpolitibetjent J. H. D. Morch.

Barbeer J. W. Fleck.

Skræddermester G. A. Fessel.

Borger-Vennen.

To og firrindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 12te Februar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Haciendaen var forsvunden bag en Høj. Don Ramon standsede, tog et Silkelømmetørklæde frem, bandt det for Sønnens Ansigt og fortsatte derpaa sit Ridt, uden at sige et eneste Ord. Saaledes gik det længe. Det var en sørgelig Rejse. Lydløs bar Hesten den sorte Rytter og den bundne Dreng, som kun undertiden ved en flygtig Gysen eller en undertrykt Gulken gav et Livstegn fra sig, over den sandede Jord. Det var et saa forunderligt og rystende Syn, at den Modigste vilde være bleven forskædet derover.

Timer hengik, uden at der var bleven vejet et

fonten og paa den mørkeblaa Himmel begyndte nogle Stjerner at blive synlige. Hesten vedblev endnu bestandig at trave.

Bildniisset fik en bestandig sørgeligere og vildere Character. Ethvert Spor af Plantevæxt var forsvundet. Kun hist og her afbrød Bunker af afblegede Been Jordbundens mørkere Farve. Rovfuglene gnygede sig i Luften over Rytterne og lode deres hæse Skrig høre, og fra de hemmelighedsfulde Kløfter hørte man den uhyggelige Concert, med hvilken de vilde Dyr hilste den sig nærmende Aften. I hine Egne kjender man intet til en Skumring. Med Solens Nedgang indtræder Natten.

Don Ramon reed endnu bestandig videre. Endelig omtrent Kloffen otte gjorde han Holdt. Det feberiske Ridt havde varet henimod ti Timer. Hesten stønnede og snublede ved ethvert Skridt. Don Ramon saae sig omkring og et tilfreds Smil spillede om hans Læber. Til alle Sider var der intet andet at see end Orkenens Sand, og kun i den fjerne Horisont kunde man ligesom Skygger opdage Omridsene af en Urskov, som kun gav Landskabet et endnu mørkere Udtryk.

Don Ramon stod af Hesten, satte Drengen i Sandet, og løste Dvrets Tøjle, forat det kunde fortære det Foder, som var blevet lagt for det; derpaa nærmede han sig sin Son og tog Torflædet fra hans Ansigt. Drengen blev liggende ubevægelig og fæstede
ne ma e, kolde Blik paa sin Fader.

„Sennor,“ begyndte Don Ramon rolig, „De er nu tyve Mil borte fra min Hacienda, og maa under Dødsstraf aldrig mere betræde den. Fra dette Djeblik staaer De alene. De har ikke længere hverken Fader, Moder eller Familie. Da De selv er et vildt Dyr, dømmer jeg Dem til at leve blandt Rovdyrene. Min Beslutning er uigjenkaldelig; Deres Bønner kan ikke forandre noget derved — forstaaen mig derfor.“

„Jeg beder ikke,“ svarede Drengen mørkt. „Man beder ikke sin Bøddel om noget.“

En Gysen foer gjennem Don Ramon. I feberagtig Bevægelse gif han nogle Gange frem og tilbage, derpaa fattede han sig og vedblev:

„I denne Pose har De Levnetsmidler for to Dage. Jeg overlader Dem tillige dette Gevær, som i min Haand aldrig har fejlet sit Maal; ligeledes disse Pistoler, denne Sabel, denne Kniv, og desuden Rugler og Krudt. I denne Pose finder De tillige et Staal og Alt hvad der behøves for at gjøre Ild; Deres Moder har ligeledes vedlagt en Bonnebog. De er død for Samsundet, til hvilket De ikke mere kan vende tilbage. Her seer De Orkenen, den tilhører Dem. Jeg har ingen Søn mere, Levvel. Herren vise Dem Barmhertighed. Mellem os er Alt nu forbi her paa Jorden. De bliver alene og uden Familie; nu er det til Dem at begynde et nyt Liv og selv at sørge for Deres Fornødenheder. Forsynet forlader aldrig den, som sætter sin Lid dertil; for Fremtiden vil det alene vaage over Dem.“

Efterat den haarde Mand havde talt disse Ord, lagde han igjen Tøjlen paa sin Hest, løste sin Søns Baand, satte sig op i Sadelen og galopperede derfra. Raphael rejste sig op paa Knæ, bøjede Hovedet forover, hørte ængsteligt paa Hovslagene i Sandet, og fulgte saa godt det lod sig gjøre i Maanefkinnet med Djuene Rytterens mørke Omrids. Efterat dette sidste havde tabt sig i Nattens Skygger, trykkede Drengen Haanden til sit Bryst og et Udtryk af Fortvivlelse viste sig i hans Ansigt.

„Moder, Moder!“ raabte han. Derpaa sank han tilbage i Sandet. Han var asmægtig.

Efterat Don Ramon en lang Tid havde fortsat sin Galop, lod han lidt efter lidt og næsten uvilkaarligt sit Dyr gaa langsommere og hørte beklemt paa den usikre Varm i Bildnisset; han var vel ikke istand til at give nogen Grund for sin Angst, men det er dog muligt, at han ventede at høre et Raab om Hjælp fra den ulykkelige Son, der kaldte ham tilbage. Hans Haand greb endog et Par Gange mekanisk i Tøjlen, som om han adlød en hemmelig Stemme, der opfordrede ham til at vende om; men hans Families trodsige Stolthed beholdt Overmagten, og han reed videre.

Solen gik netop op, da Don Ramon naaede Haciendaen. Udenfor Porten ventede to Personer paa hans Hjemkomst — Donna Jesusita og No Eusebio. Ved Synet af den blege, tavse Kvinde, der stod for ham som en Billedstøtte, følte Don Ramon sit Hjerte greben af en ubeskrivelig Sorg. Han vilde ride forbi

Begge, men Jesusita traadte ham et Par Skridt imøde og greb Lommen paa hans Hest.

„Don Ramon!“ raabte hun i sin Hjerteangest, „hvad har De gjort ved min Søn?“

Don Ramon svarede ikke. Da han saa sin Gemalindes Smerte, var det ligesom Samvittighedsnag sammensnørede Hjertet i hans Bryst, og han spurgte sig selv, om han virkelig havde været berettiget til at handle saaledes som han havde gjort. Donna Jesusita ventede forgæves paa Svar. Don Ramon betragtede sin Gemalinde; han blev bekymret, da han bemærkede de uroffelige Furer, som Smerten havde indgravet i dette endnu for saa Timer siden saa rolige og sagtmødige Ansigt. Hun var ganske liigbleg, i hendes Dine, der laa dybt indsunke i Hovedet, brændte en feberist Flamme, og store Pletter, Spor af Taarer, som nu vare udtømte, farvede hendes Kinder. Hun kunde ikke længere græde. Hendes Stemme var hæst og dæmpet og af det piinte Bryst hævede Vandedraget sig kun i stønnende Lyd. Efterat hun en kort Tid forgæves havde ventet paa Svar, gjentog hun sit Spørgsmaal:

„Don Ramon! hvad har De gjort ved min Søn?“

Don Ramon vendte forlegen Ansigtet bort.

„O, De har dræbt ham!“ raabte Moderen i en hjertesønderrivende Tone.

„Nej!“ svarede han, ængstet af hendes Smerte og for første Gang i sit Liv nødt til at anerkjende en Moders Magt, der fordrer Regnskab for sit Barn.

„Hvad har De gjort ved ham?“ vedblev hun.

„Senere, naar De er bleven roligere,“ svarede han, „skal De erfare Alt.“

„Jeg er rolig,“ sagde hun. „Hvorfor hyller De en Medlidenhed, som De ikke føler? Min Søn er død, og De er hans Morder.“

Don Ramon steg af Hesten.

„Jesufita,“ sagde han, idet han greb sin Gemalindes Hænder og betragtede hende kjærligt, „jeg sværger ved Alt, hvad der er helligt, at Deres Søn lever. Jeg har ikke frummet et Haar paa hans Hoved.“

Den stakkels Moder blev staaende tankesfuld et Djeblif.

„Jeg troer Dem,“ sagde hun; „men hvad er der bleven af ham?“

„Belan,“ svarede han, noget tøvende, „da De dog vil erfare Alt, saa viid, at jeg lod Deres Søn blive tilbage i Orkenen; men jeg forsynede ham dog først med Midler til selv at kunne sørge for sin Sikkerhed og sine Fornødenheder.“

En kold Gysen rystede Moderen.

„De har været meget naadig,“ sagde hun med usikker Stemme og bitter Ironi, „meget naadig mod et Barn paa sexten Aar. Don Ramon, det oprørte Deres Følelser at dyppe Deres Hænder i hans Blod; De foretrak derfor at overlade denne Forretning til de vilde Dyr og Indianerne, som befolke denne Orken.“

„Han var skyldig,“ svarede Don Ramon i en dæmpet, men fast Tone.

„Belan, Don Ramon!“ raabte hun beftigt, „De har domfældt Deres Søn; jeg vil frelse ham.“

„Hvad falder Dem ind?“ spurgte Don Ramon, forfærdet over den faste Billie, han saa funkle i sin Gemalindes Djne.

„Bryd Dem ikke derom, Don Ramon!“ svarede hun. „Jeg vil opfylde min Pligt, saaledes som De har troet at burde opfylde Deres. Gud vil domme imellem os. Skælv for, at han en Dag vil fordre Deres Søns Blod af Dem.“

Don Ramon bøjede sit Hoved. Med blegt Ansigt og Brystet piint af Samvittighedsnag, begav han sig langsomt ind i Haciendaæn. Donna Jesusita fulgte ham en kort Tid med Djuene.

„O, min Gud!“ raabte hun, „forund mig at komme i rette Tid.“

Under en Gruppe af Træer stode to opfadlede Heste. Donna Jesusita besteg den ene.

„Hvor skulle vi hen?“ spurgte No Eusebio.

„Jeg søger min Søn,“ sagde hun med klar Stemme.

Haabet syntes fuldkommen at have forvandlet hende. En stærk Rødme farvede hendes Kinder og hendes sorte Djne funkledede som Lyn. No Eusebio slap fire prægtige Sporhunde løs; de ere i hine Egne bekjendte under Navnet „Ractreros“, og blive benyttede til at forfølge et Spor. Efterat han havde ladet Dyrene lugte til en Skjorte, som Raphael havde baaret, begave de sig paa Bejen med en stærk Gjoen. Tilfældende hinanden et Blik fuldt af Haab, fulgte Donnaen og

No Eusebio dem. Det faldt ikke Hundene vanskeligt at finde Sporet, da det ikke var bleven afbrudt af noget Dphold. Da Donna Jesusita naaede det Sted, hvor Faderen havde forladt Drengen, kunde man kun af de tilbageblevne Spor, blandt hvilke en næsten udgaaet Ild og andre Tegn, see, at Raphael havde opholdt sig her, og at han for omtrent en Time siden maatte have forladt Stedet.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Sergeant A. F. T. Fischer.

Farver J. H. M. Just.

Musikus F. C. Møller.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 19de Februar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Hvad skulle vi nu gjøre?“ spurgte No Eusebio.

„Vi gaa videre,“ lod det bestemte Svar fra Donnaen, der trykkede Sporerne i Hestens Side, saa at den vrindskede højt af Smerte og foer rasende afsted. No Eusebio fulgte hende.

Samme Dags Aften herskede der i Hacienda del Milagro den største Skræk. Donna Jesusita og No Eusebio vare ikke vendte tilbage. Don Ramon lod alle sine Tjenere stige til Hest, og, forsynede med Fakler, begyndte nu Peones og Baqueros et stort Strejftog efter deres Herskerinde og No Eusebio. Nat-

sultat. Men ved Dagens Frembrud fandt de Donna Jesuítas Hest halvt fortæret i Drikenen. Sadeltojet manglede. Rundt om denne Levning af Hesten syntes Jorden at fremvise Spor af en rasende Kamp. Fortvivlet gav Don Ramon Befaling til at vende tilbage.

„Min Gud!“ raabte han, da han igjen var kommen til Haciendaæn, „begynder min Straf allerede.“

Uger, Maaneder, Aar hengik, uden at der forefaldt Noget, som gav mindste Oplysning om denne ulykkelige Begivenhed. Trods de ivrigste Efterforskninger kunde man ikke erfare noget om Raphaels, hans Moders og No Gusebio's Skæbne.

V.

I den vestlige Deel af de forenede Stater, hinders Mississippí, udstrækker sig i en Længde af flere hundrede Mil et udyret, endnu til denne Dag uopdyrket Gebeet, paa hvilket man hverken finder de Hvides Bolig eller Indianernes Hatto. Dette uendelige Bildnis, paa hvilket mørke, af hemmelighedsfulde Rovdyrspor gjennemtrukne Urskove afvegle med hyppige Prairier, bliver vandet af mægtige Floder, af hvilke Canadian, Arkansas og Red River ere de betydeligste. I disse frugtbare Egne vanke tallose Hjorder af vilde Heste, Bosler, Elsdyr og tusinde andre Dyr, hvilke mere og mere trække sig tilbaae for Civilisationen i de

andre Dele af Amerika og her glæde sig ved den fjære Frihed. De tjene tillige de mægtigere Indianerstammer til Jagtgebeet. Ved Kanten af Bildtnisset henimod Amerikanernes Colonier, der med Civilisationens svage Baand begynde at træde i Forbindelse med Rodhuderne, strejfe Delawarerne, Crieferne og Osagerne og leve i bestandig Krig med Pawneernes, Sortfoddernes, Assiboinerne og Comanchernes ubændige Stammer, disse Prairienomader eller Bjergbeboere, som man finder overalt i Orkenen, skjøndt ingen Stamme fordrister sig til at kalde den sidste sin Ejendom; men saa meget bedre forstaa de sig paa at odelægge den, thi de samle sig i store Hobe, naar det angaaer Jagttog eller kri-geriske Foretagender. Ved et Tog gjennem dette Bildtnis har man meget forskjellige Gjender at bekæmpe. Uden at tale om de vilde Dyr, gives der ogsaa Jægere, Trapper (Fældejægere) og Partigængere, der ere ligesaa frygtelige for Indianerne, som for deres Landsmænd.

Henimod Slutningen af Aaret 1837 i de sidste Dage af September Maaned, der af Indianerne bliver kaldet „Inaki Kisis“ (de faldende Blades Maaned), sad omtrent en Time for Solens Nedgang en ung Mand, som man, trods den indianske Klædedragt, af Hudfarven let kunde kjende som en Hvid, ved en Ild, der formedest den fremrykkede Aarstid allerede var bleven til en Fornødenhed. Han var i det Høieste sex og tredive Aar gammel, skjøndt nogle dybe Rynker paa hans brede, mathvide Pande lod ham synes ældre. Hans Ansigt var smukt, ædelt og vidnede om den stolte Virkekræft,

00

som hidrører fra Livet i Bildtnisfet. Hans fremstaaende Djne, over hvilke der hvælvede sig buffede Bryn, havde et blidt, melankolsk Udtryk, som formildede deres Ild og Livlighed. Mund og Hage vare skjulte af et langt, tykt Skæg, hvis mørke Farve dannede en stærk Contrast til det øvrige Ansigts paafaldende Blegthed. Til det ranke, veldannede Legeme sluttede sig saa muskulose Lemmer, at de vidnede om en usædvanlig Legemsstyrke, og i det Hele taget indgød hans Ydre den agtelsesfulde Deeltagelse, som udmærkede Personligheder i de Egne meget lettere opnaae end hos os, hvor man for det meste kun seer en kraftig Legemsbygning parret med Raahed.

Manden var en Jæger. En prægtig Bøsse, der laa ved hans Side, Jagttasken, som han havde hængt om sig, og de to med Krudt og Kugler fyldte Boffelhorn, som vare befæstede ved hans Belte, efterlod ingen Tvivl om hans Beskæftigelse. Ved Siden af Bøssen laa et Par lange Dobbelpistoler skodesløst henfæstede. Jægerens øvrige Baaben bestod forresten af den saakaldte Machete, en Jagtkniv med kort og lige Klinge, som Prairiens Beboer aldrig lader komme fra sin Side. Medens denne Mand samvittighedsfuldt tog Huden af en Bæver, glemte han ikke at holde Dje med en ved et Reb ophængt Hjortekølle, som brasede over Ilden, eller at lægge Mærke til den mindste Larm, som hørtes rundtom. Det Sted, paa hvilket han nu befandt sig, var ganske udmærket valgt for et Ophold af nogle Timer. Det høje Græs ydede en fortrinlig Føde for

de to prægtige Heste, som med bundne Bagbeen i kort Afstand derfra tilfredsstillende deres gode Appetit. Den med tort Brænde vedligeholdte Ild var paa tre Sider beskyttet af Klippeblokke, saa at man i en Frastand af ti Skridt kun bemærkede en tynd Røgsojle, og et Gardin af hundredeaarige Træer holdt Lejren skjult for de ubeskedne Blik, som muligen kunde ligge paa Vuur i Nærheden. Kort sagt, Jægeren havde med en Forsigtighed, som røbede et nøje Kjendskab til Livet i Skoven, truffet alle mulige Anstalter til sin Sikkerhed. Gjenflinnet af Aftenrøden farvede allerede Trærnes Toppe og Solen var i Begreb med at synke ned i den vestlige Horisonts Bjerge, da Hestene pludselig afbrød deres Maaltid, kastede Hovederne iveau og spidsede Dren.

Disse Tegns paa Uro undgik ikke Jægeren, og det var sikkert derfor at han udstrakte sin Haand efter Bøssen. Da hørtes tre Gange en Lyd som fra en Skade, og med et Smil lagde Jægeren igjen Bøssen tilside og henvendte atter sin Opmærksomhed paa Stegen. Kort efter raslede det i Græsset, et Par smukke Jagthunde kom ilende og sprang omkring Jægeren, som kjærtegnede dem nogle Djeblik, men derpaa havde Umag med at frigjøre sig for deres kjærtegn. Hestene havde imidlertid atter begyndt at græsse. Nogle Minutter efter Hundene kom en anden Jæger til. Han var meget yngre end den første, omtrent to og tyve Aar gammel, høj og smækker, havde kraftige Lemmer og floge, graa Djne. Han var klædt ligesom hans Kammerat og

havde over Skulderen en Snor med Fugle, som han kastede ved Siden af Ilden.

Uden at tale et Ord, beredte de tvende Jægere sig til at holde et af de Aftensmaaltider, som man ved en lang Bane lærer at finde fortræffeligt. Det var nu bleven fuldkommen Nat og Bildnisset vaagnede lidt efter lidt. Allerede horte man i Prairien Brølene af de vilde Dyr. Efterat Jægerne havde tilfredsstillet deres Appetit, tændte de deres Piber og vendte Nyggen til Ilden, for at dens Skin ikke skulde forhindre dem i at see, om ikke Mørket skulde tilføre dem nogle mistænkelige Gjæster.

„Naa?“ spurgte den første Jæger mellem et Par Træk af hans Pibe.

„Du kan have Ret,“ svarede den Anden.

„Ah!“

„Ja, vi ere komne for langt tilhøjre og have derfor tabt Sporet.“

„Det vidste jeg nok,“ svarede den Første. „Du seer, Belhumeur, at Du har stolet for meget paa Dine canadiske Baner. De Indianere, med hvilke vi her have at gjøre, ere ganske andre end Trokeserne i det nordlige Jagtgebeet.“

Belhumeur gjorde en samtykkende Bevægelse.

„For øvrigt er det for Djeblikket ikke af videre Betydning,“ begyndte den Anden igjen. „Først og fremmest maa vi erfare, hvem der er vore Lyve.“

„Det veed jeg.“

„Gødt; og hvilke Kjæltringer have vovet at til-
egne sig de med mit Tegn forsynede Fælder?“

„Comaucherne.“

„Det havde jeg ikke troet. Ti af vore bedste
Fælder borte i een Nat. Saasandt jeg lever, Bel-
humeur, de skulle komme til at betale mig det dyrt.
Og hvor ere de Hallunker nu?“

„I det Højeste halvanden Miil fra os; det er en
Tvebande paa omtrent tolv Mand, og efter den Ret-
ning, de tage, gaa de tilbage til deres Bjerge.“

„De skulle ikke komme hjem allesammen,“ bemær-
kede den første Jæger med et Blik paa sin Bøsse.

„Saa faa de kun hvad de fortjene,“ sagde Bel-
humeur leende. „Jeg stoler paa Dig, Trohjerte, at
Du tugter dem for deres Uforstammethed. Men Du
vil endnu mere længes efter Hevn, naar Du erfarer,
hvem der staaer i Spidsen for denne Hob.“

„Ah! kjender jeg Deres Hovding?“

„Lidt,“ svarede Belhumeur smilende; „det er
Nehü nütah.“

„Drnehovedet?“ raabte Trohjerte, idet han sprang
op: „Ja, ham kjender jeg, og Gud give jeg denne-
gang maa faa Lejlighed til at afgjøre den lille Reg-
ning, som vi have med hinanden. Det er allerede
altfor længe, at han har gennemstrejset mit Revier
og spærret Vejen for mig.“

I disse Ord laa der et saa bittert Had, at Bel-
humeur kom til at gysse; ærgerlig over, at han havde

ladet sig henrive af sin Brede, tog Jægeren igjen sin Pibe og vedblev at ryge aldeles ubekymret, uden at hans Kammerat dog lod sig skuffe deraf. Samtalen standsede. De tvende Mænd syntes at være hensunkne i dybe Tanker og blæste ved Siden af hinanden Røgskyerne højt ivejret. Endelig vendte Belhumeur sig til sin Kammerat.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Gas- og Vandmester A. C. S. Simonsen.
 Gartner Thiesens Datter, Emilie Bennedigto.

Borger-Vennen.

To og firfindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 26de Februar 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m., overensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D'hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 22de Februar 1870.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

V. Em. Parfen.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse's Medlemmer, daglig, i foransorte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 22de Februar 1870.

C. N. Lauthrup. O. F. Olsen. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Skal jeg vaage?“ spurgte han.

„Nej,“ svarede Trohjerte med dæmpet Stemme; „jeg vil passe paa baade for Dig og mig.“

Belhumeur lagde sig strax ved Siden af Ilden, og var efter faa Minutters Forløb falden i Søvn. Da Uglen ved sit Morgenstrig forkyndte, at Solen snart vilde staa op, vækkede Trohjerte, som havde siddet hele Natten ubevægelig som en Billedstøtte, sin Kammerat.

„Det er paa Tiden,“ sagde han.

„Godt,“ svarede Belhumeur, som strax rejste sig. Jægerne besteg deres Heste, red forsigtigt ned ad Bakken og stødte paa Comancherens Spor. I samme Øjeblik hævdede Solen sig straalende paa Horisonten, forjog Mørket, og belyste Prairien med sit herlige alt-oplivende Lys.

VI.

Vi ville nu give en kort Skildring af de Personer, der ere kaldte til at betræde Skuepladsen og at udføre vigtige Roller.

Trohjerte (thi kun under dette Navn var Jægeren bekendt i Bestens Prairier) stod formedelst sin Fær-

dighed, sin Redelighed og sit Mod i høj Agtelse hos de Indianerstammer, med hvilke hans eventyrlige Liv havde bragt ham i Berørelse, medens Jægerne og Bildtfangerne, Spaniere saavel som Amerikanere fra Norden, eller Mestizer, stolede meget paa hans Kjendskab til Skovene og hentede hyppigt Raad hos ham. Selv Prairiernes Udflugt, som kun levede af Rov og Udpressninger, vovede ikke at angribe ham, og undgik saa meget som muligt at komme paa hans Vej. Manden havde altsaa blot ved sin Mands og sin Willies Kraft bragt det saavidt, at han næsten uden sit Vidende var bleven til en Magt, som fandt en ubestridt Anerkjendelse hos de vilde Beboere i disse uendelige Landstrækninger.

For femten eller tyve Aar siden, han var dengang endnu meget ung, havde nogle Jægere fundet ham en Dag, da de lagde Fælder for Bæverne ved Arkansas' Bredder. De forte Spørgsmaal, man henvendte til ham om hans tidligere Liv, bleve ubesvarede. Jægerne, af Naturen ordknappe Mennesker, troede i den unge Mands forlegne og undvigende Ord at læse en Hemmelighed, som han ikke ønskede afløret, og trængte derfor ikke videre ind paa ham. I Modsætning til de andre Jægere og Trappere i Prairierne, der bestandig udøvede deres Dont med een eller to Kammerater og aldrig skilte sig fra dem, levede Trohjerte alene og uden nogen fast Bolig; han gjennemjagede Bildtnisset, uden at opslaa sit Telt nogetsteds. Stedse mørk og tungsindig, undgik han sine Liges Selskab,

skjøndt han ved enhver Lejlighed viste sig beredvillig til at yde dem en Tjeneste, ja endog at vove sit Liv for dem. Men vilde man vise sig taknemmelig derfor, gav han sin Hest af Sporerne og lagde sine Gælder i større Graastand, for at give dem, han havde viist Tjenester, Tid til at glemme det.

For fem Aar siden fik han en Aften, da han var bleven færdig med at opsætte sine Natfælder, pludselig Dje paa Ilden i en indianer Lejr. En Hvid, i det Høieste sytten Aar gammel, var bunden til en Pæl og maatte tjene til Skive for Rødhudernes Knive, hvilke morede sig med at martre det unge Menneske, før de i deres blodtørstige Forbittrelse opoffrede ham. Trohjerte, som kun lyttede til Medlidenhedens Stemme, kastede sig uden Hensyn til den skrækkelige Fare, for hvilken han udsatte sig, midt imellem Indianerne og traadte hen for den Fangne, for at beskytte ham med sit eget Liv. Indianerne vare Comancher; forbavsede over denne uventede Forstyrrelse og forvirret ved Jægerens Dristighed, bleve de et Djeblig staaende ubevægelige. Trohjerte spildte ingen Tid, men skar den Fangnes Baand over og gav ham sin Kniv; den Sidste greb med Glæde Baabenet, og nu beredte de sig begge til at sælge deres Liv saa dyrt som muligt. Saasnart Comancherne havde fattet sig af den første Bestyrrelse, beredte de sig til at styrte løs paa de to Mænd, som syntes at byde dem Trods. Men da Skindet af Ilden lod dem skjelne Jægerens Ansigt, vege de atter tilbage og mumlede til hinanden:

„Trohjerte, den store Blegeansigtsjæger!“

Ornehoved (saaledes hed Høvdingen for denne Hob Comancher) kjendte ikke Jægeren; han var for første Gang kommen ned i Arkansas' Prairier, og forstod derfor ikke sine Krigeres Raab. Han var imidlertid en bitter Fjende af de Hvide, hvem han havde tilsporet en Udryddelseskrig, og styrtede uanseet sine Undergivnes formentlige Fejghed, atter løs paa Trohjerte. Men nu fulgte et forbavsende Optrin. Uagtet deres Ugtelse for Høvdingen, fastede Indianerne sig over ham og reve Baabnene fra ham, for at forhindre ham fra at forgribe sig paa Jægeren. Efterat Trohjerte havde takket dem, tog han selv Høvdingens Baaben op og gav ham dem tilbage. Denne modtog dem med et mørkt Blik paa sin ædelmodige Modstander; Jægeren bemærkede det, men trak kun stolt paa Skuldrene og fjernede sig med sin Fange, glad over at have frelst et Mennesses Liv. I den korte Frist af ti Minutter havde han faaet en uforsonlig Fjende og vundet en hengiven Ven.

Den Fangnes Historie er simpel. Han var kommen med sin Fader fra Canada, for at jage i Prairierne, og var derved falden i Comanchernes Hænder. Faderen blev dræbt efter en fortvivlet Modstand, og ærgelige over at Døden havde berøvet dem et Offer, viste Indianerne Sønnen al mulig Opmærksomhed, for ærefuldt at kunne gjøre det af med ham paa Marterpælen — hvilket ogsaa vilde være blevet Tilfældet, hvis ikke Trohjerte saa uventet var kommen til. Efterat

den unge Mand havde meddeelt disse Oplysninger om sig selv, spurgte Jægeren ham om hans Hensigt, og om ikke det, der var tilstødt ham, da han begyndte sit Liv i Skoven, havde gjort ham kjed af dette Eventyrerliv?

„Ivertimod,“ svarede den Anden, „jeg er mere end nogensinde før bestemt paa at følge denne Løbebane,

„De har Ret,“ sagde Jægeren.

Trohjerte førte den unge Mand til et af sine Skjul (udgravede Jordhuller, i hvilke Trapperne pleje at skjule deres Rigdom), hentede derfra en Trappers hele Udrustning: Gevær, Knive, Pistoler, Jagttaske og Fælder, og gav den Fremmede det.

„Nu kan De gaa,“ sagde han ligesvem, „Gud være med Dem!“

Den Anden saae tavst paa ham og vidste øjensynlig ikke, hvorledes han skulde optage disse Ord. Trohjerte smilede.

„De er fri,“ vedblev han. „Her har De de nødvendige Redskaber til Deres Gjerning; jeg forærer Dem disse, der er Prairien. God Lykke!“

Den unge Mand rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde han, „jeg forlader Dem ikke, dersom De ikke jager mig bort. Jeg er alene, har ingen Familie, ingen Venner; De har frelst mit Liv, og fra nu af tilhører jeg Dem.“

„Jeg lader mig ikke betale for en ydet Tjeneste,“ sagde Jægeren.

„Jo, og det meget dyrere,“ svarede den Anden,

„naar De ikke vil modtage nogen Tak. Der har De Deres Gaver igjen, jeg behøver dem ikke. Jeg er ingen Bettler, som man tilkaster en Almisse, og jeg vil hellere overlevere mig til Comancherne. Levvel!“

Canadieren begav sig paa Bejen og tog Retningen henimod Indianernes Lejr. Trohjerte saae tavst efter ham. Den unge Mand havde et saa frit, utvungent Bæsen, at han begyndte at føle en større Deeltagelse for ham.

„Holdt!“ raabte han til ham.

Den unge Mand blev staaende.

„Jeg lever alene,“ vedblev Jægeren, „og De vil kun faa en sorgelig Tilværelse hos mig. En bitter Sorg nager paa mit Hjerte. Hvorfor vil De slutte Dem til en Ulykkelig?“

(Fortsettes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firfjendstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 5te Marts 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m., overensstemmende med Lovenes § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D'hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 22de Februar 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Bisterne over hver Klasse's Medlemmer, daglig, i for-
ansorte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 22de Februar 1870.

G. N. Lauthrup. D. F. Olsen. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Extract

af

fjerde Kvartals Regnskab 1869

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. N.	Rbd	436
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal.	332 Rbd. 12 f.	
	anviist for dette Kvartal.	2370 — 40 —	
	Hs. Majestæt Kongens Bidrag.	20 — " —	
		2722 Rbd. 52 f.	
	deraf er indkommet.	2113 Rbd. 38 f.	
	affirevet som uerholdelig	47 — 12 —	
		2160 — 50 —	211
	Restance ult. December d. N.	562 Rbd. 2 f.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 81de Uargang, Nr. 40—52.		120
4.	Renter:		
	af 100,000 Rbd. i Statsobligationer for 1/2 Aar à 4 pCt.	2000 Rbd. " f.	
	af 400 Rbd. i Kjøbenhavns Communeobligationer for 1/2 Aar à 4 pCt. ...	8 — " —	
	af 200 Rbd. af Heymans Legat for 1/2 Aar.	3 — 88 —	
	Justitsraad Gibeschütz's Legat.		201 51
5.	Afdrag paa Ublaan:		
	Restance fra forrige Kvartal.	998 Rbd. " f.	
	anviist for dette Kvartal.	1911 — " —	
		2909 Rbd. " f.	
	deraf er indkommet.	1882 — " —	181
	Restance ult. December d. N.	1027 Rbd. " f.	
6.	En anviist Pension ført til Indtægt	7 Rbd. 48 f.	
		Rbd....	1213

Kjøbenhavn, den 31te December 1869.

Overensstem

C. W. Laurrup.

Udgift.

	Rd.	ß.
Personer:		
anviste for dette Kvartal..... 1283 Rd. „ ß.		
udbetalte i Kvartalet... 1275 Rd. 48 ß.	1275	48
ført til Indtægt ..... 7 — 48 -		
_____ 1283 — „ -		
Udgifter.....	597	48
tre Administrationsomkostninger	70	„
tidningsbladets Trykning.....	176	30
af diverse uerholdelige Contingent-Restancer, 47 Rd. 12 ß.		
af Kassebeholdning ult. December d. A.....	10019	11
hvoraf i Privatbanken	6400	„ ß.
og contant.....	3619	— 11 -
_____ 10019 Rd. 11 ß.		
Rd....	12138	41

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Revisionskontrollen.

n. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„For at hjælpe Dem at bære denne Sorg, dersom De antager mig for værdig dertil — for at trøste Dem, dersom det er muligt. I Gensomheden hjemfalder Mennesket let til Fortvivlelse; Guds Befalinger anviser ham at søge Selskab.“

„Det er sandt,“ mumlede Jægeren raadvild.

„Hvorfor har De tilraabt mig Holdt?“ spurgte den unge Mand beklemmt.

Trohjerte betragtede ham med en Fasthed, som om han vilde læse hans inderste Tanker. Undersøgelsen syntes at tilfredsstille ham.

„Hvad hedder De?“ spurgte han.

„Belhumeur,“ svarede den Anden, „eller, dersom De hellere vil, Georg Talbot; men i Almindelighed benævner man mig med det første Navn.“

Jægeren smilede.

„Navnet lover noget,“ sagde han, rækkende ham Haanden. „Belhumeur, fra dette Djeblik er Du min Broder i Liv og Død.“

Derpaa kysfede han ham paa Djnene, efter den i Prairierne i saadanne Tilfælde herskende Skik.

„I Liv og Død!“ svarede Canadieren, idet han styrtede hen til ham og med Inderlighed trykkede hans fremrakte Haand. Derpaa kysfede han ligeledes den nye Broder paa Djnene.

Paa denne Maade var Trohjerte og Velhumeur blevne bekjendte med hinanden. I fem Aar havde ikke den mindste Sky formørket det Venſkab, ſom begge de brave Mænd havde tilsvoret hinanden for Guds Naſyn i Bildniſſet. Menneſket føler Trang til at meddele en tro Ven ſine Følelſer og Lidelſer. Efter et Par Maaneders Forløb, ſom Trohjerte benyttede til at ſtudere ſin nye Kammerat, havde han ikke længere nogen Hemmelighed for Velhumeur.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlemmer i ſelſkabet ere foreslaaede:

Manufacturhandler H. M. J. Hansen.
 Læge C. W. Johnſen Brahde.
 Paſkriver P. C. Mynchenberg.

Borger-Vennet.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 12te Marts 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schults.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m., overeensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D'hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 22de Februar 1870.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurup.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Varsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasses Medlemmer, daglig, i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, lig til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 22de Februar 1870.

C. N. Laurrup. D. J. Olsen. B. Petersen.

J. Em. Varsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Den Dag, paa hvilken vi nu mødte dem i Prairien, havde deres gamle Fjende, Comanchohøvdingen Ornehoved, hvis Had og Nag ikke var blevet ringere med Tiden, men snarere tiltaget, begaaet et dristigt Tjveri imod dem. Indianeren skjulte, med den hans Race ejendommelige Underfundighed, den Forhaanelse han havde lidt af Sine for begge de hvide Jægeres Skyld, og ventede taalmodigt paa Hevnens Time. Han havde hemmeligt gravet en Afgrund under sine Fjenders Fodder, idet han lidt efter lidt gjorde Rødhuderne ugunstige imod dem og udbredte Bagtaalelse om dem. Paa denne Maade troede han endelig at have bragt det dertil, at begge vare komne i Miscredit hos de hvide Jægere og Mestizer, og saaledes blev betragtet som Fjende af alle de i Prairierne adspredte Personer.

Saaledes stode Sagerne, da Ornehoved, i den Hensigt at fremkalde en Storm, i hvilken de skulde gaa tilgrunde, som han havde svoret Døden, i en eneste Nat stjål alle de tvende Jægeres Fælder. Han var overbevist om, at de ikke vilde lade en saadan Forhaanelse være ustraffet, men at de søgte at hevne sig, og naar de da hverken fandt Bistand hos Indianerne eller hos Jægerne, kunde han med de dristige tredive

Krigere, han havde hos sig, let bemægtige sig dem, for at give dem til Priis for den grusomste Marterdød.

VII.

Ornehoved, der ønskede at blive opdaget af sine Fjender, havde ikke gjort sig nogen Umag for at skjule sit Spor, der synligt førte gennem det høje Græs, og blev hurtigt fundet igjen, naar det undertiden syntes at tabe sig. Idet de rykkede frem, kastede de tvende Jægere Lid efter anden Blik baade tilhøjre og venstre, for at sikke sig mod Bedrag; men Sporet gik stedse lige, uden at bøje af; deres Forsølgelse var saa let, at denne overordenlige Omstændighed alvorligt begyndte at forurolige Belhumeur. Hvorledes forresten Indianerne bare sig ad, søgte Jægerne dog meget omhyggeligt at udslette deres egne Fodspor. De kom endelig til en temmelig bred Flod, som strømmer mod Canadian. Trohjerte gjorde Holdt og vinkede ad sin Ledfager, at han skulde gjøre det samme. De steg af Hestene og søgte, førende dem ved Tømmen, Beskyttelse under en Trægruppe, for ikke at blive bemærket af en indiansk Skildvagt, som maaske var udsat.

Da de vare komne her, lagde Trohjerte Fingeren advarende paa Munden og hviskede sagte til sin Ledfager:

„Før vi gaa videre, maa vi nøje see os for. Jeg

formoder en eller anden List. Indianerne ere erfarne Krigere og altsor vante til Prairielivet til uden gode Grunde at handle saaledes."

"Sporet er rigtignok altsor smukt," sagde Canadieren, "til at man ikke skulde antage en List derunder."

"Ja, men de gjøre det altsor fiint; deres List skuffer ikke gamle Jægere som os. Vi maa nu fordoble vor Opmærksomhed og ikke lade et Blad, et Græsstraa være ubemærket, jo mere vi nærme os Rødhudernes Lejr."

"Vi gjorde maaskee bedre i," sagde Belhumeur, seende sig omkring, "dersom vi skulde vore Heste paa et sikkert Sted, hvor vi let kunde finde dem igjen, for derpaa tilføds at indhente Kundskab om, hvor vore Fjender have lejret sig og hvormange de ere."

"Du har Ret, Belhumeur; vi ville strax udføre Dit gode Raad."

Jægerne forlode med stor Forsigtighed deres Skjul. Istedetfor at sætte over Floden, vendte de tilbage ad den samme Vej de vare komne, og bøjede efter nogen Tid af tilvenstre i en Kloft, hvor de snart vare forsvundne i det høje Græs.

"Jeg maa lade Dig raade, Belhumeur!" sagde Trohjerte, "thi jeg veed virkelig ikke, hvor Du fører mig hen."

"Stol kun paa mig. Jeg har tilfældigviis to Bøsseskud herfra opdaget et Slags Citadelle, hvori vore Heste kunne finde den bedste Plads; ja, i for-

nodent Fald ville vi kunne udholde en formelig Belejring der."

"Caramba!" raabte Jægeren, der ved denne Tid saa temmelig forraadte sin spanske Herkomst, „hvortedes har Du opdaget dette kostelige Sted?"

"Paa den simpleste Maade af Verden," svarede Belhumeur. „Da jeg, efter at have lagt mine Fælde, flattrede op ad Bjerget der, for ad en kortere Vej hurtigere at komme tilbage til Dig, saae jeg, efterat jeg omtrent havde naaet de to Trediedele, under Bussene en pragtig Bjørns Snude bevæge sig."

"O, jeg gætter hvad der kommer. Dersom jeg ikke tager meget fejl, kom Du dengang ikke blot med een, men med to sorte Bjørnehuder tilbage til mig."

"Ja, de vare et smukt Par, en mandlig og en kvindelig. Du kan tro, at al Træthed forgik mig ved Synet af dem, og at jeg snart var efter dem med min Bøsse. Du skal selv see, hvilken Fæstning de havde udsøgt sig," tilsejede han, idet han steg af Hesten og derved tilkjendegav sin Vedsager, at han skulde gjøre det samme. En stor Klippemasse hævede sig amphitheatralisk ligesom dem.

"Vi kunne ikke komme derop med vore Heste," bemærkede Trohjerte, efterat han et Djeblik havde betragtet Omgivelserne.

"Lad os idetmindste forsøge det," svarede Belhumeur, trækkende sit Dyr efter sig ved Tømmen.

Efter en halv Times usigelig Moje kom de til en i det Høieste tredive Fod bred Plateform.

„Her er det,“ sagde Belhumeur, idet han standsede.

„Her?“ spurgte Trohjerte, som saae sig om overalt, uden at kunne faa Dje paa nogen Abning.

Smilende bad Belhumeur sin Vedsager om at følge efter og gif foran med sin Hest til en Klippeblok, bag hvilken en i det Højeste tre Fod bred Gang begyndte. Efter fem Minuters Forløb kom de paa denne snegleagtigt opstigende Vej til Mundingen af en dyb Hule. Jægerne gif derind. Belhumeur havde i Forvejen skaaret en Mængde Træspaaner, saa at han nu kunde forfærdige et Par Gaffler, af hvilke han gav sin Kammerat den ene. Skinet af disse viste ham Hulen i dens hele, vilde Majestæt. De høje Bægge vare beflædte med funklende Stalaktiter, ved hvilke Reflexen af de tvende Flammer fremkaldte en seagtig Belysning.

„Denne Hule,“ sagde Belhumeur, efterat han havde givet sin Ven tilstrækkelig Tid til nøje at betragte alt, „er uden tvivl en af Prairiens Vidundere. Galleriet, som lidt efter lidt fører nedad, gaaer under Floden og udmunder paa den anden Side, i en Afstand af mere end een Miil, i Sletten.“

Henrykt over Opdagelsen af dette Tilflugtssted vilde Trohjerte undersøge den allevegne, og kunde, uagtet hans ellers saa tavse Væsen, ikke undertrykke adskillige Uttringer af Beundring.

„Hvorfor har Du ikke tidligere talt derom?“ spurgte han.

„Jeg ventede paa en Lejlighed.“

Tværne ankrægte nu Hestene med et riasiat Kor-

raad af Foder i en af Grotterne, der blev oplyst af umærkelige Klipperister. Efterat de havde overbeviist sig om, at de ædle Dyr under deres Fraværelse hverken vilde komme til at lide Nød eller kunde løbe deres Vej, toge de deres Bøsser, sløjtede ad Hundene og gik hurtigt ned ad den Vej, som førte under Floden. Snart vidnede den vaade Luft, som omgav dem, og Larmen over deres Hoveder, om, at Vandet strømmede over dem. Paa deres Vandring fik de tilstrækkeligt Lys ved en Slags Lygte i Skikkelse af en høj Klippe, der som en Skildvagt ragede op i Midten af Floden. Efter en halv Times Gang kom de ved Hjælp af en Abning, som var skjult af tæt Buskads og Slyngeplanter, ud i Prairien.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Høker Jens Jbsen.

Lømrer P. V. B. Petersen.

Malermester Hermann Frederik Bang.

Telegrafbud P. N. Jørgensen.

Skæddermester F. T. Bruhn.

Borger-Vennen.

To og firfindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 19de Marts 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Da Selskabets Reservebud har ønsket sig fritaget for sine Forretninger, vil et Reservebud saaledes paany være at ansætte.

De Medlemmer, som maatte ønske bemeldte Ansættelse som Reservebud, ville herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden 15de April d. A. og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Biingaardstræde Nr. 25.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de Marts 1870.

O. J. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Dagen var hengaaet med Hvile, med at sørge for Hestene og undersøge Hulen, og Solen gik netop ned, da de igjen begyndte at forfølge Comancherne. Nu først begyndte den egenlige indianske Forfølgelsesmaade. Jægerne krob i det høje Græs paa Hænder og Fodder bag efter deres Hunde; ganske Dje og Dre vovede de neppe at aande og lagde sig Tid efter anden paa Jorden, for at adspørge de mange forskjellige Lyde i Prairierne, hvilke de med en mærkvaerdig Færdighed forstode at adskille og udtyde. Bildniisset var aldeles stille. Krybende i paralelle Linier rykkede Jægerne frem med fordoblet Forsigtighed, indtil Hundene paa engang bleve staaende aldeles tavse. De brave Dyr syntes at indsee, hvor stor Værd Tavsheden har i en Egn, hvor den mindste Lyd kunde koste deres Herrer Livet.

Belhumeur kastede et gjennemtrængende Blik omkring; hans Djne funklede. Lig en Panther gjorde han et Spring og styrtede sig over en indiansk Kriger, der med foroverbøjet Legeme og sænket Hoved syntes at ane en Fjendes Nærhed. Før den Wilde kunde udstøde et Raab om Hjælp, knælede Belhumeur allerede paa hans Bryst og trykkede hans Strube sammen. Derpaa tog Jægeren koldblodig sin Kniv og stødte den lige til Hestet i sin Fjendes Hjerte. Da den Wilde saae, at han var fortabt, opgav han enhver unyttig

Modstand, men tilkastede Canadianeren et Blik fuldt af Had og stolt Foragt; et haanligt Smil spillede om hans Læber, og med jernfast Rolighed saae han Døden nærme sig. Belhumeur stak Kniven i sit Bælte, stod Liget tilside og begyndte paany at krybe. Trohjerte havde fulgt sin Bens Bevægelser med den største Opmærksomhed, for i Nødsfald at kunne ile ham til Hjælp. Da Indianeren var død, begyndte han igjen at forfølge Sporet. Snart bemærkede Jægerne et Glimt af Ild og en Lugt som af stegt Kjød. Lig Spøgelses rejste de sig op ved et stort Egetræ, omfavnede Træets nøgne Stamme og skjulte sig i dets tykke Grene. Nu saae de sig omkring. Comanchernes Lejr befandt sig kun femten Skridt fra dem.

VIII.

Paa samme Tid, som Trapperne kom frem af Hulen, for paany at forfølge Comanchernes Spor, gjorde omtrent tyve Mile fra dem en temmelig anseelig Skare hvide Ryttere Holdt ved Bredderne af Canadian, for at opslaa deres Nattekvarteer der. Jægerne og de Gambusinos (Halvblod) som tjente dem til Førere, skyndte sig at tage Bagagen af det Dusin Muuldyr, til hvis Beskyttelse der var medgivet dem mexikanske Lanceros.

Bagagen blev benyttet til at opstille en oval Indbegning, og i Midten af denne antændte de en Ild,

hvorefter Førerne, uden at bekymre sig videre om deres Ledfagere, traadte sammen i en mindre Gruppe og traf Anstalter til deres Aftensmad. Nu nærmede en Officeer paa omtrent fire eller fem og tyve Aar, en Mand med et fiint aristokratisk Ansigt og militair Holdning, sig agtelsesfuld en med to Muuldyr forspændt og af to Ryttere beskyttet Palankin.

„Hvor skal Sennoritas Telt slaaes op, Excellence?“ spurgte den unge Officeer, tagende Hatten af.

„Hvor De vil, Capitain Aquilar, naar det blot skeer snart,“ svarede den, der reed paa den højre Side af Palankinen. „Min Niece er meget træt.“

Den, til hvem Officieren henvendte sig, var en høj Mand med haarde, skarpe Ansigtstræk, et Orneblis og Haar, saa hvide som Chimborassos Sne. Under hans vide militaire Skappe kunde man see en mexikansk Generals pragtfuldt broderede Uniform. Capitainen bukkede, vendte tilbage til sine Lanceros og gav dem Befaling til at udspænde et smukt, rødt og blaat sribet Telt, som blev baaret af et Muuldyr, i Midten af den indhegnede Plads. Efterat dette var skeet, steg Generalen af Hesten, bød en ung Dame, som behændig sprang ud af Palankinen, Haanden, og førte hende ind i Teltet, hvilket Capitainens Opmærksomhed havde forsynet med alle de Bekvemmeligheder, som Omstændighederne tillode.

Foruden Generalen og hans Niece traadte endnu to andre Personer ind med. Den Eine var en rødfindet, trivelig lille Mand med grønne Brillen og en

blond Baryt; han syntes næsten kvalt i en Sanitets-embedsmands Uniform, kunde omtrent være en halvtredsfindstyve Aar gammel og kaldte sig Jerome Boniface Durieux. Af Fødsel en Franskmænd, stod han som Overmilitairlæge i mexikansk Tjeneste. Medens han steg af Hesten, greb han med en vis Ivrighed en stor Mantelsæk, der laa bag Saddelen, og tog den under Armen, da han ikke syntes at kunne skille sig fra den. — Den anden Person var en femtenaarig Pige med et opvakt Ansigt, opstaaende Næse og et dristigt Blik; hun tilhørte Mestizernes Blandingsrace og tjente Generalens Niece som Kammerpige.

En smul Neger, der førte det majestætiske Navn Jupiter, skyndte sig ved Hjælp af to eller tre Gambusinos at berede Aftensmaaltidet.

„Nu, Doctor!“ sagde Generalen smilende til den tykke Herre, der pustende kom med sin Badsæk og tog Plads paa den, „hvorledes finder De min Niece i Aften?“

„Sennorita er bestandig henrivende,“ svarede Doctoren galant, idet han tørrede Sveden af sin Pande; „men synes De ikke ogsaa, at det er en skrækelig Hede?“

„Ikke mere end almindelig,“ svarede Generalen. „Har Rejsen i Dag trættet Dem, kjære Niece?“

„Ikke meget,“ svarede Sennoritaen med en let Tilbøjelighed til at gabe. „Da vi allerede have været en Maaned undervejs, værner jeg mig lidt efter lidt

til at leve paa en Maade, som jeg i Begyndelsen fandt meget besværlig."

Generalen udstødte et Suk, men svarede intet. Doctoren var paa sin Side beskæftiget med at ordne de Stene og Planter, som han havde samlet i Dagens Løb, medens Westizen med en Fugls Vethed ilede om i Teltet, for at opstille de Ting, som hendes Hersterinde muligviis kunde komme til at bruge. Vi benyttede dette Djeblik til med et Par Ord at tegne Frokenens Portrait.

Donna Luz de Berumdez, Datter af en yngre Søster af Generalen, var en fortryllende Pige paa i det Høieste segten Aar. Glandsen af hendes store sorte Djne, hvis mørke Bryn stak meget af mod Pandens Hvidhed, var tugtigt tilsløret af lange Fløjelsøjenhaar; den lille Mund med de coralrøde Læber var prydet af to yndige Rækker af Perletænder, og hendes mørke Haar kunde opløst danne et Slør over hele Legemet. Hendes Figur var symmetrisk og viste de stirlige, bølgeformige Linier, ved hvilke Amerikanerinderne udmærke sig. Haand og Fod vare ualmindelig smaa, og hendes Gang havde den utvungne Vethed, som i saa høj Grad tiltaler hos Creolerinderne. Kort, hendes hele Ydre var Indbegrebet af alt Yndigt og Fuldkomment. Der- til havde hun bestandig et muntert, lattermildt Humeur og kunde glæde sig over enhver Bagatel, da hun ikke kjendte andet af Livet end det Behagelige.

Men alligevel manglede dog denne skønne Natur Livet. Hun var en Pandora, endnu før Prometheus

havde stjaalet Ilden fra Himlen til hende — og, for at blive ved den mythologiske Sammenligning, Amor havde endnu ikke berørt hende med sine Binger, hendes Bænde havde endnu ikke rynket sig under Tankernes Tryk, og hendes Hjerter endnu ikke banket under Længselens Tillokkelser. Overeensstemmende med Generalens Ønske var hun bleven opdraget i næsten klosterlig Gensomhed, og var kun bleven tagen ud derfra, for at ledsage ham paa hans Vandring gjennem Prairierne. Hvorhen Rejsen gik, og hvorfor hendes Onkel absolut vilde have hende med — det var Ting, om hvilke Pigen kun bekymrede sig lidet. Hun glædede sig over at kunne leve paa en stor Fod og uafslædig see nye Egne; da hun desuden i Sammenligning med den Maade, paa hvilken hun tidligere havde levet, nu kunde føle sig som et frit Bæsen, forlangte hun intet videre og søgte aldrig at besvære sin Onkel med ubestødne Spørgsmaal. Donna Luz var saaledes paa den Tid, da vi lære hende at kjende, et lykkeligt Barn, der, tilfreds med det Nærværende og ubekymret om Fremtiden, tilbragte fornøjet sine Dage.

Da Jupiter bragte den stegte Hjortekølle op, kom ogsaa Capitain Aquilar ind. Bordet var blevet dækket af Phøbe og havde fire Couverter, et for Generalen, et for hans Niece, et for Capitainen og et for Doctoren. Jupiter og Phøbe vartede op. Indtil Appetiten var tilfredsstillt, gik Samtalen kun smaat; men derpaa begyndte Frøkenen, som havde stor Fornøjelse af at spøge med Doctoren, Samtalen.

„Har De havt en rig Høst i Dag, Doctor?“

„Ikke synderlig, Sennorita!“

„Ej, Ej! det forekommer mig imidlertid, at der
laa Stene nok paa Bejen. Det beroede kun paa Dem,
saa kunde De havt en heel Muulæfelsesbyrde.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Malermester B. Schrøder.

Postkontrollør H. F. L. Varsen.

Grosserer J. W. Hoffmeyer.

Viktualiehandler R. Hansen.

Borger-Vennen.

To og firfindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 26de Marts 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Da Selskabets Reservebud har ønsket sig fritaget for sine Forretninger, vil et Reservebud saaledes paany være at ansætte.

De Medlemmer, som maatte ønske bemeldte Ansættelse som Reservebud, ville herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden 15de April d. A. og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Biingaardstræde Nr. 25.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de Marts 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Det maa være en behagelig Rejse for Dem,“ meente Generalen, „thi den skaffer Dem Lejlighed til at tilfredsstille Deres Lyst til at samle Planter af alle Slags.“

„Det er dog ikke ganske saaledes, Hr. General. Jeg maa tilstaa, at Prairien ikke er saa rig, som jeg troede, og dersom ikke det Haab holdt mig oprejst, at jeg vilde finde en eller anden Plante, hvis Egenskaber kunde blive til Nytte for Videnskaben, vilde jeg næsten fortryde, at jeg havde forladt mit lille Huus i Guadeloup, hvor Livet hengif for mig i rolig Gensformighed.“

„Bah!“ svarede Capitainen, „vi befinde os først paa Grændsen af Prairierne; ere vi først komne dybere ind i det Indre, vil De langtfra være istand til at samle de Skatte, som ethvert Skridt bringer Dem imøde.“

„Gud give det, Hr. Capitain!“ svarede den Lærde med et Suk. „Dersom jeg blot kunde finde den Plante, jeg søger, vilde jeg føle mig fuldkommen tilfreds.“

„Er denne Plante da saa kostbar?“ spurgte Donna Luz.

„Hvorledes, Sennorita!“ raabte den tykke Doctor ivrigt, „en Plante, som den store Linné har beskrevet og classificeret, men som Ingen efter ham har fundet,

en Plante, der altsaa vilde kunne begrunde min Hæder
— De spørger om den er kostbar?"

„Til hvad nytter den?“ spurgte Frøkenen nysgjerrig.

„Ja, hvortil nytter den?“ gjentog de Andre.

„Ikke til noget,“ lod den Værdes uskyldige Svar.

Fra Donna Luz hørtes en saa sølvklar Latter, at en Rattergal kunde have misundt hende disse skjønne Toner.

„Og De kalder en saadan Plante kostbar?“

„Ja, for dens Sjældenheds Skyld.“

„Ah! saaledes.“

„Vi ville haabe, at De finder den, Doctor!“ sagde Generalen i en forsonende Tone. „Jupiter! kald Førernes Høvding ind.“

Regeren fjernede sig og vendte strag tilbage med en Gambusino. Det var en høj, bredskuldret, kraftigt bygget Mand paa omtrent fyrretyve Aar. Uden just at være hæslig, havde hans Ansigt noget Frastødende, som man ikke kunde gjøre sig Regnskab for. Hans lurende, skelende Dine, som laa dybt i deres Hulinger, brændte af en vild Ild, og hans lave Bænde og krusede Haar dannede tilligemed hans Huds Kobberfarve just ikke noget behageligt Heelt. Han bar en Skovmands Dragt, havde et koldt, utilgængeligt Væsen og var navnlig meget ordknap, en Egenskab, der, sandsynlig formedelst det Modsatte hos Indianerne eller hans Kammerater, havde forskaffet ham Navn af „Drosselen“.

„Her, min Brave!“ sagde Generalen, idet han bød ham et Glas fyldt til Randen af et Slags Brændeviin, som efter Fabrikationsstedet kaldes Mezcal. „Drif dette.“

Jægeren bukkede sig, tømte Glasset, som vel kunde indeholde en halv Flaske, i eet Træk, gned sig derpaa med Hermet over Knebelbarten, og ventede paa nærmere Befled.

„Jeg vilde gjerne gjøre Holdt i nogle Dage paa en sikker Plads,“ sagde Generalen, „for uden Frygt for at blive foruroliget at kunne anstille visse Undersøgelser. Er det sikkert her?“

Førerens Djne sunklede; han kastede et brændende Blik paa Generalen.

„Nej,“ lod hans korte Svar.

„Hvorfor?“

„For mange Indianere og vilde Dyr.“

„Kjender De en mere passende Plads?“

„Ja.“

„Langt herfra?“

„Nej.“

„Hvor langt?“

„Fyrrethve Mil.“

„Hvortil vilde vi være om at komme dertil?“

„Tre Dage.“

„Godt, saa for os derhen. I Morgen tidlig vilde vi bryde op.“

„Intet videre?“

„Nej.“

„God Nat!“

Jægeren gif sin Vej.

„Jeg kan godt lide Drosselen,“ sagde Capitainen smilende. „Hans Conversation er idetmindste ikke fjedsommelig.“

„Jeg kunde bedre lide, at han talte mere,“ sagde Doctoren, idet han rystede paa Hovedet. „Jeg troer ikke de Menneſter, som bestandig tage sig iagt for at tale meget. Det er et Beviis paa, at de have noget at skjule.“

Fra Teltet begav Føreren sig til sine Kammerater, med hvilke han snart med dæmpet Stemme begyndte en livlig Samtale. Natten var herlig. De Rejsende forsamlede sig foran Teltet; de passiarede ved Cigaren, og Donna Luz underholdt Selskabet, idet hun sang en af de melodiske Creolsange. Pludselig bemærkede man et rødt Skin i Horisonten, der med hvert Øjeblik udbredte sig mere; dertil kom en huul og vedholdende Larm, liig en fjern Tordens Rullen.

„Hvad er det?“ raabte Generalen, springende op.

„En Prairiebrand,“ svarede Drosselen koldt.

Paa dette saa roligt henkastede, skrækkelige Ord, kom hele Lejren i Bevægelse. Man maatte flygte i største Hast, dersom man ikke vilde udsætte sig for at blive levende brændt. En af de tilstedeværende Gambusinos benyttede Forvirringen til at liste sig ud af Indhegningen, og forsvandt, efterat han i Forvejen havde givet Drosselen et hemmelighedsfuldt Tegn.

IX.

Trohjerte og Belhumeur iagttog fra deres Skjul under Egetræets tykke Grene Comancherne, der stode paa deres Skildvagts Paapassenhed og vare langt fra at ane, at Fjenden var dem saa nær, at han kunde opdage enhver af deres Bevægelser. Siddende eller liggende omkring deres Ild, gjorde de sig ubekymrede tilgode med Mad og Drikke eller røg deres Pipe. De Bilde, der idetmindste bestode af en fem og tyve Mand, vare klædt i Bøffelhuder og havde malet sig phantastisk paa de mest forskjellige Maader. I en Afstand af nogle Skridt stod Ornehoved, lænende sig til et Træ. Han havde lagt Armene overkors paa Brystet og hans Legeme var bøjet let forover, som om han lyttede til de forskjellige Lyde i Prairien, for hvilke han kun syntes at have Dre.

Ornehoved var en Indianer af Osagernes Stamme og var bleven adopteret af Comancherne, men havde bestandig bibeholdt Osagernes Skikke og Sædvaner. Han kunde omtrent være otte og tyve Aar gammel, var næsten sex Fod høj, havde en kraftig Legemsbygning og Muffler, der vidnede om en sjelden Legemsstyrke. I Modsætning til hans Kammerater havde han et Klæde om Lænderne, saa at Bryst og Arme vare blottede. Udtrykket i hans Ansigt var skjønt og ædelt, og hans livlige Dine, der laa meget nær ved den krummede Næse, gav ham tilligemed den noget store Mund en fjern Lighed med en Røvsugl.

Til Lykke for Jægerne befandt Indianerne sig paa

Krigsvejen og havde ingen Hunde hos sig, ellers havde de ikke funnet nærme sig Lejren, uden at blive opdagede. Skjøndt Hovdingen stod som en Billedstøtte, lynede dog hans Djne, hans Næseboer udvidede sig, og han hævede mekanisk den højre Haand, som om han vilde paabyde sine Folk Tavshed.

„Man begynder at spore os,“ mumlede Trohjerte saa sagte, at hans Kammerat neppe kunde høre det.

„Hvad skulle vi gjøre?“ svarede Belhumeur.

„Handle!“ svarede Trapperen lakonisk.

Begge glæde nu tavse fra Green til Green, fra Træ til Træ, uden at sætte en Fod til Jorden, indtil de vare komne paa den modsatte Side af Lejren over det Sted, hvor Comanchernes bundne Heste græssede. Nu lod Belhumeur sig sagte glide ned og skar de Remme over, hvormed Dyrene vare bundne, og opstræmmede ved Jægernes Bidskeslag foer de, vrindskende og slaaende ud, bort i alle Retninger. Forvirrede rejste Indianerne sig og løbe med stærke Skrig efter deres Heste. Som om Ornehoved havde anet det Sted, hvor Jægerne laa i Baghold, satte han sig i Bevægelse imod dem, ved hvilken Lejlighed han saa meget som muligt søgte at dække sig ved de paa hans Vej værende Træer. Jægerne vege Skridt for Skridt tilbage og sørgede omhyggeligt for, at de ikke bleve omringede.

Indianernes Skrig tabte sig i det Fjerne; Hovdingen stod derfor alene ligeoverfor begge sine Fjender. Da han var kommen til et Træ, hvis tykke Stamme lovede ham Sikkerhed, benyttede han en gunstia Lei-

lighed til at lægge en Piil paa sin Bue. Men uagtet sin Klogskab og Smidighed kunde han ikke udføre denne Bevægelse, uden at give sig en lille Blottelse. Trohjerte satte sin Bøsse til Kinden og gav Ild. Kuglen røb; Høvdingen gjorde et Spring og faldt, hylende højt af Harme, til Jorden. Hans Arm var knust. I samme Øjeblik vare de tvende Jægere ved hans Side.

(Fortsattes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Kapitain af Fodfolket S. B. B. Pfaff.
 Skomagermester Bergs Datter, Anna Margrethe.
 Forhenv. Møller Hoffmeyers Datter, Hendrine.

Borger-Vennen.

To og firfindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 2^{den} April 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Da Selskabets Reservebud har ønsket sig fritaget for sine Forretninger, vil et Reservebud saaledes paany være at ansætte.

De Medlemmer, som maatte ønske bemeldte Ansættelse som Reservebud, ville herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden 15de April d. A. og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Biingaardstræde Nr. 25.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de Marts 1870.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Rør Dig ikke, Rødhud!“ sagde Trohjerte, „eller Du er dødsens.“

Indianeren forblev ubevægelig og tilsyneladende uimodtagelig, skjøndt Forbittrelsen kogte i hans Indre.

„Jeg kunde dræbe Dig,“ vedblev Jægeren, „men jeg vil ikke gjøre det. Nu skjænker jeg Dig anden Gang Livet, men det vil være sidste Gang. Lad Dig ikke oftere finde paa min Vej, og indlad Dig ligesaa lidet paa at stjæle mine Fælder, ellers sværger jeg, at jeg uden Medlidenhed vil hevne det paa Dig.“

„Ornehoved er en berømt Høvding blandt sin Stammes Krigere,“ svarede Indianeren stolt, „og frygter ikke Døden. Den hvide Jæger kan dræbe ham og skal faa at see, at han ikke siger Noget.“

„Nej, Du skal ikke dø, Høvding! Gud forbyde, at jeg uden Nødvendighed skulde udøse et Menneskes Blod.“

„Bah!“ svarede Indianeren med et haanligt Smil, „min Broder er Missionair.“

„Nej, jeg er en ærlig Trapper, og vil ikke dræbe Dig.“

„Min hvide Broder tænker som de gamle Kvinder,“ svarede Indianeren. „Nehü nütha tilgiver ikke; han tager Hevn.“

„Det kan Du gjøre som Du vil, Høvding!“

svarede Jægeren med et foragteligt Træk paa Skuldrene. „Jeg vil ikke forsøge paa at forandre Din Natur. Men nu veed Du, hvad Du har at rette Dig efter. Gud være med Dig!“

„Og gid Fanden tage Dig!“ tilføjede Belhumeur, idet han foragteligt gav ham et Spark.

Høvdingen syntes at forholde sig ganske ufølsom for denne nye Forhaanelse. Han rynkede kun sine Djenbryn, men rørte sig ikke fra Stedet; derimod tilkastede han de To, som uden at bryde sig videre om ham fordybede sig i Skoven, et Blik fuldt af det uforsonligste Had.

„Det er lige meget,“ sagde Belhumeur tankesfuld, „men det var ikke rigtigt af Dig, Trohjerte; Du skulde have dræbt ham.“

„Hvorfor det?“ sagde Jægeren ubekymret.

„Cascaras! Hvorfor? Der havde været en Dgls mindre i Prairien.“

„Der findes saa mange, at en mere eller mindre ikke gjør noget.“

„Nu vel da. Men hvorhen nu?“

„Vi ville opsøge vore Fælder. Caramba! troer Du, at jeg lader dem gaa tabte.“

„Det er en god Idee.“

Jægerne nærmede sig Vejren, men paa Indianer-vejs ad talrige Omveje, som skulde lede Comancherne bort fra Sporet. Efter tyve Minutters Forløb havde de naaet den. Indianerne vare endnu ikke vendte tilbage, men kunde umulig blive meget længe borte.

Deres Sager laa adspredte rundt omkring. To eller tre Heste, som ikke havde villet følge med de andre, græssede roligt.

Uden at spille Tiden bemærgtigede de tvende Jægere sig deres Fælder; hver tog fem, og tiltraadte derpaa Bejen til Hulen. Trods deres Byrde gif de, glade over det heldige Udfald af det Puds, de havde spillet Indianerne, raff afsted. Allerede hørte de i nogen Graastand Flodens Varmen, da pludselig en Hests Brinsten kom dem for Dre.

„Man forfølger os,“ sagde Trohjerte, idet han standsede.

„Hm! maaske det er en vild Hest,“ meente Belhumeur.

X.

For at tydeliggjøre vore Jægeres Stilling for Læseren, maa vi vende tilbage til Comanchehøvdingen. Saasnart hans Fjender vare forsvundne mellem Træerne, rejste han sig sagte op, og lyttede med forover bøjet Hoved, om de ogsaa virkelig fjernede sig. Efterat han havde overbeviist sig derom, rev han et Stykke af sit Teppe, forbandt, saa godt det lod sig gjøre, sin saarede Arm dermed, og fulgte raff Jægerens Spor. Ubemærket af dem kom han til Grændserne af Lejren, hvor han holdt sig skjult bag et Ibenholtræ og saae nu, at de toge deres Fælder og derpaa gif videre. Endelig

kom Comancherne, som havde havt det meget vanskeligt med at fange deres Heste, igjen tilbage til Lejren. Synet af deres saarede Fører overraskede dem og vækfedede deres Brede i allerhøjeste Grad. Ornehoved besluttede at gjøre en Ende paa Historien ved det djævelske Indfald at afbrænde Skoven, da han ikke tvivlede om, at dette Middel vilde befri ham fra hans frygtelige Modstandere. Han lod sine Krigere, som han sendte ud i forskjellige Retninger, danne en Kredse, og paa engang tænde Ild i det høje Græs. Denne barbariske Tanke var den vilde Kriger værdig. Men Et havde han dog overseet. Som vi allerede have bemærket, havde Indianerne tændt Ild paa flere Steder. I den fremrykkede Aarstid, i hvilken vor Historie forefalder, vare Planter og Græs saa fortørret af Solens brændende Straaler, at de i et Nu fængede Ild og Flammerne udbredte sig med en frygtelig Hurtighed i alle Retninger. Dog varede det bestandig nogen Tid, før det ene Flammehav forenede sig med det andet. Medens nu Indianerne med et djævelsk Glædeskrig løb frem og tilbage ved Randen af Ilden, havde Jægeren og hans Ven styrtet sig ind mellem tvende Flammemure, som brusede hen til højre og venstre ved Siden af dem, og som den ene Gang truede med at forene sig under deres Fødder, den anden Gang over deres Hoveder. Mellem forkullede Træer, som bragende styrtede om, blendet af den tykke Røg, som betog dem Aandedraget, forbrændt af de overalt nedstyrtende Gnister, havde de usorfærdede Eventyrere, som dristigt

banede sig Vej under en egenlig Ildhvælving, beholdt nogle Brandsaar, men nu laa ogsaa bag dem det djævelske Ildhav, i hvilket Indianerne troede at have begravet deres Offere for bestandig, og disse befandt sig allerede langt borte, da Comancherne endnu ønskede sig tillykke med det heldige Udfald af deres List. Imidlertid var Prairien bleven et umaadeligt Ildhav, for hvilket de vilde Dyr, som bleve overraskede af denne Begivenhed, forfærdet flygtede. Himlen havde et blodigt Gjenstik og en heftig Vind blæste Røg og Flammer hen for sig. Selv Indianerne bleve bange for deres Bærk, da de saae hele Bjerge blusse op ligesom uhyggelige Fyrtaarne, Jorden blive gloende og uhyre Bøsfelshjorde ryste Jorden med en Stampen, som kunde bringe selv den Tapprestes Hjerte til at ængstes.

I Mexicanernes Lejr var Alt i den største Uorden. Hestene havde tildeels sønderrevet de Remme, hvormed de vare bundne, og flygtede til alle Sider; Mændene grebe efter Munitioen og Vaaben eller Sadel og Bagage. Man skreg, bandede, commanderede, og Alle løb som forstyrrede om i Lejren. Majestætist nærmede Ilden sig, fortærende Alt paa sin Vej. En tæt, med Gnister opfyldt Røg bølgede allerede henover den mexicanske Lejr; tyve Minutter til, og Alt var forbi. Generalen slængede Armene om sin Niece og fordrede forgæves af Førerne Hjælp mod den truende Fare.

Paa engang lagde Binden sig, der hidtil havde givet Ilden Vinger og befordret Flammernes Hurtighed. Forsynet syntes at ville skjænke de ulykkelige Indeslut-

tede endnu nogle Minutter. I dette Djeblif frembød Lejren et forunderligt Syn; thi i den øjeblikkelige Rædsel syntes endog Selvopholdelsens Instinkt at være kvalt. De af Angst betagne Lanceros skristede for hinanden, Førerne sad i mørk Fortvivlelse, og Generalen bebrejdede Himlen dens Ubarmhertighed, medens Doctoren kun var bedrovet for den Plante, han ikke kunde finde. Donna Luz laa med foldede Hænder paa Knæ og bad inderlig.

„Vil De lade os fortære af Ilden, uden at gjøre et eneste Redningsforsøg?“ raabte Generalen, idet han greb Føreren haardt i Armen.

„Hvem kan stride imod Gud?“ svarede Drosselen koldt.

„Gives der intet Middel til at afvende Døden?“

„Intet.“

„Der gives et!“ raabte en Mand, som med svedne Haar og halv forbrændt Ansigt styrtede sig over Skranken ind i Lejren, medens en Anden fulgte ham.

„Hvem er De?“ raabte Generalen.

„Hvad vedkommer det Dem?“ svarede den Fremmede. „Jeg kommer for at frelse Dem. Min Ledsager og jeg vare uden Fare, og vi have trodsset Alt, for at bringe Dem Hjælp. Lad dette være Dem nok. Deres Frelse er afhængig af Deres egen Villie.“

„Befal,“ svarede Generalen, „jeg skal være den Første, der giver et Exempel paa Lydighed.“

„Har De da ingen Førere med Dem?“

„Jo,“ svarede Generalen.

„Saa ere de enten Forrædere eller Døsmere, thi Midlet til Frelse er almindelig bekjendt i Prairien.“

Generalen tilkastede Drosselen et truende Blik, og denne kunde ikke befri sig for en Gysen ved de tvende Ubekjendtes pludselige Komme.

„De kan senere gjøre Afregning med dem,“ vedblev Jægeren, „nu gjælder det noget ganske andet.“

Mexikanerne havde instinktmæssigt anet, at den resolute Mand vilde frelse dem. Med Haabet vendte ogsaa Modet tilbage, og de stode beredte til øjeblikkelig at udføre hans Anviisninger.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Sadelmagermester J. Thorball.

Bog- og Papiirhandler Kristian Wisfing.

Bogbindermester Thortsens Datter, Juliane Marie

Hansine.

Borger-Vennen.

To og firfjndstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 9de April 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Riv hurtigt alt Græsset op om Lejren,“ sagde Jægeren.

Enhver gav sig nu ifærd dermed.

„Vi maa gjøre Lejper vaade,“ vedblev den Fremmede vendt til Generalen, „og udbrede dem over Bagagen.“

Generalen, Capitainen og Doctoren fulgte Jægerens Anvisning, medens hans Ledfager nedstrakte de i Midten af Lejren bundne Heste og Muuldyr med sin Laaso.

„Hurtigt, hurtigt,“ raabte Jægeren uafsladeligt; „Ilden naaer os.“

Enhver fordoblede sine Anstrengelser og i kort Tid var et stort Rum afskræstet. Donna Luz saae beundrende paa den Fremmede, der midt i den truende Fare viste sig saa rolig, som om han havde en overnaturlig Magt over det skrækkelige Element, der rykkede dem nærmere med Kampeskridt.

„Overlad det Andet til mig og min Kammerat,“ sagde Jægeren til Mexicanerne; „J kunne omhyggeligt indhylle Eder i vaade Tæpper.“

Raadet blev fulgt. Den Fremmede saae sig om, gav sin ledsager et Tegn og gik Ilden imøde.

„Jeg forlader Dem ikke,“ sagde Generalen.

„Saa kom.“

Bed Enden af den fra Græsset befriede Plads, strog Jægeren med Hoden en Bunke tørt Træ og Hø sammen, strøede noget Pulver derpaa og antændte det.

„Hvad gjør De?“ raabte Generalen forskædet.

„Det seer De, jeg bekæmper Ild med Ild.“

Hans ledsager havde gjort det Samme paa den anden Side, og nu udbredte sig hurtigt et Ildbelte, der omsluttede næsten hele Lejren med Røg og Flamme. Nu paafulgte et Kvarterstid fuldt af den yderste Spænding og Dødsangest, men lidt efter lidt blev Flammerne svagere, Luften renere og Røgen adspredte sig. Endelig kunde man gjenkjende hinanden i det skrækkelige Chaos; et lettende Sul hævede sig fra ethvert Bryst. Lejren var frelst, medens den af Jægerne besejrede Ild udbredte sine Dødelæggelser videre. Man skyndte sig at takke den Fremmede.

„De har frelst min Nieces Liv,“ sagde Generalen bevæget. „Hvorledes kan jeg betale min Gjæld til Dem?“

„De skylder mig Intet,“ svarede Jægeren med ædel Bessedenhed. „I Bravien ere alle Menneſker Brødre; ved at hjælpe Dem har jeg kun opfyldt min Pligt.“

Efterat den første Bevægelse af Glæde var forbi og Ordenen i Lejren nogenlunde var gjenoprettet, søgte Enhver den Rolighed, som han kunde trænge til efter Nattens Rædsel. Ogsaa de tvende Fremmede, som bekkent, men med Fasthed havde viist de Tilbud tilbage, som Generalen i Følelsen af sin Erkjendtlighed gjorde dem, havde lagt sig paa noget af Bagagen, for at hvile et Par Timer. Kort efter Solens Dpgang rejste de sig igjen.

„Jorden maa nu have afskøiet sig,“ sagde den Gue. „Lad os bryde op, før disse Folk vaagne; det er muligt at de ville holde os tilbage.“

„Godt,“ lod den Andens laconiske Svar.

Da de netop vilde forlade Lejren, lagde en let Haand sig paa den Førstes Skulder. Han vendte sig om; Donna Luz stod for ham. De tvende Mænd bleve staaende og hilsede ærbødigt.

„De vil bort,“ spurgte hun med en blid, melodisk Stemme.

„Vi maa, Sennorita,“ svarede den ene af Jægerne.

„Jeg kan forstaa,“ sagde hun med et fortryllende Emil, „at efterat vi ere blevne frelst ved Deres Hjælp, har De intet mere her at gjøre. Er det ikke saaledes?“

De tvende Mænd nikkede bejaende.

„Jeg har endnu en Tjeneste at bede Dem om,“ sagde hun.

„Tal, Fruen.“

Hun tog et lille Diamantkors af sin Hals.

„Behold dette til en Grindring om mig.“

Jægeren tovede.

„Jeg beder Dem,“ tilføjede hun med en af Taarer kvælt Stemme.

„Jeg modtager det,“ svarede Jægeren bevæget, idet han gjemte Korset i det Skulderbaand, som løb over hans Bryst. „Det skal tjene mig til Talisman ved Siden af det min Moder har givet mig.“

„Jeg takker Dem,“ svarede Pigen glad. „Kun endnu et Ord.“

„Tal.“

„Deres Navne?“

„Min Vedsager hedder Belhumeur.“

„Og De?“

„Trohjerte.“

Efterat Jægerne endnu engang havde bukket sig til Afsked, gik de bort med hurtige Skridt, og vare snart forsvundne. Donna Luz fulgte dem med Djnene, saalænge hun kunde see dem, og vendte derpaa lang-

somt og takkefuldt tilbage til sit Telt. Derpaa mumlede hun hen for sig:

„Trohjerte... O, jeg vil ikke glemme ham.“

XI.

Noogle Dage efter de i forrige Kapitel fortalte Hændelser, foregik der i en Coloni, som først for et Par Aar siden var bleven bygget ved Canadians Bredder i en herlig ved en grøn Høj beskyttet Stilling, en mærkværdig Begivenhed. Colonien bestod af omtrent nogle og tyve Hytter, som stode uordenligt mellem hinanden og bleve beskyttede af et Fort, som med sine fire smaa Kanoner beherskede Floden. Den endnu saa unge By kunde takke den vidunderlige amerikanske Driftighed for, at den allerede besad en Stads fulde Bigtighed. To Bertshuse stode allerede aabne for tørstige Gjæster, og tre Templer tjente forskjellige Selter som Samlingsplads. Man saa Beboerne ile virksomme frem og tilbage, talrige Baade gløde ned ad Floden, og Bogne, belæssede med Varer, droge dybe Furer i de ubanede Beje. Men nattet, eller maasse netop formedelt denne Travlhed kunde man let opdage en vis Urolighed, som herskede i Byen. Indvaanerne fremkom med gjensidige Spørgsmaal; ved Gadedørene dannede sig Grupper, og flere Mænd ilede paa stærke Heste ud i forskjellige Retninger, efterat de

først havde indhentet Befalinger hos den commanderende Capitain i Fortet. Baadene lagde lidt efter lidt til ved Strandbredden, Bognene bleve fraspændte og hele Befolkningen samlede sig paa Byens Torv.

Solen nærmede sig sin Nedgang; Natten begyndte at bryde frem, og de udsendte Ryttere vare vendte tilbage.

„I see,“ sagde Capitainen til de forsamlede Indvaanere, „at vi ikke have noget at befrygte. Det var kun en falsk Alarm. I kunne rolig vende tilbage til Ederes Boliger.“

Capitainen selv vendte ligeledes tilbage til Fortet. Lidt efter lidt begave ogsaa Indvaanerne sig ind i deres Huse og lukkede Dørene med den Sorgløshed, som bliver de Mennesker, der hvert Djeblig maa sætte deres Liv paa Spil, til en Bane. En Time senere havde Natten bedækket Byen med sin dybe Skygge, og efter Dagens Noje og Besvær overgave Indvaanerne i Følelsen af deres Sikkerhed sig nu til Hvilen. Imidlertid havde de af Capitainen udsendte Spejdere kun daarligt opfyldt deres Pligt eller maaske de ikke vare vant til Indianernes List, da de ellers ikke kunde have indgydt Indvaanerne denne bedrageriske Sikkerhedsfølelse; thi neppe en Miil fra Byen havde to hundrede Comanchefrigere af Slangens Stamme skjult sig i det tætte Buskads og i Urstovens med Slyngeplanter bevogede Træer. De stode under Commando af flere berømte Anførere, blandt hvilke ogsaa

Ornehoved befandt sig, der, trods sit Saar, vilde gjøre dette Tog med.

Flere Timer vare allerede hengaaede, uden at Nattens Stilhed var bleven forstyrret. Vig Statuer af Jern ventede Indianerne, uden at vise mindste Spor af Utaalmodighed. Genimod Kloffen elleve stod Maa-
nen op, og paa samme Tid lod en Hunds sjerne Gøen sig høre tvende Gange. Ornehoved traadte nu frem af den Skygge, som skjulte ham, og begyndte med overordenlig Hurtighed at krybe hen mod Byen. Ved Randen af Skoven standsede han og sendte spejdende Blik omkring; derpaa efterlignede han en Hests Brinflen med en saadan Troskab, at strax to Heste fra Byen svarede derpaa. Ti Minutter senere vare Indianerne Herrer over Byen, hvis slumrende Beboere bleve gjorte til Fanger uden mindste Forsøg paa Modstand. Nu omringede Comancherne Fortet. Foran dets Mure ophobede de Træstammer, Bogue, Meubler og de fortvivlede Beboeres Arbejdsredskaber, og ventede nu paa et Tegn af deres Anførere, for at begynde Angrebet. Pludselig saae man paa Fortets høieste Punkt en ubestemt Skikkelse, og en Vandrovfugls Skrig lod gjennem Lufften. Indianerne antændte nu det ophobede Brændemateriale og styrtede sig masseviis under det skrækkelige Krigsskrig, som er dem ejendommeligt og som stedse er Signalet til et Myrderi, mod Palisaderne. I kortere Tid end en Time var Fortet i Comanches Hænder, og Indianerne tilfredsstillede nu deres Hevntørst i deres Modstanderes Blod.

XII.

Omtrent Klokken otte om Morgen skinnede en klar Efteraarssol paa Prairien. Fuglene fløj frem og tilbage og udstødte en forvirret Kviddren, medens de, der sad mere skjulte i Lovet, dannede en melodisk Concert. Hift og her hævede en Hjort sit sky Hoved op af det høje Græs og jagede affted i vilde Spring. To Ryttere i Skovboernes Dragt rede i skarpt Trav langs med Canadians Bredder, medens flere sorte, med ildfarvede Djne og Brystpletter forsynede Sporhunde sprang omkring dem. Rytterne vare Trohjerte og Velhumour.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Styrmand C. F. Thiersen.

Kapelmusicus H. Nielsen.

Kunst- og Antikhandler Ludvig Brock.

Borger-Vennen.

To og firfjendstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 16de April 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstodte.

(Fortsat.)

Mod sin Bane syntes Trohjerte at føle en inderlig Glæde, thi hans Ansigt straalende og han saae sig fornøjet rundt omkring. Undertiden standsede han og kastede et Blik i det Fjerne, som om han i Horisonten forgæves søgte en Gjenstand; derpaa satte han ærgerlig Hesten i Bevægelse igjen, for hundrede Skridt længere frem at gjentage samme Maneuvre.

„Vær rolig, Vyen løber ikke bort fra os,“ sagde endelig Belhumeur leende.

„Carambo, jeg veed det nok; men jeg maatte allerede være der. De eneste lykkelige Djebli, som Gud forunder mig, finder jeg der, hvorhen vi nu gaa —

hos min Moder, min elskede Moder, der har forladt Alt for mig, opgivet Alt uden at betænke sig eller fortryde det. O, hvilken Lykke at have en Moder, at eje et Hjerte, der for vor Skyld frasiager sig Alt, der kun lever i vort Liv, er lykkelig ved vor Glæde og sørger ved vor Sorg. O, Belhumeur, for at forstaa det Guddommelige i en Moders Kjerlighed, maa man have været hende berøvet i flere Aar og have gjenfundet hende inderligere og mere tilbedelsesværdig end nogen-sinde før. Men hvor vi dog rejse langsomt. Ethvert spildt Minut berøver mig et Kys af min Moder. Bille vi da aldrig komme derhen?"

"Her ere vi ved Badestedet."

"Jeg veed ikke hvorledes jeg har det, men en hemmelig Frygt knuger mit Hjerte. En Anelse paatvinger sig mig, og bringer mig til at skælve mod min Billie."

"Forjag disse mørke Tanker, min Ven. Om saa Minutter ville vi være hos Din Moder."

"Ja, og dog er det mig, som om Egnen ikke har sit sædvanlige Udseende. Denne Tavshed rundt omkring, denne Gensomhed forekommer mig ikke at være naturlig. I en saa kort Afstand fra Byen skulde vi allerede høre Hundenes Gøen, Hanernes Galen og alt andet, som antyder et beboet Steds Nærhed."

"Der hersker rigtignok en dyb Tavshed om os her," sagde Belhumeur, som nu ogsaa begyndte at føle en ubestemt Uro.

Rytterne havde nu naaet et Sted, hvor Floden gjør en stærk Krumning; men de stejle, med Klipper

og Buskværter bedækkede Bredder, tillod ikke nogen viid Udsigt. Byen kunde i det Høieste ligge et Bøsse-skud fra Badestedet, som de nu beredte sig til at gaa over, skjøndt man ikke kunde see den. Men i samme Øjeblik som Hestene satte deres Been i Bandet, udstødte Hundene det for deres Race ejendommelige klagende Hyl, som indgyder selv den Modigste Skræk.

„Hvad er det?“ mumlede Trohjerte, idet han blev saa bleg som et Liig og forskædet saae sig om.

„See!“ svarede Belhumeur, idet han pegede paa nogle Liig, som kom svømmende ned ad Floden.

„Her er foregaaet noget Skrækkeligt,“ raabte Trohjerte. „O, min Moder, min Moder!“

„Ængst Dig ikke unødvendigt,“ svarede Belhumeur. „Hun er uidentviol i Sikkerhed.“

Uden at bryde sig om denne Trøst, som Bennen ydede ham, uden selv at tro derpaa, trykkede Trohjerte Sporerne i Hestens Sider og sprængte gjennem Bandet. Snart blev Alt tydeligt for dem, thi de havde nu naaet Skuepladsen for en Ddelæggelse, som man ikke kan tænke sig skrækkeligere. By og Fort var kun en Bunke Ruiner, fra hvilke en tyk Sky af sort Røg hvirvlede op mod Himlen. I Midten af Landsbyen stod en Mast, prydet med menneskelige Lemmer, som man havde naglet fast derpaa, og om hvilke Rovfuglene stredes under høje Skrig. Hist og her laa Liig, som allerede syntes at være halvt fortærede af Gletter og vilde Dyr.

„D!“ raabte Jægeren gysende, „Himlen har indgivet mig mine Anelser. Min Moder, min Moder!“

Fortvivlet kastede Trohjerte sig paa Jorden, bedækkede Ansigtet med sine Hænder og græd. Den Smerte, som den hærdede Mand, hvis Mod var bleven sat saa mange Gange paa Prøve og som ikke frygtede nogen Fare, folte, havde ligesom Lovens noget gripende ved sig. Belhumeur respekterede sin Bens Sorg, han kunde ikke yde ham nogen Trost og lod ham derfor græde ud, da han godt vidste, at denne Jernnatur ikke længe vilde overgive sig til sin Svaghed, men snart opmande sig.

Forelobig begyndte han at undersøge Brandstedet, om der ikke skulde findes et eller andet Tegn, der kunde komme dem til Nytte ved deres senere Efterforskninger. Han havde ikke seet sig meget længe om mellem Ruinerne, før han troede at høre en Hund gå fra en nærliggende Bust. Han ilede derhen, og fik Dje paa en Hund, som var bunden her og sprang lystig frem og tilbage.

„Hvad skal dette betyde?“ sagde Jægeren. „Hvem kan have bundet det stakkels Dyr her?“

Medens han skar det Baand over, som holdt Hunden bunden, bemærkede han om Dyrets Hals et firkantet sammenlagt og omhyggeligt befæstet Blad Papir. Han bemærkede sig det og ilede tilbage til Trohjerte.

„Broder, haab!“ raabte han til ham.

Jægeren, som godt vidste, at hans Ben ikke var

den, der vilde fluffe ham med intetfigende Trøst, vendte sit af Taarer badede Ansigt til ham.

Imidlertid havde Hunden, saasnart den saae sig befriet, med utrolig Hurtighed grebet Flugten, og Belhumeur, som havde forudseet dette, havde iforvejen givet den sit eget Halsbaand paa, „thi man veed ikke, hvad der kan ske,“ meente Jægeren, da han saae Dyret forsvinde. Med disse filosofiske Betragtninger var han kommen hen til sin Ben.

„Hvad er det?“ spurgte Trohjerte.

„Læs,“ svarede Belhumeur.

Jægeren greb Papiret, som kun indeholdt de Ord:

„Vi ere gjorte til Fanger af Rødhuderne. Mod. Ingen Ulykke er tilstødt Din Moder.“

„Gud være lovet!“ raabte Trohjerte, idet han kysede Papiret og gjemte det paa sit Bryst. „Min Moder lever; jeg vil faa hende at see igjen.“

Efterretningen havde virket paa ham som et Trylteri og gjengivet ham sin tidligere Energi.

„Lad os uførtøvet begynde vore Efterforskninger.“ sagde han med et straalende Ansigt. „Maaske er en af de ulykkelige Beboere undgaaet Døden og kan give os Oplysning om det Foresaldne.“

„Lad os see ad,“ svarede Belhumeur.

I Fortets Ruiner strabede Hundene som de vare rasende.

„Lad os gjøre Begyndelsen her,“ sagde Trohjerte. De ryddede Gruset bort og arbejdede med en

dem selv ubegribelig Kraft. Efter tyve Minutters Forløb opdagede de en Slags Falddør, bag hvilken de hørte en svag, uartikuleret Lyd.

„Der ere de,“ sagde Belhumeur.

„Gud give at vi maa være komne tidnok for at redde dem.“

Kun med megen Møje lykkedes det dem endelig at løfte Døren op, men nu viste et skrækkeligt Syn sig for dem. I en Hule, fra hvilken der udstrommede en hæsliq Stank, laa henimod tyve Mennesker bogstavelig pakkede ovenpaa hinanden. Jægerne kunde ikke undertrykke en Bevægelse af Skræk og vege uvilkaarligt tilbage, men traadte strax efter atter hen til Munden af Abningen, for at see, om ikke et eller andet af de ulykkelige Offere stod til at redde; kun hos en Eneste viste der sig noget Livstegn, de Andre vare døde. De bragte den Saarede op af Hulen, lagde ham forsigtigt paa en Bunke tørt Løv og ydede ham den Hjælp, som hans Tilstand behøvede. Hundene slikkede den Saaredes Hænder og Ansigt. Efter nogle Minutters Forløb gjorde Manden en let Bevægelse, aabnede og lukkede Djnene og udstødte endelig et dybt Suk. Belhumeur pressede Halsen af sin Læderflaske mellem hans Tænder og gav ham nogle Draaber Rom.

„Han er slemt medtaget,“ sagde Jægeren.

„Han er fortabt,“ bemærkede Trohjerte.

Imidlertid var den Saarede nogenledes kommen til Kræfter.

„Min Gud!“ sagde han med svag, afbrudt Stemme, „dø — jeg maa dø.“

„Haab!“ sagde Belhumeur trostende.

En flygtig Rødme farvede den Saaredes blege Kinder og et sørgeligt Smil viste sig om hans Læber.

„Hvorfor skal jeg leve?“ svarede han; „Indianerne have lemlæstet og nedfablet alle mine Kammerater, og Livet vilde dog kun være en trykkende Byrde.“

„Dersom De før Deres Død skulde ønske noget, som vi kunne opfylde, saa tal. Paa Jægerord, det skal ske.“

Den Døendes Djne funkede af en vild Ild.

„Deres Glaske,“ sagde han til Belhumeur, som gav ham den. Han drak begjærlig; hans Bænde bedækkedes af Sved og en feberagtig Rødme blussede i hans Ansigt, som nu fik et ubyggeligt Udtryk.

„Hør,“ sagde han med en barsk, dæmpet Stemme, „jeg var Commandant paa denne Plads. Ved Hjælp af en jammerlig Mestiz, der havde solgt os til Indianerne, overfaldt de Byen om Natten.“

„Hvad hed dette Menneske?“ spurgte Jægeren.

„Han er død — jeg har fuldbyrdet Straffen paa ham,“ svarede Capitainen med et Udtryk af stolt Glæde. „Indianerne havde lagt an paa Fortet; Kampen var skrækkelig, men hvad kunde et Dusin kraftige Mænd udrette mod et Par Hundrede? Vi besluttede at kæmpe til sidste Mand, og da Indianerne indsaae Umuligheden af at bemægtige sig os levende, kastede de de deres

Hovedhud og Hænder berøvede Judvaanere ind til os og antændte Fortet."

Den Saaredes Stemme blev bestandig svagere og usforstaaeligere, men nogle Draaber Brændeviin oplivede ham igjen saa vidt, at han kunde vedblive.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Capitainlieutenant Havns Datter S. G.

Handelsagent C. A. Blankensteiner.

Hattemager T. S. Frøyseth.

Lieutenant, Fuldmægtig C. H. Evertsén.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 23de April 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 17de Marts 1870 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 46 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lov-
befalede Eftersøn af Selskabets Penge-Effekter m. M.,
i Anledning af sidste Administrationsliste, hvor Stats-
raad, Direktør Lautrup gjenvalgtes som Administrator
har fundet Sted den 4de Februar d. A. ved de dertil
valgte Repræsentanter, Inspektør Herz, Professor Hol-
bek og Oberstlieutenant Vier, samt at de i Selskabets
Hovedbøger opførte Aktiver, forefandtes som anført,
og findes antegnede i Administrationsforhandlings-
protokollen.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1869 i:

- a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipiisfer for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer af det dansk-engelske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons:
8,100 Rfl., ansatte til Værdi..... 60,750 Rd.
- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 16,169 Rd.
- d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommunelaan 400 Rd.
- e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 6,400 Rd.
- f. Den contante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1869 udgjorde 3,619 Rd. 11 $\frac{1}{2}$.

2. Efter Indstilling fra Administrationen bevilgede Forsamlingen, at der, paa Grund af Dyrtiden og øvrige Omstændigheder med Hensyn til udvidet Virksomhed, gaves Selskabets 5 faste Budde hver et Gratiale af 40 Rd. ligesom Bogholder og Kassierer hver et Gratiale af 100 Rd.

3. Forsamlingen meddeelttes, at Magistraten Intet har havt at erindre med Hensyn til den til samme fremsendte Beretning om Anvendelsen af det Brockske Legat for Aaret 1869.

4. Efterat Administrationen havde henledet Opmærksomheden paa, at der vilde være at foretage Valg paa en Revisor istedetfor Vinhandler Münster, der

havde frabedet sig Gjenvalg, foretoges skriftlig Afstemning i saa Henseende, efter hvilken Justitsraad Rohde er valgt til, i Forening med Sørigskommissær Nielsen at revidere Regnskabet for 1869.

5. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1869 udgjorde 187,900 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, samt Oversigten over Regnskabet for 1869 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort.... 17,742 Rd. 56 $\frac{1}{2}$.
og samtlige Udgifter..... 15,750 — 83 —
hvorefter bliver et Overskud til For-
muens Forøgelse af ..... 1,991 Rd. 69 $\frac{1}{2}$.

6. Medlemsantallet var den 31te Decbr. 1868 3,124
Tilgangen i 1869 har været:

nye Medlemmer	131
	<hr/>
	3,255

Afgang i Aaret:

Døde	38
udmeldte	57
udslettede	26
Pensionister, døde.....	10
	<hr/>
	131
	<hr/>
	3,124

deraf betalende	2,950
-----------------------	-------

Pensionister	169
--------------------	-----

Budde	5
-------------	---

	<hr/>
	3,124

7. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner .... til 179 Personer med	5,197 Rd. 72 $\frac{1}{2}$.
Gratifikationer — 467 — —	6,430 —
rentefrie Laan — 54 — —	7,800 —

---

700 Personer med 19,427 Rd. 72 $\frac{1}{2}$.

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1869			185,908	40
hertil Overstud af Selskabets Virksomhed i 1869, fremkommet ved fra Indtægterne i 1869	17,742	56		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar	15,750	83		
			1,991	69
Total-Formue den 31te December 1869			187,900	13

Kjøbenhavn, den 31te December 1869.

D. F. Olsen.

B. Petersen.

Status

Formue den 31te December 1869.

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Beholdning den 31te December 1869.				
.. Obligationer: Rd.				
i 4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirectionens Indskriv- ningsbeviis (Fol. 504).....	100,000.			
i dansk-engliske 4 pCt. Obliga- tioner £ 8,100, hvoraf £ 100 er indkjøbt i 1869, sat til Værdi à 750 Rd. pr. £ 100	60,750.			
i 3 Str. Obligationer af Kjø- benhavns Communeaa.....	400.			
	<hr/>			
	161,150	"		
.. Rentefri Udlaan:				
Paa rentefri Udlaan resterede ult. December 1868.....	15,292.			
hertil nye Udlaan i 1869	7,800.			
	<hr/>			
	23,092.			
indgaaet i 1869	-7,950.			
	<hr/>			
Rest ult. December 1869.....	15,142	"		
deraf Eibeschilt Legat 10,356 Rd. 14 ß.				
.. Kassebeholdning:				
Contant	10,019	11		
(i Privatbanken 6,400 Rd.)				
Intægtsrestancer:				
Rd. ß.				
for Laan.....	1027.	"		
for Contingenter	562.	2.		
	<hr/>			
	1,589	2		
	<hr/>			
			187,900	13

C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Over:

over det forenede Understøttelse

med Hensyn til

Indtægt.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Halvaarlig Kontingent.. 4,714 Rd. 50 ß.				
Hans Majestæt Kongens				
Gave	80	—	"	-
	4,794	Rd.		50
herfra affkrævede uerholde-				
lige Kontingenter	80	—	72	-
	4,713	Rd.	74	
2. Ugentlige Kontingenter.. 4,937 Rd. 14 ß.				
for Lovbøger.....	66	—	64	-
	5,003	Rd.	78	
3. Renter	6,982	Rd.	21	ß.
herfra Renter for Ind-				
laan	57	—	21	-
	6,925	Rd.	"	
4. S. A. Eibeschiitz Legat for 1869:				
til rentefri Udlaan	1,000	Rd.		
til Understøttelser	100	—		
	1,100	Rd.	"	
			17,742	5
			17,742	5

Kjøbenhavn, den 31te December 1869.

D. F. Olsen.

B. Petersen.

sig

selskabs Regnskab for 1869. dets Virksomhed.

Udgift.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Pensioner	5,197	72		
2. Gratifikationer	6,430	"		
3. Lønninger ..... 2,285 Rd. 36 ß. do. hvortil Eibeskjütz Le- gat har bidraget med 1 pCt. .... 104 — 60 -				
-----	2,390	"		
4. Andre Administrationsudgifter	978	79		
5. Ugebladets Trykning	745	90		
6. Tilfældig Udgift: Indkjøbt en dansk-engelsk 4 pCts. Oblig- ation for	758	34		
ansat til	750	" -		
-----	8	34		
			15,750	83
Overskud for 1869, som overføres til Formues Konto			1,991	69
			-----	-----
			17,742	56

C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

8. Siden Generalforsamlingen i Martz Maaned forrige Aar ere 10 Pensionister døde med et Pensionsbeløb af 279 Rd.

9. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 21de December 1865 kunde i 1870 anvendes til

Pensioner	5,457 Rd.
Gratificationer	6,443 —
	Jalt... 11,900 Rd.
og til rentefri Laan	8,000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1869 indkomne Ansøgninger og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 16 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1870 med ialt 400 Rd.

Løbe- Nr.	Medl. fra		Ålber.	Sidst.
1.	1825.	Skræddermester J. Scheels Enke.....	71	20 Rd.
2.	1828.	Guldsmedmester J. Verches Enke.....	88	— 20 —
3.	1829.	Blikkenslager J. Jrgens Enke	71	— 20 —
4.	1831.	Skolelærer A. Martens Enke	72	— 20 —
5.	—	Farver N. Bangs Enke ...	72	— 20 —

Løbe-	Møbl.				
Nr.	fra			Alber.	Sidst.
6.	1832.	Sadelmagermester P. C. Thor-			
		balls Enke	71	—	20 —
7.	1833.	Bogbinder H. D. Kreiser ..	72	—	20 —
8.	1838.	Porcellainshandler B. J. Heck-			
		schers Enke	77	—	20 —
9.	1839.	Musiklærer P. Møllers Enke	71	—	20 —
10.	1839.	Fuldmægtig Gundels Enke.	74	—	20 —
11.	1840.	Postbud J. F. Rittmeyers			
		Enke	72	—	20 —
12.	1841.	Musiklærer H. Braunsteins			
		Enke	69	—	20 —
13.	1845.	Jernstøber J. Munchs Enke	73	—	20 —
14.	1846.	Havnekontrollør Brodersens			
		Datter	73	—	20 —
15.	—	Fabrikant C. L. Lindqvists			
		Enke	76	—	20 —
16.	1848.	Toldassistent J. H. Bayers			
		Enke	76	—	20 —

b) Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 6 ældre Pensionister med ialt 38 Rd.

Løbe-	Pensf.				
Nr.	fra			Alber.	Sidst.
1.	1853.	Forvalter Albrechtsens Enke	80	Mar	35 Rd.
2.	1855.	Institutbestyrer J. Monstedts			
		Enke	77	—	25 —
3.	1863.	Capitain Saabys Enke . . .	84	—	35 —

Løbe-	Penf.		Alder.	Sidst.
Nr.	fra			
4.	1863.	Gaardeier Lunos Enke....	79	Mar 25 Rd.
5.	1864.	Commerceraad P. W. Olsens Enke	79	— 25 —
6.	1868.	Jomfru A. C. Næboe.....	64	— 25 —

c) Af de om rentefrie Laan indkomne 101 Ansøgninger tilstodes 53 Medlemmer i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 8,000 Rd.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentantskabers Erklæringer og Indstillinger over de i 1869 indkomne 634 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenansførte 472 Medlemmer Gratificationer til Beløb ialt 6,510 Rd. nemlig:

Medlem		
fra		
1816.	Blikkenslager Szybrowsky's Enke	20 Rd.
1817.	Capitain Grans Enke	20 —
1818.	Bævermester Thorlunds Enke.....	15 —
—	Skolelærer Schroder.....	15 —
1820.	Klædehandler Melbye's Enke	15 —
1821.	Uhrmager Malmgreen's Enke	15 —
—	Kunstdreier Ehlers Enke	20 —
1822.	Justitsraad Jansens Enke	10 —
1823.	Glarmester Døgevad's Enke.....	20 —

Medlem
 fra

1823.	Contoirchef Schüß's Enke	15 Rd.
1824.	Pastor Smith's Enke	20 —
1826.	Major Lengnich's Enke	20 —
—	Krigssassessor le Maires Enke	15 —
1827.	Skomager Hald's Enke	20 —
—	Toldbetjent Kundbye's Enke	20 —
—	Capitainlieutenant Rathfack's Enke	15 —
—	Krigsraad Sigetty's Enke	15 —
—	Bogbinder Tops Enke	10 —
1828.	Toihuuslieutenant Carlens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Mørck's Enke	20 —
1829.	Forhenv. Hoboist Stockmars Enke	15 —
—	Snedkermester Knudsens Enke	15 —
—	Tommermester Benche's Enke	20 —
—	Viinhandler J. D. Mork	20 —
—	Toldassistent Brandt's Enke	15 —
1830.	Bogbinder Bergmann's Datter, Caroline	20 —
—	Uhrmager G. Christensens Enke	15 —
—	Fuldmægtig Mørck's Enke	20 —
—	Justeermester Bech's Enke	15 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke	15 —
—	Hattemager Madsens Enke	15 —
—	Toldassistent Hassells Enke	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke	20 —
—	Mestersvend Petersens Enke	20 —
—	Dekonom L. Fraß	10 —

Medlem
fra

1832.	Urtefræmmer Hellefens Enke.....	20 Rd.
—	— — — — — Boesens Enke	20 —
—	Kassierer Dalbergs Enke	20 —
—	Grosserer J. Mollers Enke	15 —
—	Smedemester Junchers Enke.....	15 —
—	Forhenv. Musiklærer J. Dütsch	20 —
1833.	Fouterminalmager Sators Enke.....	20 —
—	Deconom Blytmanns Enke.....	15 —
—	Skræddermester Mollers Enke.....	15 —
—	Klædehandler H. W. Dinesen.....	20 —
—	Sadelmager P. C. Dinesen	15 —
—	Muurmester Erichsens Enke	15 —
—	Hoboist Tappers Enke.....	20 —
—	Kunstdreier Martini.....	20 —
1834.	Solvpop Hoirups Enke.....	10 —
—	Sværdseger Meyers Datter	20 —
—	Skibscapitain Mollers Enke	20 —
—	Pastor Kjeldbergs Enke.....	15 —
—	Justitsraad Beldrings Datter	20 —
—	Hoteleier Kroll's Enke.....	20 —
—	Overcommandeersergeant Isers Enke ...	15 —
—	Sadelmager C. P. Sorensens Enke....	10 —
—	Handskemager J. C. Landers Enke ...	15 —
1835.	Krigsraad Fos's Enke	20 —
—	Handskemager Modell	20 —
—	Typograph Benzens Enke	10 —

Medlem
 fra

1835.	Urtekræmmer Nißons Enke	20 Rd.
—	Inspecteur Lunds Datter	20 —
—	Forhenv. Sukkermester Borgens Enke ..	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke	15 —
—	Forhenv. Chorsanger Belt	20 —
—	Rgl. Laqvai Franks Enke	20 —
—	Smedemester Behrens Enke	10 —
—	Skræddermester Reimann	10 —
—	Bærtshuusholder J. Jacobsens Enke...	10 —
1836.	Fuldmægtig Mulvads Enke	15 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke	15 —
—	Cancelliraad Sahl's Datter	15 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke	10 —
—	Skomagermester G. F. Schmidt	20 —
—	Forhenv. Boghandler Jensen	20 —
—	Cancellist Voigts Enke	20 —
—	Skræddermester Bjørnelunds Enke	20 —
—	Opsigtsbetjent Davidsens Enke	15 —
1837.	Forhenv. Skolelærer G. Topp	10 —
—	Forhenv. Urtekræmmer Gjerlov	15 —
—	Theatercontrolleur Bengen	15 —
—	Politibetjent Amundsens Enke	20 —
—	Skomagermester G. Nielsen	15 —
—	Politibetjent Wilstrups Enke	20 —
—	Fuldmægtig Sebbelows Enke	20 —
—	Skipper Dohns Enke	20 —

Medlem
fra

1837.	Stræddermester Kollings Enke	15 Rd.
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke	15 —
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
—	Inspecteur Schleisners Enke	10 —
—	Skomagermester H. Petersens Enke	20 —
—	Bud Nielsens Enke	15 —
—	Bødfermester N. P. Nielsen	20 —
—	Stræddermester Mørcks Enke	20 —
—	Smedemester Jøgersens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke	10 —
—	Lafai Hansens Enke	10 —
—	Institutbestyrer C. B. Wederkinf.	15 —
1838.	Sagførerfuldmægtig Lunds Enke	15 —
—	Musiklærer Dahls Enke	20 —
—	Destillateur Nielsens Enke	15 —
—	Urtekræmmer V. Nielsen	15 —
—	Toldassistent Wichmanns Enke	20 —
—	Klædehandler Hechscher	20 —
—	Spisevært Stielers Enke	20 —
—	Naalemagermester Klercke's Enke	15 —
—	Bærtshuusholder Beholdt	15 —
—	Guldsmedmester Fjeldstedts Enke	15 —
—	Graver Undersens Enke	15 —
—	Skomagermester Roed	20 —
—	Høker Niels Grifsens Enke	10 —
1839.	Skipper Lüteins Enke	20 —

Medlem
fra

1839.	Kunstdreier Jørgensens Enke.....	15 Rd.
—	Instrumentmager Birch's Enke.....	20 —
—	Urtekræmmer Kierrumgaard's Datter....	20 —
—	Smedemester L. Mikkelsen.....	20 —
—	Skræddermester Staal.....	15 —
—	Toldassistent Baggers Enke.....	20 —
—	Skomager N. Frydendahl.....	20 —
—	Toldcontrolleur Egtveds Enke.....	15 —
—	Møller Linds Enke.....	15 —
—	Forhenv. Urtekræmmer Grouleff.....	20 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel.....	20 —
—	Bødkermester J. Petersen.....	10 —
—	Skræddermester Ferkners Enke.....	15 —
—	Ubrmager Hinge's Enke.....	10 —
—	Skomagermester Kollerup.....	15 —
—	Skipper Banke.....	10 —
—	Fyrværker Høberg.....	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke.....	20 —
—	Bogbinder Zimmermann.....	15 —
—	Naalemager Hecksichers Enke.....	15 —
—	Gjæstgiver Meyers Enke.....	15 —
—	Skomagermester Jørgensens Enke.....	15 —
—	— Andresens Enke.....	20 —
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke ...	20 —
—	Snedkermester Neergaards Enke.....	15 —
—	Institutbestyrerinde J. Bottger.....	15 —

Medlem
fra

1840.	Skrædder Tonnings Enke	10 Rd.
1841.	Forhenv. Gjæstgiver Skovgaard	15 —
—	Portner Stahl's Enke	15 —
—	Skræddermester Jørgensen	20 —
—	Parfymager Honoré	15 —
—	Høker H. C. Tost	15 —
—	Knapmager Sasse's Enke	15 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	15 —
—	Ekstra skriver Plougs Datter	15 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter	10 —
—	Theaterbud P. M. Schions Enke	10 —
—	Guldsmedmester C. Büchler	10 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	10 —
—	Formand Larsens Enke	15 —
—	Skræddermester Müllers Enke	20 —
—	— M. S. Bærens	15 —
—	Ankersmed Caspersens Datter	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke	15 —
—	Malermester Benzens Enke	15 —
—	Bartshuusholder P. Bjerups Enke	20 —
—	Meelhandler Boldts Enke	20 —
—	Oljehandler Jochumsens Datter	20 —
—	Commandeersergeant Dauthe's Enke	15 —
—	Uhrmager Larsens Enke	10 —

Medlem
 fra

1841. Høker L. Petersen	10 Rd.
1842. Hoboist Hesse's Enke.....	20 —
— Copist Balsgaards Enke	20 —
— Skræddermester Dzelbergs Enke	20 —
— Procurator Baggens Datter	15 —
— Fuldmægtig Mollers Enke	15 —
— Palaisforvalter Olsens Enke.....	15 —
— Skrædder Reimanns Datter	15 —
— Conditør Goldings forladte Hustru.....	15 —
— Høker Jensens Enke	15 —
— Handelsfuldmægtig Sands Enke	15 —
— Klædefabrikør Otto's Datter	15 —
— Kunstdreier Kleine's Enke	15 —
— Skræddermester Deichmanns Enke	20 —
— Uhrmager N. Damborg.....	10 —
— Sadelmager C. F. Jespersen	10 —
— Skipper J. C. Glad.....	10 —
— Skomager H. J. Bechs Enke	10 —
— Høker Birchs Enke	15 —
— Skibscapitain Humbles Enke	20 —
— Hørhegler Jacobsens Enke.....	15 —
— Muursvend Reimers	20 —
— Tobaksfabrikør Hansens Enke	15 —
— Bagermester C. Juby	10 —
— Blikkenslager N. A. Timmermann	10 —
— Glarmester J. G. Gabe	10 —

Medlem
fra

1843.	Politibetjent Grove's Enke	15 Rd.
—	Conditor Høj's Enke	20 —
—	Barbeer Green's Enke	15 —
—	Kleinsmed Sivertsen's Enke	20 —
—	Bøsssemager Beng's Enke	20 —
—	Meelhandler Møllers Enke	15 —
—	Forbenv. Lærerinde, Jomfru Bolchou...	20 —
—	Skæddermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Henrichsen's Enke	15 —
—	Auctionsholder Holm's Enke	15 —
—	Blikkenslager Hammer's Enke	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Skibstømmermand Petersen's Datter ...	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	15 —
—	Tøifabrikør J. Walz's Enke	20 —
—	Skomagermester Nyberg's Enke	10 —
—	Hyrekudst Besterkou's Enke	20 —
—	Batfabrikør Spelty	15 —
—	Skriftstober Gercke's Enke	10 —
—	Restauratør C. W. Bønderup	10 —
—	Skædder P. Hansen	10 —
—	Bognmand Rigau's Enke	10 —
—	Guldsmed Dahlbom's Enke	10 —
—	Fuldmægtig Borch's Enke	15 —
—	Høker Nielsen's Enke	15 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	20 —

Medlem
 fra

1843.	Brændeviinsbrænder Meyers Enke	15 Rd.
—	Forhenv. Tobakfabrikør Bresta	15 —
—	Fiskebløder Nyholms Enke	15 —
—	Ekræddersvend Ahns Enke	10 —
—	Kastjetmager J. F. Sander	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	20 —
—	Muurmester Møllers Enke	15 —
—	Bogbinder H. P. Paulsen	10 —
—	Slagter Petersens Enke	10 —
—	Malermester J. P. Jensens Enke	10 —
—	Guldsmedmester Jens Jensen	10 —
1844.	Pensionist i Søetaten Wiegers Enke	15 —
—	Malermester Baruels Enke	10 —
—	Toldassistent Muderpacks Enke	15 —
—	Goffardicapitain Carlsens Datter	15 —
—	Arbejdsmand Nims Enke	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	15 —
—	Ekrædder Dambergs Enke	10 —
—	Politibetjent Lassens Enke	15 —
—	Snedker Lange's Datter	10 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	15 —
—	Olhandler Johansens Enke	10 —
—	Smedemester Andersens Datter	15 —
—	Toldcontrolleur Steenberg's Enke	10 —
—	Stadsmeægler d'Andrade's Datter	20 —
—	Eskibstømmermand Petersens Enke	15 —

Medlem
fra

1844.	Høker Nielsens Enke	20 Rd.
—	Skræddersvend H. Nielsen	15 —
—	Skomagersvend J. W. Petersen	10 —
—	Arbeidsmand Lynge's Datter	15 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	15 —
—	Barbeer Jensens Enke	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter	15 —
—	Jernhandler Clausens Enke	10 —
—	Skomagermester Beckmann	15 —
—	Guldsmedmester Westrup	10 —
—	Meelhandler A. Sørensen	10 —
—	Skræddermester Jens Andersen	10 —
1845.	Hattemagersvend G. E. Bruun	15 —
—	Dreiermester Hasserts Enke	10 —
—	Bartshuusholder Olsen	15 —
—	— Hansens Enke	15 —
—	Jomfru H. Pihster	10 —
—	— G. Pihster	15 —
—	Skrædder Jacobsens Datter	10 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	15 —
—	Bartshuusholder Dinesens Enke	15 —
—	Bud Lindes Datter	15 —
—	Jomfru Gabe	15 —
—	Snedkermester Tolles Datter	10 —
—	Meelhandler S. Petersen	10 —
—	Major Rohweders Datter	20 —

Medlem
 fra

1845.	Politibetjent Edelsteens Enke	15 Rd.
—	Capelbud Mogensens Enke	15 —
—	Modemester Bugges Enke	15 —
—	Skomagersvend C. N. Helsted	10 —
—	Skræddermester Kochs Datter	15 —
—	Sadelmager Blacks Enke	15 —
—	Snedkermester Bryngers Datter	15 —
—	Skibscapitain Johnsens Enke	15 —
—	Fiskehandler H. Clausen	15 —
—	Fuldmægtig Rennovs Enke	15 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke . . .	15 —
—	Toldassistent Jbsens Enke	15 —
—	Gymnastiklærer Benzens Enke	15 —
—	Dyrlæge Helpers Enke	15 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	15 —
—	Copist Orlamunds Datter	15 —
—	Skræddermester N. D. Hjort	10 —
—	Bogtrykkersvend Hansens Enke	10 —
—	Skomagermester H. G. Nielsens Enke . .	10 —
—	Bærtshuusholder J. Hansens Enke	10 —
1846.	Skomager Mandrups Enke	10 —
—	Toldassistent Truelsens Datter	15 —
—	Skræddermester Riffners Enke	10 —
—	Styrmand Fischers Datter	15 —
—	Skrædder S. Grün	10 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke	15 —
—	Skræddermester Neumanns Enke	10 —

Medlem
fra

1846.	Cigarfabrikør Holms Enke	10 Rd.
—	Contoirist Røssings Enke	10 —
—	— Ahrenzens Enke	15 —
—	Billedhugger Otto's forladte Hustru....	15 —
—	Byrekudst Fristrups Enke	15 —
—	Skomagermester J. Michaelsen	10 —
—	Dreiermester Faust	15 —
—	Malermester Witts Enke	10 —
—	Kobbersmed Ringbergs Datter	10 —
—	Beiconducteur Præstruds Enke	10 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Andersens Enke.....	15 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Skrædder Lange's Enke.....	15 —
—	Malermester Holms Enke	10 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
—	Madame Rasmussen, senere gift med Skomager Riis	10 —
—	Høker C. Mortensen	10 —
—	Skomagermester J. Hansen.....	10 —
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke	10 —
—	Politibetjent P. E. Buch	10 —
—	Skibscapitain Møllers Datter	10 —
—	Regimentstambour Blankholms Enke...	15 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke.....	10 —
1847.	— Jacobsens Enke	15 —

Medlem
fra

1847.	Meubelhandler Kobens Enke.....	10 Rd.
—	Capitain Reincke's Datter M.....	15 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke.....	10 —
—	Forhenv. Hoboist Thomsen	10 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalts Enke....	15 —
—	Qvartiermand Enemarks Enke.....	10 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter.....	15 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke.....	20 —
—	Skomager Riechels Enke.....	10 —
—	Styrmand Hougaard's Datter.....	10 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke.....	10 —
—	Snedkersvend Ravens Enke	10 —
—	Skrædderfrimester J. C. Lunds Enke...	10 —
—	Opsynsmand Nielsens Enke	15 —
—	Bogtrykker Brynnich's Datter	15 —
—	Skomagermester Berg	10 —
—	Kammagermester J. C. Haastrup	15 —
—	Damekrædderinde, Jomfru H. Lund ...	15 —
—	Blikkenslager J. W. Lassens Enke.....	10 —
—	Arbejdsmand J. H. Holde's Enke	10 —
—	Urtekræmmer U. Holm	10 —
1848.	Skolelærer Müllers's Datter	15 —
—	Hoboist J. M. Vater	10 —
—	Skræddermester P. Bergenholts's Enke..	15 —
—	Raalemager C. Bjorns Enke	10 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	15 —

Medlem
 fra

1848.	Bagermester Herolds Enke	10 Rd.
—	Snedker Meyers Enke	10 —
—	Varemægler Thannings Enke	10 —
—	Kunstdreier P. C. Bang	10 —
—	Saffiansfabrikant Jeppesens Enke	10 —
—	Kleinsmedsvend J. E. Gjensmann	10 —
—	Værtshuusholder N. Markussen	10 —
—	Guldsmed Reenbergs Enke	10 —
1849.	Ovsigtbetjent Christensens Enke	15 —
—	Glarimester Gabes Datter	10 —
—	Jsenkræmmer Schoulunds Datter	15 —
—	Materialkudst Hansens Enke	10 —
—	Bævermester Krusemark	10 —
—	Modelsnedker Madsens Enke	10 —
—	Skolelærer Engells Enke	10 —
—	Urtekræmmer Henrichsens Datter	10 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10 —
—	Klokker Borups Enke	10 —
—	Skomagermester Reimer	10 —
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	10 —
—	Forstinspektør Hampe's Datter	10 —
—	Stolemager Ruffs Datter	10 —
—	Theaterkontrollør C. A. Gram	10 —
1850.	Cand. chir. Byrtings Enke	20 —
—	Dreiermester Redke	10 —
—	Dugmager Berhagens Enke	15 —
—	Skæddermester Gurs	10 —

Medlem
fra

1850.	Forvalter Nielsens Enke	10 Rd.
—	Loimager Steffsens Enke	10 —
—	Skomager Weidemanns Datter	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke	10 —
—	Forhenv. Bægter J. Laurzen	10 —
—	Kattuntrykker Würck's Datter	10 —
—	Gjortlermester Mossins Enke	10 —
—	Glasghandler Hansens Enke	15 —
—	Dugmagersvend Gottsch's Enke	10 —
—	Snedker Lange's Enke	15 —
—	Sergeant Stovrings Datter	15 —
—	Magasinformalter Hegelunds Enke	10 —
—	Høker Nielsen	15 —
—	Bundtmager Rahrs Enke	10 —
—	Skomager Gormsens Enke	10 —
—	Meelhandler Olsens Enke	10 —
—	Skomager J. Laßsens Enke	10 —
—	Guldsmedmester H. Fischer	10 —
—	Skomagermester J. Lindes Enke	10 —
—	— Henningsens Enke	10 —
—	Kunstdreier C. Eskildsen	10 —
—	Slagtermester Hansens Enke	10 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke	10 —
—	Liigtornelæge Weils Datter	10 —
1851.	Chorsanger Hübners Enke	15 —
—	Oberstl. Wests Datter	10 —
—	Capitain Heltbergs Datter	10 —

Medlem
fra

1851.	Theatercontrolleur Lenczevik's Datter . . .	10 Rd.
—	Skomager Dinesens Enke	10 —
—	Tommermand Mollers Enke	15 —
—	Dentist Mollers Enke	10 —
—	Kjøbmand Muxholdts Datter	10 —
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	10 —
—	Skreddermester Sørensens Enke	10 —
—	Porcellainshandler Poulsens Datter . . .	10 —
—	Glarimester Maders Enke	10 —
—	Smedemester D. Larsens Enke	10 —
—	Musiklærer H. C. Sørensen	10 —
—	Bærtshuusholder B. Hansens Enke . . .	10 —
1852.	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter	15 —
—	Reebslagersvend Jensens Enke	15 —
—	Gymnastiklærea Gross's Enke	15 —
—	Oberst Falkenberg's Datter	10 —
—	Skomager Rasmussens Enke	10 —
—	Skibskapitain Ludvigsens Enke	15 —
—	Controlleur Nielsens Enke	10 —
—	Uhrhandler Webers Datter	20 —
—	Slagtermester Rasmussens Enke	15 —
—	Høker Albrechtsens Enke	20 —
—	Bærtshuusholder Rønholdts Enke	10 —
—	Bud G. Ewalds Enke	10 —
—	Handskemagersvend G. Steffensen	10 —
—	Skomagermester Zwicki	10 —
—	Amtschirurg Myhe's Enke	15 —

Medlem
 fra

1853.	Bedemand Roth's Datter.....	20 Rd.
—	Skomagermester P. Christiansen.....	10 —
—	Penf. Toldassistent J. L. Olsen.....	10 —
—	Urtefræmmer Schyums Datter.....	10 —
—	Kjøbmand Romers Datter.....	10 —
—	Bagermester Petersens Datter.....	10 —
1854.	Snedkermester Fuglebergs Enke.....	15 —
—	Fyrbøder Rielsens Datter.....	10 —
—	Toldassistent Creutzburgs Datter.....	10 —
—	Skomagermester G. E. Jensen.....	10 —
—	Sadelmager Poulsens Datter.....	10 —
—	Faktor Rosenbergs Datter.....	10 —
—	Capitain Riisens Datter J.....	15 —
—	— — — — M. W.	15 —
—	Glasshandler Melzers Datter.....	10 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter.....	10 —
1855.	Mægler Synckenbergs Datter, Madame Müller.....	20 —
—	Modehandlerinde, Jomfru N. N. Si- vertsens.....	10 —
—	Ritmester Rahtstedts Datter.....	10 —
—	Betjent Rostgaards Enke.....	10 —
—	Skomager Lundqvists Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Meiers Enke.....	10 —
—	Tøimagermester J. P. Røll.....	10 —
1856.	Skibscapitain Faaborgs Enke.....	10 —
—	Jsenfræmmer Kleins Datter G. E.	15 —

Medlem
fra

1856.	Retsvidne G. W. Grundtvig	15 Rd.
—	Commandeur Tuzens Datter W. A. ...	10 —
—	Oversirurg Galstrups Datter.....	10 —
—	Bager Mollers Datter C. S.....	10 —
—	Bud Jacob d'Gier	10 —
1857.	Ekomager Pihlgrens Datter.....	10 —
—	Skræddermester S. Nielsen.....	10 —
—	Opvarter Jens Niensens Enke	10 —
1859.	Maler Lassens Enke	10 —
—	Cancelliraad Neves Datter P.	10 —
—	Lærerinde Anna Meilbye	10 —
1860.	Krigsassesør, Bogholder Primons Dat-	
	ter D.....	10 —
—	Blarmester Gabes Datter C.....	10 —
—	Baadsmænd Andersens Enke.....	10 —
—	Bortner Hansens Enke	10 —
—	Postfører Bagges Enke.....	10 —
—	Toldassistent Halvorsens Enke	10 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke	10 —
1861.	Skræddermester C. G. Clausens Enke..	10 —

8. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 6 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 19 Rd. 48 þ. og Bedkommende udflettes af Selvkabet.

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Første Classification.

Afgang.

- Hr. Justitsraad Keller, R. af D.
- Etatsraad P. E. Kornerup.
- Kammerrad Heiberg.
- Inspektør Hertz, D. M.,
R. af D.

Tilgang.

- Hr. Justitsraad D. Cruse, R.
af D.
- Justitsraad H. L. Rasmussen, R. af D.
- Etatsraad J. L. de Fontenay, R. af D.
- Etatsraad J. Brorson,
R. af D., D. M.

Anden Classification.

Afgang.

- Hr. Etatsraad, Rector B. Bor-
gen, R. af D.
- Stiftsprovst P. E. Rothe,
R. af D.
- Krigsraad L. Kramp, R.
af D.
- Professor A. P. Berg-
green, R. af D.

Tilgang.

- Hr. Pastor J. Nielsen.
- Dr. phil., Pastor E. Le-
vinzen.
- Skoleinspektør A. Hoff-
mann.
- Litograph Th. Bergh.

Tredie Classification.

Afgang.

- Hr. Kapitain P. W. Hendrik-
sen, D. M.
- Kapitain Rh. Petersen,
R. af D.
- Etatsraad C. N. Hege Dahl,
R. af D.
- Bøsssemager N. S. Jessen.

Tilgang.

- Hr. Kapitain M. Srup.
- Krigsraad N. P. Eigtved,
R. af D. og D. M.
- Artillerikapitain L. Knud-
sen, R. af D.
- Assistent C. T. Ipsen.

Fjerde Classificacion.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Lieutenant Urtekræmmer A. Buch.	Hr. Grosserer W. Wanscher.
— Isenkræmmer P. Tegholm.	— — F. Heimann.
— Grosserer H. J. Hvalstøe.	— Urtekræmmer F. S. Boie.
— — J. C. Hedemann.	— Grosserer N. C. Christensen.

Femte Classificacion.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Fabrikør H. Zahlmann.	Hr. Justitsraad N. F. Bonnesen, N. af D.
— Grosserer Tobaksfabrikør J. P. Beck.	— Fabrikør C. A. Schleisner.
— Brændeviinsbrænder J. E. Olsen.	— Konditor C. Grandjean.
— Brygger L. Lvede.	— Løifabrikør J. F. Kromphardt.

Sjette Classificacion.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Blikkenslagermester H. Mortensen.	Hr. Handstefabrikant N. F. Larsen.
— Major, Muurmester J. H. Kornbeck, N. af D.	— Smedemester Ferd. Schæbel.
— Stræddermester J. P. Trimbom.	— Skomagermester G. A. Omberg.
— Malermester A. C. Geisler.	— Tømmermester J. W. Unmack.

10. Derefter optoges 35 nye Medlemmer, hvis Navne have været indrykkede i Ugebladet Nr. 1 til 12 i 1870.

11. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

- Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802 . . . . . 5,062 Rd. 22 f.
- 1807. Student Grells Legat . . . . 1,100 Rd. » f.
- 1827. Enkefrue Charlotte Amalie Boncke's Legat . . . . . 2,000 — » -
- 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste August 1829 . . . . . 2,500 — » -
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat . . . . . 500 — » -
- 1853. Silke-, Ulden- og Lærredshandler J. H. Lunds Legat, efter Testament af 16de April 1851 . . . . . 1,386 — 51 -
Og udenfor Fondsbeholdningen:

Mar 1856. Justitsraad Gibeschüg's Legater, efter Testa-
ment af 20de Juni 1853:

a. til Understøttelser. 100 Rd.	} aarlig.
b. til rentefri Laan. . 1,000 —	

— 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Rentens
af 200 Rd. aarlig.

Administrationen for det forenede Understøttelsesbestyrelse,
den 23de April 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 30te April 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„En til Souverain tjenende Hule trak sig hen under Fortets Grave. Jeg indsaae, at Flugt var umulig og lod derfor mine ulykkelige Kammerater stige ned i dette Rum, idet jeg haabede, at Gud vilde sende os et Middel til Frelse. Nogle Minutter efter styrtede Fortet sammen over os. Ingen kan forestille sig de Piinsler, vi gennemgik i dette forpestede Hul uden Lys og Luft. De Saaredes Skrig, Raab om Band og de Doendes Rallen dannede en skrækkelig Concert, som ingen Pen er istand til at skildre. Vore allerede utaalelige Lidelser bleve endnu større ved Mangelen paa Luft. Et Slags Banvid bemægtigede

sig os. Den Ene kastede sig rasende over den Anden, en skrækkelig Kamp begyndte, og endte først da alle Stridsmænd vare døde. Hvor længe dette varede, veed jeg ikke. Jeg folte allerede at Døden, som havde nedstrakt mine Kammerater, ogsaa bemægtigede sig mig, da De kom, for at opholde den i nogle Minutter. Gud være lovet, jeg vil ikke dø uden Hevn."

Paa disse næsten uforstaaeligt fremstodte Ord fulgte en mørk Tavshed, som kun blev afbrudt af den Døendes Rallen. Bludselig rejste han sig endnu engang med Resten af sin Kraft og fæstede sit mørke Blik paa Jægerne.

"Angriberne horte til Comanchernes Stamme," sagde han. "Deres Hovding hed Ornehoved. Sværg mig til, som retskafne Jægere, at hevne mig."

"Vi sværge det," raabte Begge med høj Stemme.

"Tak," mumlede Capitainen og sank tilbage. Han var død.

Jægerne betragtede et Øjeblik Liget, og for at befri sig fra det piinlige Indtryk, beredte de sig til at vise de ulykkelige Offere for Indianernes Hevn den sidste Ære.

Solen var netop gaaet ned, da de vare blevne færdige med deres Arbejde. De forundte sig en kort Hvile; derpaa rejste Trohjerte sig og besteg sin Hest.

"Nu ville vi igjen efter Ornehoved," sagde han til Belhumeur.

"Godt," svarede Jægeren.

Efterat de havde taget Afsked ved at kaste et

langt, vemodigt Blik om sig, fløjtede de ad deres Hunde og fordybede sig modigt i den Skov, i hvilken Comancherne vare forsvundne. I dette Øjeblik traadte Maanen frem af et Laagehav og udgød sit Lys over Ruinerne af den amerikanske By, over hvilken der for Fremtiden bestandig skulde herske Død og Gensomhed.

XIII.

Vi lade nu Jægerne forfølge Rødhudernes Spor, for at vende tilbage til Generalen. Nogle Minutter efter at de tvende Mænd havde forladt Mexikanernes Lejr, traadte Generalen ud af sit Telt, kastede et forskende Blik om sig, indaandede den friske Morgenluft og beredte sig til med en tankesuld Mine at vandre omkring i Omegnen. Nattens Begivenheder havde gjort et dybt Indtryk paa den gamle Soldat. Maaske for første Gang efter Rejsens Begyndelse spurgte han sig selv, om han havde handlet rigtigt i at medtage sin unge Niece, der hidtil kun havde lært Livets rolige Behageligheder at kjende og sikkert neppe kunde vænne sig til de uafsladelige Farer og Møjsommeligheder, som en Vandring gjennem Prairierne foraarsagede. Han elskede inderligt Pigen, der var hans eneste Trøst, og havde for hendes Skyld gjerne opoffret alt hvad han ejede; men paa den anden Side vare de Grunde, som havde bevæget ham til at foretage denne farefulde

Rejse, saa vigtige, at en kold Gysen løb gennem ham ved Tanken om at opgive den.

Da Donna Luz, der nu ligeledes traadte ud af sit Telt, fik Dje paa sin Onkel paa hans alvorlige Spadseretour, ilede hun hen til ham og slyngede sine Arme om hans Hals.

„God Morgen, Onkel.“

„God Morgen, min Datter,“ svarede Generalen. „Du er jo allerede ret munter i Dag.“

Dg han besvarede de Rjærtegn, hvormed hun overøste ham.

„Hvorfor skulde jeg ikke være det? Ere vi ikke, Gud være lovet, undgaaede en stræffelig Fare? Hele Naturen synes at smile; Fuglene vende lystigt tilbage, Solen sender os sine varme Straaler, og vi vilde være utafnemmelige mod Skaberen, dersom vi bleve uimodtagelige for denne Tilfjendegivelse af hans Magt.“

„Have denne Nats Farer ikke efterladt et ubehageligt Indtryk i Din Sjæl, mit Barn.“

„Intet andet, Onkel, end Tak for de Belgjerninger, som Gud skjænker os.“

„Ret saa, min Datter,“ svarede Generalen glad. „Det glæder mig at høre Dig tale saaledes.“

„Det glæder mig meget, at jeg kan gjøre Dem en Fornøjelse, Onkel.“

„Du er altsaa ikke kjed af det Liv, som vi før Djebliffet føre?“

„Aldeles ikke; jeg finder det tværtimod meget behageligt, og meget rig paa Afvegling.“

„Det er sandt,“ sagde Generalen, idet han gik ind paa sin Nieces lette Tone, men derpaa tilføjede han alvorligt, „det forekommer mig forøvrigt, at vi tænke altfor lidet paa dem, der kom os til Hjælp.“

„De ere borte,“ sagde Donna Luz.

„Borte?“ sagde Generalen forundret.

„Allerede for en Time siden.“

„Hvoraf veed Du det?“

„Fordi de sagde mig Levvel, før de brød op.“

„Det var ikke rigtigt,“ mumlede Generalen misfornøjet. „En Tjeneste forpligter den, som yder den, ligesaa meget, som den der modtager den. De skulde ikke have gaaet saaledes fra os, uden at sige, om vi nogensinde vilde træffe sammen igjen, ja uden endog at nævne os deres Navne.“

„Jeg veed hvad de hedde.“

„Birkelig, min Datter?“ svarede Generalen forundret.

„Ja, Onkel, de sagde mig det før de droge bort.“

„Og hvem ere de?“ spurgte Generalen hurtigt.

„Den Yngste hedder Belhumeur.“

„Og den Ældste?“

„Trohjerte.“

„O, jeg maa finde dem igjen,“ sagde Generalen, i høj Grad bevæget, uden at han kunde gjøre sig Regnskab derfor.

Maasse " svarede Miaen drammande Det er

muligt, at vi see dem igjen som vore Skyttsaander, naar en Fare atter truer os."

"Gud forbyde, at de skulde faa en saadan Anledning til at vende tilbage."

Capitainen kom nu og bragte sin Morgenhilsen.

"Capitain," modtog Generalen ham smilende, "have Deres Folk nu overvundet deres Skræk?"

"Fuldkommen, General," svarede den unge Mand. "De ere beredte til Opbrud saasnart De befaler."

"Efter Frokosten kunne vi bryde Lejren op. Hav den Godhed at give Folkene de nødvendige Anviisninger og send Drosfelen til mig."

Capitainen forlod dem.

"Og Du, Niece," vedblev Generalen til Donna Luz, "see lidt til Forberedelserne til vor Frokost, mens jeg taler med Foreren."

Den unge Pige gik ind i Teltet og snart efter kom Drosfelen. Hans Udseende var mørkere og hans Ansigt mere tvært end nogensinde før. Generalen syntes ikke at lægge Mærke dertil.

"De erindrer vel nok," sagde han til ham, "at jeg i Gaar anmodede Dem om at opsoge en Lejrplads, hvor jeg med Sikkerhed kan opholde mig i nogle Dage?"

"Ja, General."

"De sagde, at De kjendte et saadant Sted?"

"Ja, General."

"Vil De føre mig derhen?"

"Saasnart De ønsker det."

„Hvor lang Tid ville vi behøve dertil?“

„To Dage.“

„Godt. Efter Frokosten bryde vi op.“

Droßfelen buffede til Svar.

„Endnu Et,“ sagde Generalen med fremkunstlet Ligegyldighed. „Det forekommer mig som om en af Deres Folk mangler.“

„Ja.“

„Hvad er det blevet af ham?“

„Jeg veed det ikke.“

„Hvorledes, De veed det ikke?“ raabte Generalen, og tilfæstede ham et gjennembørende Blik.

„Nej, da han saae Ilden blev han bange og flygtede.“

„Bidere?“

„Han er sandsynlig blevet et Offer for sin Fejghed.“

„Hvad vil De sige dermed?“

„At han er bleven brændt.“

„Den stakkels Skjelm.“

Et spottende Emil viste sig om Førerens Læber.

„Har De intet mere at sige mig, General?“

„Nej ... dog jo.“

„Jeg hører.“

„Kjender De Noget til de tvende Jægere, som i den forløbne Nat have viist os en saa vigtig Tjeneste?“

„De ere bekjendte overalt i Prairien.“

„Hvem ere de?“

„Jægere og Trappere.“

„Det spørger jeg ikke om.“

„Hvorom da?“

„Ere de retfrafne Mænd?“

„Det veed jeg ikke.“

„Hvad hedde de?“

„Belhumeur og Trohjerte.“

„Og De kjender intet til deres tidligere Liv?“

„Nej.“

„Godt. De fan gaa.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Großferer Salomon Simon.

Formand Christen Olsen.

Galvanoplastiker G. M. Øberg.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverbagen den 7de Mai 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Føreren hilste og gik med langsomme Skridt tilbage til sine Kammerater, der traf Forberedelser til at bryde op.

„Hm,“ mumlede Generalen, idet han saae efter ham, „jeg skal have et vaagent Dje med denne Karl. Der synes at ligge noget Lumsk i hans Væsen.“

Derpaa gik han tilbage til sit Telt, hvor ligeledes Capitainen, Doktoren og Donna Luz snart efter indfandt sig. Maaltidet var hurtigt forbi. En halv Time efter blev Teltet tomt; man læsede Kisterne paa Muuldyrene og Toget satte sig i Bevægelse i den

Retning, som Drosselen, der gif tyve Skridt foran dem, antydede.

Den følgende Aften naaede de Rejsende det til Lejren bestemte Sted. Drosselen havde ikke bedraaget Generalen; Stedet var overordenlig godt beliggende til at afværge et indianers Angreb.

Generalen var en gammel erfaren Soldat, der ikke vilde overlade noget til Tilfældet, denne Deus ex machina, som i et Djeblik kuldkafter de bedst udtænkte Planer. Uagtet hans Folks Træthed vilde han dog ikke spille et eneste Djeblik og lod en stor Mængde Træer fælde, for at danne en god, ved Fodangler beskyttet Forskandsning. Teltet oprejste man i Midten af Lejren; Skildvagter bleve udsatte og nu søgte Enhver saa hurtigt som muligt at nyde den nødvendige Hvile. Da Generalen havde i Sinde at forblive paa dette Sted i nogle Dage, vilde han sørge saa meget som muligt for sine Vedsageres Sikkerhed, og dette udførte han saa punktligt, at han troede fuldfomment at have naaet dette Maal.

De Rejsende havde i to Dage arbejdet sig frem ad de fletteste Beje, neppe sovet og kun standset saalænge, som det var nødvendigt for at indtage et Maaltid; de følte sig saaledes i høj Grad udmattede, og selv Skildvagterne vare uagtet den bedste Villie ikke istand til at modstaa Søvn, men begyndte snart dygtigt at snorke.

XIV.

Bed Midnat, da Alt i Lejren havde overgivet sig til den søde Søvn, rejste en Skikkelse sig sagte op, og frøb med en Slanges Behændighed paa alle Fire i Skyggen over Barrikaderne og Skandserne hen mod det høje Græs og Skoven, som tildeels bedækkede Højen og løb langt ud i Prairien. Efterat den havde naaet en vis Afstand, og var sikker paa Opdagelse, rejste den sig. En Straale af Maanen, der faldt mellem tvende Skyer, belyste dens Ansigt. Det var Drosselen. Efterat have seet sig forsigtigt om og lyttet, efterlignede han skuffende en Prairiehunds Hyl. Det aftalte Tegns blev snart givet tilbage, og idet Højesten ti Skridt fra Drosselen rejste sig en Mand, i hvem man havde kunnet gjenkjende den Fører, som for tre Dage siden var flygtet fra Lejren ved den første Ildalarm.

Indianerne og Skovboerne betjene sig efter Omstændighederne af et dobbelt Middel til at gjøre sig forstaaelige, det almindelige Sprog og Gebærdesproget. Ligesom det første har ogsaa det sidste i Amerika utallige Schatteringer, idet saa at sige ethvert danner sig selv. Det er en Blanding af forunderlige og hemmelighedsfulde Gestikulationer, en Slags Frimurertelegraphi, hvis Tegns uvilkaarligt afvegle og kun bliver forstaaet af de Indviede. Drosselen og hans Kammerat underholdt sig ved Gebærder og det i næsten en Time. Gjenstanden for Samtalen syntes at interessere ham i saa høj Grad, at han, trods sin Forsigtighed

med at fikke sig mod Overraskelse, ikke saae de tvende brændende Djne, der med største Opmærksomhed stirrede paa ham.

„Jeg vil engang høre,“ sagde Drosselen, givende sine Tanker Ord, „hvad Din Mening er.“

„Det kan snart ske,“ svarede den Anden.

„Jeg stoler paa Dig, Kennedy. Hvad mig angaaer, da har jeg opfyldt mit Løfte.“

„Det er sandt, og der behøves ikke saa mange Ord, for at forstaa det,“ svarede Kennedy, trækkende paa Skuldrene. „Kun skulde Du have fort dem til en mindre fast Plads. Det vil ikke være let at overraske dem. Men siig mig fremfor Alt Betingelserne. Jeg vil see, om vi kunne modtage dem.“

„Af hvilken Grund, Du er jo ikke Anføreren.“

„Vel sandt; men alligevel...“

„Du kan jo hverken gjøre fra eller til, selvfølgelig er det til ingen Nytte. Ja, dersom Bakteho var her, det var en anden Sag.“

„Tal kun, thi han hører Dig,“ lod nu en høj, kraftig Stemme. Det raslede i Buskene, og den Person, som hidtil ubemærket havde hørt paa Begges Samtale og nu troede at Tidspunktet var kommen til selv at tage Deel deri, styrtede frem.

„D, De har hørt paa os, Hovding Bakteho,“ sagde Drosselen koldt.

„Har Du noget derimod?“

„Ikke det Mindste.“

„Saa vedbliv. Jeg er lutter Dre.“

Den Person, som Drosselen benævnedes med det skrækkelige indianiske Navn Baktehno (Dræberen) var en Mand paa omtrent tredive Aar, af reen, hvid Race, høj, velproportioneret, af god Holdning og klædt med en vis Eigegyldighed i Skormændenes maleriske Dragt. Hans Ansigt havde et ædelt Præg og navnlig det stolte, frimodige Udtryk, som man saa ofte træffer paa hos Mennesker, der ere vant til det frie Liv i Prairierne. Han fæstede sine store, sunklende, sorte Dje paa Drosselen; et hemmelighedsfuldt Smil spillede om hans Læber, og han støttede sig ubekymret paa sin Bøsse, medens han hørte paa Føreren.

„Naar jeg skal overgive de Folk, der betale mig som Fører, i Deres Hænder, kan det kun være for at drage en god Fordeel deraf.“

„Det er ikke mere end billigt; tal uden Omsvøb; vi have ikke lang Tid til at høre derpaa. Ligesom hos det øvrige Halvblod, er Indianernaturen ogsaa fremherskende hos Dig; I kunne aldrig gaa lige løs paa Sagen.“

„Godt,“ svarede Føreren trodsigt. „Jeg forlanger fem tusinde Pjastre, ellers bliver der ikke noget af hele Historien.“

„Det kunne vi tale om. Vi veed jo nu hvad vi have at holde os til. Altsaa fem tusinde Pjastre?“

„Ja.“

„Og for disse Penge forpligter Du Dig til at levere Generalen, hans Niece og alle hans ledsagere i vore Hænder?“

„Paa det første Tegn af Dem.“

„Godt; læg nu Mærke til hvad jeg siger Dig.“

„Jeg hører.“

„Du kjender mig?“

„Fuldkommen.“

„Og veed, at man kan stole paa mit Ord.“

„Det er ligesaa godt som Guld.“

„Belan, naar Du trolig opfylder de Forpligtelser, som Du indgaaer med mig, og leverer mig — jeg vil ikke sige alle Mexikanerne i Din Karavane, der for mig gjerne kan være meget brave Folk, men — kun den unge Pige, jeg troer hun hedder Donna Luz, saa skal Du ikke alene faa fem, men otte tusinde Pjastre. Har Du forstaaet mig?“

Førerens Dine funklede af Begjærlighed.

„Ja,“ lod hans Svar.

„Hvad siger Du dertil?“

„Det vil falde vanskeligt at lokke hende alene ud af Lejren.“

„Det bliver Din Sag.“

„Jeg vilde hellere spille Dem hele Rejsefælleskabet i Hænderne.“

„For Fanden, hvad skulde jeg med dem?“

„Hm, hvad vil Generalen sige?“

„Hvad han vil; det vedkommer ikke mig. Gaaer Du ind derpaa? Ja eller nej.“

„Ja.“

„Du sværger paa at opfylde vore Betingelser?“

„Det sværger jeg.“

„Hvor længe har Generalen i Sinde at opholde sig paa sin nye Lejrplads?“

„Ti Dage.“

„Og Du siger, at Du ikke veed, hvorledes Du skal lokke en ung Pige ud af Lejren, naar Du har saa lang Tid for Dig?“

„Jeg veed jo ikke engang, til hvilken Tid De forlanger hende udleveret.“

„Rigtigt. Jeg giver Dig ni Dages Frist; det vil sige, Dagen før Opbruddet maa jeg have Pigen.“

„Ja, naar De vil...“

„Du gaaer altsaa ind derpaa?“

„Fuldkommen.“

„Saa bliver det derved?“

„Uigjenskaldeligt.“

„Der har Du noget paa Haanden,“ sagde Hovdingen, idet han tog en vægtig Diamantnaal af sin Jagtflædning og gav Forræderen den. „Denne Naal,“ vedblev han, „er en Foræring til Dig, og skal ikke komme til Affortning i de otte tusinde Pjastre for Donna Luz.“

„De er ligesaa højmodig som ædel, Hovding,“ svarede Foreren, „og man kan prise sig lykkelig, naar man har med Dem at gjøre.“

„Kun Et maa Du ikke glemme,“ sagde Hovdingen med stærk Stemme og et strengt Blik, „nemlig at jeg hedder Dræberen, og at der, for det Tilfælde Du bedrog mig, ikke vilde findes et eneste Sted i Prairien, hvor Du kunde skjule Dig for min Hevn.“

„Det veed jeg,“ svarede Mestizen med en uvilkaarlig Gysen, „men De kan være rolig. Jeg skuffer Dem ikke.“

„Det haaber jeg. Nu ville vi forlade hinanden, for at Din Graværelse ikke skal blive bemærket. Om ni Dage er jeg her igjen.“

„Saa skal De erholde Pigen.“

(Fortsattes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Kurvemagermester F. Hammers.

Maskinarbeider C. W. Hagemann.

Deonom Frag's Datter Serine Josephine.

Urtekræmmer Meyers Datter Magrete Conradine
Wilhelmine.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 14de Mai 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Føreren listede sig igjen tilbage til Vejren og naaede den, uden at blive bemærket.

Saa snart de tvende Mænd, der havde affluttet denne affhyelige Handel med Drosfelen, vare alene, tabte de sig tavse i Buskene, mellem hvilke de krøb ligesom Slangar, og naaede snart en lille Bæk, der ubekjendt og upaaagtet løb hen i Skoven. Kennedy pøb nu to Gange paa en forskjellig Maade; man hørte snart en svag Lyd, og nogle Skridt fra det Sted, hvor de havde standset, saae man en Rytter, som førte to Heste.

„Kom, Franc,“ sagde Kennedy; „Du har intet at frygte.“

Rytteren nærmede sig strax.

„Hvad Nytt?“ spurgte Kennedy.

„Intet af videre Betydning,“ svarede Rytteren.

„Jeg har opdaget Spor af Indianere.“

„O,“ svarede Høvdingen, „ere de stærke?“

„Temmelig.“

„I hvilken Retning?“

„De gennemskære Prairien fra Ost til Vest.“

„Og hvilke Indianere ere det, Franc?“

„Comancher, antager jeg.“

Høvdingen tænkte sig om et Djeblif.

„Det er vel en Jægerafdeling?“ sagde han.

„Sandsynlig,“ svarede Franc.

De to Mænd kastede sig i Sadelen.

„Franc og Du, Kennedy,“ sagde Høvdingen efter en kort Pause, „begive Eder begge To til Boffelpladsen og lejrer Eder i den derværende Hule. Hold stærkt Dje med Mexikanernes Bevægelser og sørg for at I ikke blive opdagede.“

„Bær ubefymret.“

„Jeg veed, at I ere dygtige og tro Folk, og stoler derfor ganske paa Eder. Hold Dje med Drosselen, thi jeg har ingen rigtig Tro til denne Mestiz.“

„Det skal ske.“

„Farvel. I skulle snart høre Mere fra mig.“

Uagtet Mørket satte nu de tre Mænd afsted i

Extract

af

første Kvartals Regnskab 1870

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.....	10019
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.....	562 Rd. 2 $\frac{1}{2}$.
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -
	582 Rd. 2 $\frac{1}{2}$.
deraf er indkommet.....	450 Rd. 44 $\frac{1}{2}$.
affkrevet som uerholdeligt 19 — 48 -	469 — 92 -
	450
Restance ult. Marts 1870.....	112 Rd. 6 $\frac{1}{2}$.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 82de Aargang, Nr. 1—13.....	1246
4. Renter for $\frac{1}{2}$ Aar til 1ste Marts 1870 af £ 8100 à 4 pCt.	1464
5. Afdrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal.....	1027 Rd. " $\frac{1}{2}$.
anviist for dette Kvartal.....	1911 — " -
	2938 Rd. " $\frac{1}{2}$.
deraf er indkommet.....	1832 — " -
	1832
Restance ult. Marts 1870.....	1106 Rd. " $\frac{1}{2}$.
6. Udlaan hos Nationalbanken.....	5000
	Rd.... 20012

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1870.

Overensstemm

D. S. Olsen.

B.

Udgift.

	Rd.	ß.
Pensioner:		
anviste for dette Kvartal.....	1363 Rd. "	ß.
udbetalte i Kvartalet	1363 — " -	1363 "
<hr/>		
Gratificationer.....	6510 Rd. "	ß.
deraf udbetalt	6395 — " -	6395 "
<hr/>		
uaffordrede ult. Marts 1870	115 Rd. "	ß.
<hr/>		
penninger.....	597	48
Indre Administrationsomkostninger	806	44
Ligebladets Trykning.....	176	30
Det Brockske Legats Overskud til 2 Pensionister	12	"
Inviste Laan.....	8000 Rd. "	ß.
deraf udbetalt	7700 — " -	7700 "
<hr/>		
uaffordrede ult. Marts 1870	300 Rd. "	ß.
<hr/>		
Uffrevne uerholdelige Contingent-Restancer. 19 Rd. 48 ß.		
<hr/>		
o, Kassebeholdning ult. Marts 1870.....	2962	9
<hr/>		
	Rd....	20012 35

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Kontrollen.

C. W. Laurup.

J. Em. Larsen.

Galop og fordybede sig i to forskjellige Retninger i Bildnisset.

XV.

Generalen havde holdt de Grunde, der havde bevæget ham til en Rejse i de vest for de forenede Stater liggende Prairier saa hemmeligt, at hans Vedsagere ikke kunde støtte sig til andet end Formodninger. Allerede flere Gange maatte Karavanen paa hans Befaling opslaa deres Lejr i aldeles øde Egne og opholde sig der i otte, ti, ja endog femten Dage, uden at man kunde forklare sig Anledningen dertil. Ved saadanne Lejligheder plejede Generalen hver Morgen at fjerne sig med en af Førerne og først at vende tilbage om Aftenen. Under disse Udflugter forte Donna Luz en meget eensformig Tilværelse, idet hun sad melanfolsk udenfor sit Telt eller maasse i Forening med Capitain Aquilar eller Doctoren gjorde et lille hensigts- eller interesseløst Spadsereridt. Forladt af sin Onkel og endog af Doctoren, der med forhøjet Iver søgte efter sine Planter og hver Morgen drog ud for at botanisere, havde Froskenen intet andet Selskab end Capitainens, og skjøndt denne var en ung, elegant, begavet og forholdsviis forstandig Mand, var han dog en ikke meget underholdende Vedsager for den unge Pige. I

Dag folte forøvrigt Donna Luz ingen Kjedsomhed. Lige fra den skrækkelige Nat, i hvilken Trohjerte lig en af de fabelagtige Helte, om hvis Historie og utrolige Handlinger hun havde læst, var traadt frem og havde frelst hende og hendes Vedsagere, var der i den unge Piges Hjerte opstaaet en ny uforklarlig Følelse, som opfyldte hendes hele Væsen.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bognmand L. C. Christensen.

Bærtshuusholder G. Plage.

Kleinsmed C. G. M. Licht.

Maler A. C. Due.

Toldassistent Schmidts Datter Augusta Sophie.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 21de Mai 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Bed Administrationsmødet den 6te Mai, er Smed-
fersvend A. Grifsen, Medlem fra 1865, antaget som
Reservebud i Selskabet.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 17de Mai 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Førstødte.

(Fortsat.)

Jægerens Billede stod uafladeligt for hendes Sjæl omgivet af den herlige Glorie, hvormed Indbildningskraften saa gjerne omgiver den Helt, der i Kamp med en frygtelig Fare, viser sin Overmagt over den. Rigtignok maatte hans kolde Afsted, hans Forsmaaen af ethvert Erkjendtlighedsbeviis og hans Vigeegyldighed mod dem han havde frelst, virke affolende paa den unge Pige, og denne virkelige eller fremkunstlede Vigeegyldighed harmede hende meget mere, end hun vilde lade sig mærke med. Ja, hun tænkte endog paa, at lade Jægeren føle hendes Misfornøjelse, dersom Tilfældet nogensinde skulde føre dem sammen igjen; men efter gammel Erfaring er der fra saadanne Følelser kun et eneste Skridt til Kjærlighed, og Donna Luz havde, uden selv at vide det, derved aabnet en Dør for den.

Som vi allerede tidligere have bemærket, blev Frøkenen opdraget i et Kloster, langt fra Verdens Larm, og hendes Barndom hensvandt rolig og uskyldig i de religiøse eller snarere overtroiske Dvælses, der i Mexico danner Grundlaget for Religionen. Da hendes Onkel tog hende ud af Klosteret, for at tage hende med paa sin tilsigtede Rejse i Prairierne, kjendte hun ikke det mindste til de simpleste Livsforhold, og havde ikke mere Aenelse om hvad der foregik i den ydre Verden, med

hvilken hun saa pludselig skulde komme i Berørelse, end den Blindfødte om Solstraalernes herlige Glands.

Vi maa her omtale en Begivenhed, der tilsyneladende er ubetydelig, men som dog i den unge Piges Sjæl efterlod et Indtryk, som vi ikke ville forbigaa. Generalen var ivrigt beskæftiget med at samle de Folk, som han behøvede til sin Rejse, og kunde derfor ikke skjænke sin Niece den Opmærksomhed, han ønskede. Men for at Pigen, der tilligemed en gammel Duenna boede i hans Pallads i Calle de los Plateros, ikke skulde fjede sig for meget i sin Gensomhed, sendte han hende hyppigt om Aftenen hen til en Slægtning, der modtog et udsøgt Selskab hos sig og hos hvem hans Niece tilbragte Tiden temmelig behageligt. En Aften havde Selskabet været talrigere end sædvanlig og man var som Følge heraf taget tidligere hjem. Kloffen paa Mercedesklosteret slog allerede elleve, da Donna Luz og hendes Duenna, ledsaget af en Peon, der bar en Fakkell foran dem, gik hjem. Kun saa Skridt fra deres Bolig saae man pludselig ved Hjørnet af Calle San-Agustin fire eller fem Mennesker komme frem ligesom af Jorden; med et Næveslag slukkede de Fakklen og omringede Damerne. Sennoritaens Skræk over dette uventede Syn lader sig ikke beskrive. Hun formaaede ikke at skrig, men sank med foldede Hænder paa Knæ for Banditerne. Duennaen derimod skreg af alle Livskræfter. De mexikanske Røvere ere hurtige Folk og havde snart bragt den gamle Dame til Tavshed ved Hjælp af en Knevl, som de stak hende mellem

Lænderne; derpaa begyndte de med en Rolighed, som hidrørte saavel fra Dvælsen som fra Bevidstheden om Strafløshed, at plyndre deres Dffere. De Sidste tænkte naturligtviis ikke paa Modstand, men skyndte sig med at udlevere deres Smykker, hvilke Banditerne fornøjet gjemte i deres Lommer. Men ligesom Arbejdet var allerbedst i Gang, funklede pludselig en Sabel over Rovernes Hoveder og to af dem styrtede bandende og skrigende til Jorden. De andre vilde hevne deres Kammerater og styrtede rasende løs paa Angriberen, der forøvrigt ikke lod sig skræmme af deres Antal, men kun traadte et Skridt tilbage, og belavede sig paa at modtage dem. Tilfældig faldt en Straale af Maanen paa hans Ansigt; Banditerne fore for- skrækkede tilbage og lode Sabelen synke.

„D,“ sagde den Fremmede med et foragteligt Smil, idet han bestandig gik løs paa dem, „kjender I mig, I Herrer? Bed Gud, jeg er kjed af denne Færd og har stor Lyst til at give Eder en god Lektion. Udfører man saaledes mine Befalinger?“

Roverne bleve tavse og syntes at være aldeles tilintetgjorte.

„Tom Eders Lommer, I Skurke,“ vedblev den Ubekjendte, „og giv disse Damer tilbage, hvad I have rovet fra dem.“

Roverne toge strax Aneblen af Duennaens Mund og gave det rige Bytte, som de allerede betragtede som deres Ejendom, tilbage. Donna Luz kunde ikke komme sig af sin Forundring og betragtede forbausset den

Fremmede, der besad en saadan Magt over de lovlose Røvere.

„Nu afsted med Eder, I Hallunker,“ raabte den Ubekjendte. „Jeg vil selv ledsage disse Damer.“

Banditerne lode sig ikke opfordre to Gange; de forsvandt som en Sværm Ravn og tog deres Saa-rede med sig.

„Tillad mig, Sennorita,“ sagde den Fremmede meget høfligt, „at byde Dem min Arm til Deres Bolig.“

Uden at svare noget, lagde Pigen mekanisk sin Haand paa den tilbudte Arm. Da de vare komne til Paladset, bankede den Fremmede paa Borten og tog sin Hat af.

„Sennorita,“ sagde han, „jeg priser mig lykkelig ved at Tilfældet forundte mig at vise Dem en ringe Tjeneste. Jeg skal have den Ære at see Dem igjen. Tillad mig derfor at sige Dem Farvel, men vi sees igjen.“

Femten Dage efter dette Eventyr, som Nicen fandt for godt at fortie for sin Onkel, brød man op fra Mexiko, uden at Donna Luz havde seet den Ubekjendte igjen. Men Dagen før sin Afrejse fandt hun i sit Sovestue paa sin Bedepult et firkantet sammenlagt Papir, der med smuk Skrift indeholdt følgende Ord:

„De rejser bort, Donna Luz; glem ikke, at jeg har sagt — vi sees igjen.

Deres Frelser fra Calle de los Plateros.“

Det forunderlige Møde havde i lang Tid beskæftiget den unge Piges Tanker, og et Djeblik troede hun endog i Trohjerte at gjenkjende sin ubekjendte Frelser. Men denne Tanke varede dog ikke meget længe; den var altfor usandsynlig og kunde heller ikke forenes med den Omstændighed, at Trohjerte, efter at de vare frelst, havde fjernet sig saa hurtigt. Men i samme Forhold som Eventyret i Mexiko tabte sig i hendes Grindring, traadte Trohjertes Billede klarere for hendes Sjæl.

XVI.

Solen havde ueppe hævet sig over Horisonten, før Generalen forlod sin Sivbytte, der tjente ham til Ophold om Natten, for at begynde sin Udflugt. Han stod allerede med Foden i Stigbojlen, da hævede en smuk Haand Teltets Forhæng og Donna Luz traadte ud.

„O, allerede oppe,“ sagde Generalen. „Saa meget bedre, mit Barn. Nu kan jeg omsavne Dig før jeg tager bort. Det bringer maaske Lykke,“ tilføjede han med et sagte Suf.

„De maa ikke gaa saaledes, Dufel,“ svarede hun, idet hun rækkede ham sin Bænde til Kys.

„Hvorfor ikke, Froken,“ sagde han muntert.

„Fordi jeg har tillavet noget til Dem, som De

først maa nyde. Ikke sandt, De gjør mig den Fornøjelse, kjære Onkel," sagde hun med et forfjælet Barns skjelmste Smil, der glæder den Gamles Hjerte.

"Ja, ja, mit Barn, forudsat, at Din Frokost ikke lader vente længe paa sig. Jeg har Hastværk."

"Kun nogle Minutter," sagde Pigen, trædende ind i Teltet.

"Belan da," sagde han, følgende efter hende.

Sennoritaen slog Hænderne sammen af Glæde. Frokosten var beredt i et Djeblik og Generalen satte sig tilbords med sin Niece. Medens den Sidste drog Omsorg for, at hendes Onkel ikke manglede Noget saae hun bestandig op paa ham med et saa forlegent, men dog kjærligt Blik, at den gamle Soldat tilsidst maatte lægge Mærke dertil.

"Kom frem med det," sagde han, ligeledes be-
tragtende hende; "Du har Noget paa Hjertet, Lucita,
og Du veed godt, at jeg ikke plejer at afflaa Dig
Noget."

"Det er sandt, Onkel; men jeg frygter dog for at
De afflaaer det."

"Kom frem med det," svarede den gamle Soldat.
"Tal uden Frygt, thi jeg kan først svare, naar jeg
veed, hvad Du vil."

"Godt, Onkel," svarede hun rødmende, "jeg til-
staaer, at Opholdet i Lejren forekommer mig alt andet
end behageligt."

"Det troer jeg nok, men hvad kan jeg gjøre
dertil?"

„Alt.“

„Hvorledes?“

„Derksom De blev her, var det en anden Sag; jeg havde Dem da bestandig hos mig.“

„Det Du siger, er meget smukt; men Du veed jo, at jeg hver Morgen maa ride bort, og kan saaledes ikke være hjemme paa samme Tid.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Reebslager G. G. J. Nonnow.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 28de Mai 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Da gives der et meget simpelt Middel.“

„Og det er?“

„Ganske ligefrem, at De tager mig med hver Morgen.“

„O,“ raabte Generalen og rynkede sin Pande, „hvad forlanger Du af mig, kjære Barn?“

„Noget ganske simpelt, forekommer det mig, Onkel.“

Generalen svarede ikke, men hensank i dybe Tanker. Pigen vendte ikke sine Djne fra hans Ansigt. Endelig saae han op og mumlede hen for sig: „Hun har egentlig Ret.“ Derpaa kastede han et spejdende Blik paa sin Niece og tilføjede:

„Det vilde altsaa være Dig en stor Glæde at kunne ledsage mig?“

„Ja, Onkel.“

„Godt, saa gjør Dig færdig, mit Barn. Du skal for Fremtiden følge med mig.“

Pigen kastede sig om hans Hals og gav Befaling til at sadle sin Hest. Et Kvarteerstid efter forlod hun tilligemed sin Onkel, ledsaget af Drosselen og to Lanceros, Vejren, for at ride ind i Skoven.

„Hvor vil De hen i Dag, General?“ spurgte Føreren.

„Før mig til den Trappers Hytte, om hvem De talte i Gaar.“

Føreren bukkede sig. Den lille Trop rykkede langsomt og med Moje frem, medens Hestene snart indviklede sig i Lianerne, snart snublede over Trærødderne. Donna Luz glædede sig, thi hun haabede paa disse smaa Rejser at møde Trohjerte. Pludselig udstødte Drosselen, som reed i Forvejen, et Skrig.

„Hvad er det for Overordenligt, De seer, siden De saaledes afbryder Deres Tavshed?“

Føreren kom hen paa Siden af ham, lagde Fingeren paa Læberne og hvisttede til ham:

„Et Menneske.“

Alle standsede, thi Ordet „Menneske“ betyder i Bildnisset næsten bestandig en Fjende, der af sine Lige bliver næsten mere frygtet end det vildeste Dyr. Generalen og hans Lanceros beredte sig til at møde et

pludseligt Angreb, idet de fældede Geværerne og dækkede sig saa meget som muligt ved Bussene.

Omtrent halvtredsfindstyve Skridt fra dem stod, med Hænderne hvilende paa Mundingen af en lang Bøsse, en høj Mand med energiske Ansigtstræk og et frit, bestemt Blik, og betragtede dem opmærksomt. Nogle Skridt fra ham gjorde hans Hest sig tilgode med nogle nedfaldne Agern. Den var ligesom dens Herre pyntet paa det mest Phantastiske. Ved Synet af denne Mand kunde Generalen ikke undertrykke et Udraab af Forbavselse.

„Til hvilken Indianerstamme hører dette Menneske?“ spurgte han Føreren.

„Det er en hvid Trapper.“

„I denne Klædedragt?“

„Vi ere i Prairierne,“ svarede Føreren trækkende paa Skuldrene.

Den Fremmede syntes at blive kjed af det lange Ophold, de gjorde, og da det var ham magtpaaliggende at faa at vide hvad han skulde tro om de Rejsende, tog han først Ordet.

„Hvem er De og hvad søger De her?“ sagde han i det engelske Sprog.

„Caramba,“ svarede Generalen, idet han tog Geværet paa Skulderen og bød de Andre at gjøre det samme, „vi ere Rejsende, som ere blevne træt af den lange Marsch. Solen brænder og vi bede om Tilslidelse til at hvile os en kort Tid i Deres Rancho.“

Paa disse Ord, der blev sagt paa Spansk, svarede Trapperen i samme Sprog:

„Kom kun nærmere. Vær uden Frygt. Den sorte Falk er en god Mand, naar man ikke ærgrer ham. Tag til Takke med det Ringe jeg har og gid det maa bekomme Eder vel.“

Bed Navnet „den sorte Falk“ kunde Føreren ikke undertrykke en Bevægelse af Skræk. Han vilde tale nogle Ord, men fik ikke Tid dertil, thi Jægeren kastede sin Bøsse paa Raffen, svingede sig i Sadelen og kom ridende hen til Mexicanerne.

„Min Rancho er nogle faa Skridt herfra,“ sagde han til Generalen. „Dersom Sennoritaen vil tage til Takke med en godt kryddret Bøffelsteg, er jeg i det heldige Tilfælde at kunne opvarte dermed.“

„Jeg takker Dem, Cabellero,“ svarede Pigen smilende, „men jeg trænger mest af Alt til Hvile.“

„Alt til sin Tid,“ sagde Trapperen. „Tillad mig for et Øjeblik at overtage Deres Førers Bestilling.“

„Vi ere til Deres Tjeneste,“ svarede Generalen. „Rid foran; vi følge.“

Trapperen stillede sig nu i Spidsen for Toget. I dette Øjeblik fik han tilfældig Øje paa Føreren og hans tykke Djenbryn rynkede sig.

„Hm,“ mumlede han, „hvad skal dette betyde? Naa, vi ville faa at see.“

Og uden at tage videre Hensyn til dette Menneske, ja, uden i mindste Maade at lade som han havde kjendt ham, gav han Tegnet til Opbrud.

Pigen reed ved Siden af Trapperen, som talte med hende om Livet i Prairierne. Men pludselig, da de vare komne bag en Høj, der ligesom affkar dem fra det øvrige Selskab, standsede Trapperen, saae sig forsigtigt om til alle Sider, bøjede sig derpaa over til Pigen og lagde sin Haand sagte paa hendes højre Arm.

„Jeg har Noget at sige Dem,“ sagde han.

Donna Luz standsede uroligt og skælvende sin Hest. Trapperen bemærkede hvor bevæget hun var.

„Bær ubekymret,“ sagde han, „jeg er en ærlig Mand, og De er alene hos mig ligesaa sikker, som om De knælede for Højalteret i Cathedralkirken i Mexico.“

Pigen kastede et hemmeligt Blik paa Trapperen. Uagtet den forunderlige Dragt, havde hans Ansigt et saa aabent Udtryk og hans Djne vare saa rolige og klare, at hun folte sig fuldkommen beroliget.

„Hvad vil De?“ spurgte hun.

„De hører til de Fremmede, som i nogle Dage gjennemstrejfe Prairierne i alle Retninger?“

„Ja.“

„Og De har hos Dem en Slags Nar med blaa Brillen og en gul Paryk, der, Gud veed til hvilken Nytte, samler Urter og Stene sammen, istedetfor som en brav Jæger at opspore Bævereren eller skyde Hjorten.“

„Jeg kjender den Mand, om hvem De taler. Han hører til os og er en meget duelig Væge.“

„Det veed jeg af hans egen Mund, thi han kommer ofte i denne Egn og vi ere gode Venner. Han

lod mig engang tage et Pulver og helbredte mig for en Feber, som havde plaget mig i over to Maaneder."

"Det glæder mig, at Medicinen gjorde saa god Birkning hos Dem."

"For denne Tjeneste kunde jeg have Lyst til ogsaa at vise Dem en Tjeneste. Hør opmærksom paa hvad jeg vil sige Dem, Sennorita. Jeg er kun en fattig Mand, men her i Prairien veed vi meget, som Gud aabenbarer os, fordi vi stedsse have ham for Dje. Jeg vil give Dem et godt Raad. Det Menneske, De har til Fører, er en stor Kjeltring og bekjendt som en saadan i alle Bestens Prairier. Jeg skulde tage meget fejl, om han ikke har i Sinde at føre dem i en Fælde; thi her er ingen Mangel paa slette Mennesker, med hvilke han kan træffe Aftale til Deres Skade og bag efter tilvende sig Deres Ejendom. Hold derfor, uden at lade Dem mærke dermed, Dje med ethvert af Deres Førers Skridt."

"Og dernæst..."

"De kan vel nok tænke," afbrød han hende, "at jeg ikke vil indgyde Dem nogen Mistillid, for siden, naar det gjælder, at lade Dem i Stikken."

"Jeg troer Dem."

"Godt. Naar De nu er overbevist om Deres Førers Forræderi, saa send Deres gamle Nar af Doctor til mig og lad ham sige de Ord: „Sorte Falk, Tiden er kommen.“ Intet videre. Husker De det?"

"Ja. Men jeg kan ikke forstaa, hvorledes De kan være os til Nytte."

Trapperen smilede med en hemmelighedsfuld Mine.

„Hm,“ sagde han, „disse Par Ord fore inden to Timer halvtredstindstyve af de dygtigste Prairiemænd til Dem — Mænd, for hvem det, dersom mine Betyrninger skulle gaa i Opfyldelse, ikke kommer an paa et Blodbad, for at befri Dem fra de Menneſker, som efterſtræbe Dem.“

Nu indtraadte en kort Paſe, under hvilken Donna Luz henſank i dyb Eftertanke. Trapperen smilede.

„Den ſærdeles Interesſe jeg viſer Dem, ſkal De ikke tænke videre over,“ ſagde han. „En Mand, ſom jeg indrømmer al Magt over mig, har jeg afslagt en Eed paa, at jeg ſkulde vaage over Dem, ſaalænge en vigtig Pligt holder ham borte.“

„Hvad vil De ſige dermed?“ ſpurgte Pigen nysgjerrigt, „og hvem er denne Mand?“

„En Jæger, ſom har alle hvide Trappere i Prairien til ſin Diſpoſition. Han vidſte at De havde Drosſelen til Jører og antog deraf, at Meſtizen havde i Sinde at føre Dem i en Snare.“

„Men Jægerens Navn?“ raabte hun i en ængſtelig Tone.

„Trohjerte. Vil De nu stole paa mig?“

„Jeg takker Dem min Ven,“ ſvarede hun inderligt. „Deres Raad ſkal blive fulgt. Jeg vil erindre Dem om Deres Loſte, ſaasnart det gjøres fornødent.“

„De vil handle rigtigt deri, Sennorita, ſaa meget mere, ſom De da neppe vil have nogen anden Udvej.“

Hold imidlertid vor Samtale hemmelig, og lad som om De slet ikke har talt med mig; thi denne Djævel af en Mestiz er saa listig som en Baver. Dersom han sporer Noget, vil han smutte Dem ud af Haanden som en Ual."

"Vær ubekymret; jeg skal være tavøs."

"Tænk stedse paa een Ting: Trohjerte vaager over Dem."

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Snedkermester L. F. Gotsche.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 4de Juni 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Han har allerede engang frelst mit Liv ved Prairiebranden,“ sagde hun bevæget.

„D.“ mumlede Trapperen, betragtede hende med et ejendommeligt Udtryk, „saa meget bedre. Frygt Intet, Sennorita,“ tilføjede han; „dersom De punktligt følger mit Raad, vil der ikke tilstøde Dem Noget i Prairien, hvilket Forræderi man saa opspinder imod Dem.“

„Jeg tilsværger Dem,“ raabte Sennoritaen, „at jeg ikke skal forsømme at tage min Tilflugt til Dem i Nødens Stund.“

„Det er altsaa afgjort,“ sagde den sorte Falk smilende. „Lad os vente paa de Andre.“

Generalen gjorde sin Niece smaa Bebrejdelser fordi hun reed i Forvejen, men af Glæde over Efterretningen om Trohjerte indlod hun sig ikke paa nogen Retfærdiggjørelse.

Under Trapperens Anførsel drog nu den lille Tropp videre og efter et kort Ridt naaede de en udsel af Trægrene flettet Hytte, som neppe kunde holde Solens Straaler tilbage. Smidlertid viste dens Besidder de Fremmede al mulig Opmærksomhed. En anden Trapper sad udenfor Ranchoen og var ivrigt beskæftiget med at tilberede den Boffelryg, som den sorte Falk havde stillet sine Gjæster i Udsigt. Dette Menneske, der var klædt ligesom hans Kammerat, kunde omtrent være en fyrretyve Aar gammel, men hans besværlige Kalds Anstrengelser og Savn havde gravet uudslettelige Furer i hans Ansigt, saa at han saae meget ældre ud.

„Tag Plads, Sennorita, og ligeledes De, mine Herrer,“ sagde den sorte Falk høflig; „mit Huus er rigtignok fattigt, men dog stort nok til at modtage Eder allesammen.“

De Rejsende modtog Indbydelsen, sprang af deres Heste og havde snart med et vist Velbehag udsraakt sig paa de med Bjørne-, Elsdyr- og Boffelhud bedækkede tørrede Blade. Hvilen blev dem gjort endnu behageligere ved nogle Kopper udmærket Maycals, som Generalen stedse førte med sig paa sine

Strejftog og som ogsaa af Trapperne bleve skattede efter Fortjeneste.

XVII.

Medens Donna Luz, Føreren og hans Lanceros holdt deres Siesta, indtil den uhyre Solhede havde lagt sig, bad Generalen sin Bert om at følge med sig, og forlod derpaa Hytten med ham. I nogen Fra-stand tog han Plads under et Ibenholttræ, opfordrede sin Vedsager til at gjøre det samme og sagde derpaa efter en kort Pause:

„Min Ven, modtag først min Tak for Deres Gjæstfrihed; men efter Opfyldelsen af denne Pligt ønskede jeg gjerne at henvende nogle Spørgsmaal til Dem.“

„Caballero,“ svarede Trapperen undvigende, „De fjender Rodhudernes Ordsprog: „Ryg Din Galomet mellem hvert Ord, for at Du kan overveje, hvad Du siger.“

„Ordspøget er godt; men vær ubekymret. Hvor længe har De opholdt Dem her i Prairierne?“

„I ti Aar, og Gud give, at jeg maa blive her ligesaa længe.“

„Dette Liv behager Dem altsaa.“

Bedre end ica kan sies. Man maa som ica

have begyndt i sin tidligste Ungdom, underkastet sig alle Prøvelser, gjennemgaaet alle Lidelser og taget Deel i alle Farer, for at kunne fatte den berusende Lust, den himmelske Salighed og de ubekjendte Nydelser, som Prairielivet giver."

Generalen sukkede dybt og en Taare rullede hemmeligt ned i hans graa Skæg.

"De har Ret," sagde han vemodigt. "Dette Liv har en ejendommelig Ynde for dem, der kjende det. Hvor har De egentlig havt hjemme."

"I Quebec, Herre. Jeg er en Canadier."

"Ah."

Nu paafulgte en Pause, som Generalen først afbrød.

"Har De ingen Mexikanere blandt Deres Kammerater?"

"Jo, flere."

"Kan De give mig nogen Oplysning om dem."

"Det kan kun een Mand, men som desværre ikke er her."

"Og det er?"

"Trohjerte."

"Trohjerte," svarede Generalen ivrigt. "Jeg troer, jeg kjender ham."

"Det troer jeg ogsaa."

"Det er meget uheldigt, at jeg ikke kan træffe ham."

"Maaske det vil falde Dem lettere at træffe ham,

end De troer, dersom det virkelig interesserer Dem at see ham."

"Jeg brænder af Begjærlighed."

"Saa vil der snart findes Lejlighed dertil."

"Hvorledes det?"

"Ganske simpelt. Fælderne heromkring tilhører ham, og jeg har Opsyn med dem for ham. Han kan umuligt blive længe borte."

"Gud give det," raabte Generalen bevæget.

"Naar han kommer, skal De faa Underretning derom, forudsat at De endnu er i Deres Lejr."

"De veed hvor mine Folk opholde sig?"

"Vi veed alt hvad der foregaaer i Bildnisset," svarede Trapperen smilende.

"Jeg tager Dem paa Ordet."

"De har det."

"Tak."

I dette Djeblif kom Donna Luz ud af Hytten. Ved et Tegn paalagde Generalen Trapperen Tavshed og vendte tilbage til sin Niece. De Rejsende stige igjen til Hest, takkede Trapperen for hans hjertelige Modtagelse og begave sig paa Vejen til deres Lejr.

Tilbagevejen var just ikke videre munter; Generalen havde fordybet sig i Tanker over sin Samtale med Trapperen, og Donna Luz drømte om den Meddelelse, hun havde faaet, medens Føreren, foruroliget ved den sorte Falks Samtale med Generalen og Senoritaen, havde en hemmelig Anelse om, at han maatte være paa sin Post. Kun de tvende Lanceros reed ube-

kymret videre, uden at tænke paa andet end den Hvile, som ventede dem i Lejren.

Drosfelen fastede uafladeligt sty Blik om sig og syntes at søge Hjælpere i det tætte Buskads, gjennem hvilket de reed. Dagen var snart forbi og Skovens hemmelighedsfulde Beboere lode nu og da deres Hyl høre.

„Have vi langt endnu?“ spurgte Generalen pludseligt.

„Neppe en halv Miil,“ svarede Føreren.

„Lad os skynde os; jeg har ikke lyst til at blive overrasket af Ratten i dette Bildnis.“

Man reed nu hurtigere, og efter en halv Times Forløb havde de naaet Lejrens første Forstaaninger. Capitain Aquilar og Doctoren kom dem imøde.

Aftensmaden ventede allerede længe og man satte sig nu til Bords; men den tavse Sorg, som allerede i flere Timer havde hvilet over Generalen og hans Niece, syntes snarere at tiltage end formindskes. Dette havde en skadelig Indflydelse paa Samtalen ved Bordet; thi Maden blev hurtigt spist, uden at der vegledes et Ord, og derpaa skiltes man fra hinanden under Paaskud af at være træet, for tilsyneladende at hvile sig, men i Virkeligheden for uforstyrret at tænke over Dagens Begivenheder.

Da Maanen gik ned længere hen paa Aftenen, udbredte et tykt Mørke sig over den stille Lejr. Alt sov eller syntes at sove; kun Føreren, der havde overtaget den første Baat, sad med forslaaete Arme paa en

Riste og fordybede sig mere og mere i mørke Drømme. Bludselig lagde en Haand sig paa hans Skulder og en Stemme hvisttede ham sagte det ene Ord i Dret: „Kennedy!“ Med den Uandsnærvarrelse og uroffelige Rolighed, som aldrig forlader Indianeren eller Me-stizen, kastede Føreren et mistænkeligt Blik til alle Sider for at overbevise sig om, at han var alene; derpaa greb han Haanden, som hvilede paa hans Skulder og førte den Person, som havde talt til ham og uden Modstand fulgte ham, til en affides Krog, i hvilken han troede sig sikker for enhver Jagttagelse. Men i samme Øjeblik, som de tvende Mænd kom forbi Teltet, gik dets Forhæng sagte fra hinanden og en Skygge gled lydløs efter dem. De havde taget Plads midt imellem Bagagen, og en Stemme begyndte saa sagte som Bindens Susen:

„Gud ske Lov, at Du er her, Kennedy; jeg har ventet paa Dig med Utaalmodighed.“

„Vidste Du da, at jeg vilde komme?“ svarede den Anden mistroisk.

„Nej, men jeg haabede det.“

„Er der noget nyt?“

„Ja, og det meget.“

„Saa tal, hurtigt.“

„Alt er tabt.“

„Hvad vil Du sige dermed?“

„Hvad Du har hørt. Generalen er reden ud i Dag under min Ledsaagelse...“

„Det har jeg seet.“

„For Fanden, hvorfor har Du ikke angrebet os?“

„Vi vare kun to.“

„Jeg vilde have hjulpet Eder, og vi havde da staaet Lige mod Lige. Generalen havde kun to Lanceros med sig.“

„Det er sandt, jeg tænkte ikke derpaa.“

„Sagen havde da været forbi, medens vi nu sikkert komme til at opgive den.“

(Fortfættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løvedagen den 11te Juni 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Hvorfor?“

„O, det er tydeligt; Generalen og hans Niece have, Gud veed hvor længe, påsfiaret med den Euredrejer, den sorte Falk. Du veed, at han kjender mig fra gammel Tid, og har sandsynlig sat dem Fluer i Hovedet med Hensyn til mig.“

„Hm, jeg finder dette sandsynligt. Men hvad skulle vi nu gjøre?“

„Saa hurtigt som muligt handle, at de ikke skulle komme os i Forkjebet.“

„Du veed, at jeg ikke gjør Noget hellere end det.“

„Hvor er Hovdingen... er han kommet tilbage?“

„Han kom i Aftes. Alle vore Folk, fyrrethve i Tallet, ere skjulte i Hulen.“

„Godt, men hvorfor ere I her ikke alle, istedetfor Du alene; der kunde ikke gives nogen bedre Lejlighed. Alle sove som Murmeldyr; i mindre end ti Minutter vilde vi have været Herre over dem.“

„Du har Ret, men hvem kan forudsee Alt. Forøvrigt var det blevet anderledes, dersom man havde kunnet træffe en Aftale med Høvdingen.“

„Det troer jeg nok, men hvorfor er Du egentlig her?“

„For at tilkjendegive Dig, at vi ere beredte, og kun vente paa et Tegn fra Dig.“

„Hvad skulle vi nu gjøre? Raad mig.“

„Hvorledes kan jeg raade Dig? Jeg maa jo først vide, hvorledes Alt forholder sig her, dersom jeg skal sige Dig, hvad Du skal gjøre.“

Føreren betænkte sig i nogen Tid.

„Hør.“ sagde han, „Kloffen er først to.“

„Ja.“

„Du vender tilbage til Hulen.“

„Strax?“

„Ja.“

„Godt; og saa?“

„Siger Du til Høvdingen, at dersom han ønsker det, skal jeg endnu i denne Nat overlevere ham Pigen.“

„Hm, det forekommer mig ikke saa ganske let.“

„Du er et Tossehoved.“

„Meget muligt, men jeg indseer ikke hvorledes det lader sig gjøre.“

„Saa hør da. Bagttjenesten i Lejren bliver kun om Dagen besørget af Soldaterne; de ere ikke vante til Livet i Prairien og ville ikke være til nogen Nytte om Natten; de hvile derfor paa denne Tid og Bagten tilfalder mig og de andre Førere.“

„Meget fornuftigt,“ sagde Kennedy leende.

„Ikke sandt? J sætte Eder altsaa til Hest, galoppere hen til Højen, og sex af de dygtigste Mænd komme mig til Hjælp. Med deres Bistand vil jeg forpligte mig til, ikke alene at kneble Soldaterne, men endog Generalen selv, medens de sove.“

„Det er ingen ilde Idee.“

„Troer Du det?“

„Ja.“

„Godt. Ere vore Brave engang komne i Bevægelse, saa piber jeg, og Høvdingen kommer da med den anden Skare. Hvad der da videre skal gjøres ved Pigen, bliver hans Sag og vedkommer ikke mig. Hvad synes Du om denne Plan?“

„Fortræffeligt. Dersom Høvdingen, som jeg troer, er tilfreds med Din Plan og lover sig et sikkert Udfald deraf, vil jeg, saasnart vi ere komne til Foden af Højen, komme herop med fem dygtige Karle, som jeg selv vil vælge. Fra hvilken Side skal jeg bryde ind i Lejren?“

„Fra den, ad hvilken Du er kommen og som Du allerede kjender.“

„Og hvor vil Du være?“

„Bed Indgangen; jeg hjælper Eder strax.“

„Godt; det er altsaa afgjort. Har Du intet mere at sige mig?“

„Nej.“

„Saa vil jeg gaa.“

„Jo hurtigere, jo bedre.“

„Du har Ret. Før mig til det Sted, hvor jeg skal ud. Det er saa mørkt, at dersom jeg skal gaa alene, vil jeg fare vild og kunde maasse falde over en sovende Soldat. Det vilde ikke befordre vor Sag.“

„Giv mig Haanden.“

„Her.“

De tvende Mænd nærmede sig nu Indbegningen om Lejren, gjennem hvilken Kennedy skulde fjerne sig. Men i samme Djeblig traadte en mørk Skikkelse mellem dem og tilraabte dem:

„I ere Forrædere og maa dø.“

Trods deres sædvanlige Selvbeherkelse bleve begge dog staaende et Djeblig, som bedøvede af Skraek. Den Person, som havde talt, gav dem ikke Tid til at fatte sig, men affyrede i den mest umiddelbare Nærhed to Pistoler paa dem. Uslingene udstodte et højt Skrig; den ene faldt, men den Anden sprang som en Tigerkat over Indbegningen, før det andet Skud kunde affyres paa ham. Paa dette dobbelte Knald og Vanditernes Skrig blev hele Lejren levende. Enhver ilede til Barrikaderne; Generalen tilligemed Capitain Aquilar kom først til Stedet, hvor den nylig fortalte Scene

havde fundet Sted; de fandt der Donna Luz med to ryggede Pistoler, medens et Menneske væltede sig i Dødskamp for hendes Fødder.

„Hvad betyder dette, Niece? For Himlens Skyld, hvad er der forefaldet? Er Du saaret?“ spurgte Generalen forfærdet.

„Nej, Onkel,“ svarede Pigen; „jeg har kun straffet en Forræder. To Skurke have i Mørket stiftet et Complot mod vor fælles Sikkerhed.“

Generalen bukkede sig rask ned til den Døende og gjenkjendte ved Skiinet af den Fakkell, han havde i Haanden, Føreren Kennedy, om hvem Drosfelen havde sagt, at han var bleven levende brændt ved Prairiesbranden.

„O,“ raabte han, „hvad skal dette betyde?“

„Saa meget, Onkel,“ svarede Pigen, „at vi uden Guds naadige Bistand i Nat vilde være faldne i Hænderne paa en Røverbande, som ligger i Baghold i Nærheden af os.“

„Saa have vi ingen Tid at spille.“

Generalen skyndte sig med Capitainens Bistand at træffe de nødvendige Anstalter til et kraftigt Forsvar for det Tilfælde, at de skulde blive angrebne.

Drosfelen var flygtet, men et bredt Spor af Blod lod formode, at han var bleven haardt saaret. Havde det været Dag, vilde man have forfulgt ham og vel ogsaa funnet indhente ham; men i Mørket og da man ikke vidste, om Fjenden lurede i Nærheden, vilde Generalen ikke have, at en af Soldaterne skulde none sig

ud af Lejren, men hellere skjænke ham Udsigt til Frelse. Kennedy var derimod død.

Da Donna Luz ikke længere blev holdt i Spænding ved hendes farlige Stilling, følte hun, at hun hørte til det svagere Kjøn. Hendes Energi forsvandt, det sortnede for hendes Dine og en frampagtig Skælven rystede hendes hele Legeme. Hun tabte Bevidstheden og vilde være styrtet til Jorden, dersom ikke Doctoren havde grebet hende i sine Arme. Han bar hende ind i Teltet og behandlede hende med al den Omhyggelighed, som hendes Tilstand fordrede.

Lidt efter lidt kom Pigen til sig selv; hun blev roligere og kunde atter ordne sine Tanker. Grindrende hvad den sorte Falk Dagen iforvejen havde sagt hende, fandt hun, at Djeblicket nu var kommet til at erindre Trapperen om at opfylde sit Løfte. Hun vinkede Doctoren hen til sig.

„Vil De vise mig en meget stor Tjeneste, kjære Doctor.“

„Disponeer over mig, Sennorita.“

„Kjender De ikke Trapperen, den sorte Falk.“

„Jo, han boer ikke langt fra Bæverdammen.“

„Rigtigt; efter denne Nats Begivenheder er det nødvendigt, at De opsøger ham i mit Navn.“

„I hvilken Hensigt, Sennorita?“

„Er det ikke tilstrækkeligt, at jeg beder Dem derom?“

„Bær rolig, jeg gaaer. Men hvad skal jeg sige ham?“

„Fortæl ham hvad her er forefaldet i Nat, og tilføj derpaa nogle Ord, som De maa huske meget nøje.“

„Jeg er lutter Dre.“

„Sorte Falk, Tiden er kommen. Kan De huske det.“

„Ja, Sennorita.“

„Lover De mig at udrette mit Grinde?“

„Jeg lover det. Naar Solen gaaer op, begiver jeg mig til Trapperen, fortæller ham, hvad her er forefaldet i Nat, og tilføjer de Ord: Sorte Falk, Tiden er kommen. Er det rigtigt saaledes?“

„Fuldkommen, kjære Doctor.“

„Belan, Sennorita, jeg giver Dem mit Hæsbord paa, at Alt skal blive udrettet som De ønsker det.“

„Jeg takker Dem,“ hvisttede Pigen, idet hun med et blidt Smil trykkede hans Haand. Derpaa sank hun, endnu angreben af den skrækkelige Begivenhed om Natten, tilbage paa sit Leje og faldt snart i en rolig og vederkvægende Søvn.

Med Dagens Frembrud forlod den brave Værde, trods Generalens advarende Modforestillinger, Lejren og reed hurtigt ned ad Højen. Da han var kommen ind i Skoven, jagede han i Galop til den sorte Falks Hytte.

XVIII.

Drnehoved var en ligesaa flog som resolveert Høvding og vidste godt, at han havde alt at befrygte af Amerikanerne, dersom det ikke lykkedes ham, fuldstændigt at skjule ethvert Spor af, hvor han var draget hen. Han forsømte derfor heller intet efter det heldige Udfald af hans Angreb paa de Hvide i Kana- dien, for at beskytte sine Folk mod de truende, skræk- lige Repressalier.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Guldsmed J. W. Schellig.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 18de Juni 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Man kan ikke gjøre sig nogen Forestilling om hvilken Kløgt Indianerne udvikle, naar det gjælder om at skjule et Spor. De gaa vel tyve Gange over det samme Sted og bringe Fodsporene saaledes mellem hinanden, at det er umuligt at kunne finde nogen Rede deri; de forsømme ingen Terraintilsældighed, træde i Formandens Fodspor, for at skjule hvor mange de ere, marschere hele Dage i Bække, hvis Vand ofte naaer dem til Beltet, og drive deres Forsigtighed og Laalmodighed saa vidt, at de med Hænderne udplette de Spor, som kunde forraade dem for deres Fjender.

Slangens Stamme, hvortil de Krigere som stode

under Ornehoved, horte, vare idetmindste fem hundrede Mand stærke komne i Prairien, for at jage Bøfler og kæmpe med Pawnierne og Siougerne, med hvilke de levede i en bestandig Krig. Ornehoved havde nu i Sinde at vende tilbage til sine Kammerater, hos hvem han vilde bringe det Bytte, han havde gjort i Byen, i Sikkerhed, og tage Deel i et stort Slag, som hans Stamme forberedte mod de hvide Trappere og Nestizjerne i Prairien, da Indianerne med Rette betragte disse Fremtrængende som deres uforsønlige Fjender. Uagtet al den Forsigtighed, som Høvdingen anvendte, gik Marschen dog hurtig for sig. Den sjette Aften efter Fortets Udsejlsreise gjorde Comancherne Holdt ved Bredden af en lille Flod, og gave sig ifærd med at opslaa en Natlejr. Dette skeer, naar Indianerne ere paa Krigsvejen, paa en meget simpel Maade. Ornehoved lod tænde Ild og udstillede selv Vaagterne; derpaa lænede han sig til et Ibenholttræ, greb sin Calumet og lod Oldingen og Spanierinden føre for sig. Han hilste hjerteligt den Første og rækkede ham sin Calumet; den Gamle modtog dette Beviis paa Velvillie, og var nu beredt paa de Spørgsmaal, som Indianeren efter al Sandsynlighed vilde henvende til ham.

„Min Broder befinder sig vel blandt Rødhuderne?“ begyndte Indianeren endelig.

„Det vilde være uretfærdigt, om jeg beklagede mig, Høvding,“ svarede Spanieren, „jeg er paa hele Vejen bleven særdeles godt behandlet.“

„Min Broder er en Ben,“ sagde Comanchen med Eftertryk.

Oldingen buffede sig.

„Vi befinde os endelig paa vort Jagtgebet. Min Broder er træet af Alder og er bedre paa sin Plads ved Raadslagningsilden end paa Hesten, for at jage Elskdyr og Bosler. Hvad ønsker min Broder?“

„Høvding,“ svarede Spanieren, „Du har talt sandt. Der var en Tid, da jeg ogsaa, ligesom ethvert andet af Prairiens Børn, paa en vild Mustang hengav mig til Jagten hele Dage; men mine Kræfter ere borte, mine Lemmer have tabt deres Smidighed og mit Dje sin Skarphed. Jeg duer ikke mere til nogen Udflugt, hvor fort den end er.“

„Godt,“ svarede Indianeren roligt, idet han blæste Tobakrøgen gjennem Mund og Næseboer; „min Broder behøver derfor blot at sige sin Ben, hvad han ønsker, og det skal ske.“

„Jeg takker Dig, Høvding, og skal gjøre Brug af Dit velvillige Tilbud. Hav den Godhed at skaffe mig Lejlighed til, at jeg, uden at forurolige Nogen, kan naae en Coloni af Mennesker af min Farve, blandt hvilke jeg kan tilbringe den sidste Rest af mine Levedage.“

„Hvorfor skulde jeg ikke gjøre dette? Intet er lettere, saasnart vi ere stødte til vor Stamme. Da min Broder ikke vil blive hos sine røde Benner, skal han faa sit Dnske opfyldt.“

Nu fulgte en Pause. Oldingen, som antog at

Samtalen var endt, vilde trække sig tilbage; men en Bevægelse af Hovdingen bød ham blive. Denne rystede nu Afsken af sin Pibe, stak Røret i sit Belte og fæstede et ejendommelig udtryksfuldt Blik paa Spanieren.

„Min Broder er lykkelig,“ sagde han med en bedrøvet Stemme, „skjøndt han allerede staaer i sine Dages Vinter. Han gaaer ikke alene sin Livsvej.“

„Hvad vil Hovdingen sige dermed?“ spurgte Oldingen.

„Min Broder har Familie,“ svarede Comanchen.

„Min Broder tager fejl. Jeg staaer alene i Verden.“

„Hvad siger min Broder? Har han ikke sin Hustru hos sig?“

Et vemodigt Smil spillede om den Gamles blege Læber.

„Nej,“ sagde han, „jeg har ingen Hustru.“

„Hvad er denne Kvinde ham da?“ spurgte Hovdingen med fremkunstlet Forbavselse, idet han pegede paa den spanske Dame, som stod tavst og bedrøvet ved Siden af den Gamle.

„Denne Kvinde er min Hersterinde.“

„Hvorledes,“ sagde Comanchen med et ondskabsfuldt Smil; „skulde min Broder være en Slave?“

„Nej,“ svarede Oldingen stolt; „jeg er ikke denne Kvindes Slave, men hendes tro Tjener.“

Indianeren rystede paa Hovedet ved dette Svar; denne Forskjel var for høj for hans Fatteevne. Han

fastede et spottende Blik paa Oldingen og vedblev efter et Djeblif:

„Godt. Denne Kvinde maa drage bort med min Broder.“

„Det har jeg bestandig ventet,“ svarede Spanieren.

Den gamle Kone, som hidtil havde holdt sig tavs, syntes nu, at hun kunde blande sig i Samtalen.

„Jeg takker Hovdingen,“ sagde hun, „men da han er saa god at give os fri, tillader han mig maaske ogsaa at bede om en Gunst.“

„Min Moder maa tale, hun vil finde et aabent Dre.“

„Jeg har en Søn, der er en stor hvid Jæger og netop nu maa opholde sig i Prairien. Dersom min Broder nu tillader, at vi blive nogle Dage hos ham, møde vi ham maaske; under hans Beskyttelse have vi mindre at befrygte.“

Bed disse ukloge Ord gjorde Spanieren en Bevægelse af Skræk.

„Sennorita,“ raabte han hurtigt i sit Modersmaal, „tag Dem i Agt for denne...“

„Stille,“ sagde Indianeren til ham. „Hvorfor benytter min hvide Broder et ubekjendt Sprog? Frygter han for, at jeg skal forstaa hans Ord?“

„O, Hovding,“ svarede Spanieren med en benegtende Gebærde.

„Saa lader min Broder det blege Ansigt tale; hun taler med en Hovding.“

Oldingen tav, men en sørgelig Anelse snørede hans Hjerte sammen. Comanchehøvdingen vidste for sit Bedkommende meget godt, hvem han havde for sig, og legede med dem begge som Ratten med Musen. Han lod sig forøvrigt ikke mærke med noget og vendte sig med den instinktmæssige Høflighed, der er et characteristisk Træk hos Indianerne, til den gamle Kone.

„D,“ sagde han med en vindende Stemme og et deeltagende Smil, „min Moders Søn er en stor Jæger? Saa meget bedre.“

Uf Glæde aabnede den stakkels Kone sit Hjerte.

„Ja,“ svarede hun med Barme, „han er en af de braveste Trappere i de vestlige Prairier.“

„Birkelig?“ spurgte Høvdingen bestandig mere og mere elskværdig. „Og denne berømte Kriger har sikkert ogsaa et Navn, der er agtet i Prairien.“

Den gamle Mand laa paa Pinebænken. Holdt i Respekt af Comanchens Blik vidste han ikke, hvorledes han skulde forhindre sin Herskerinde i at nævne sin Søns Navn.

„Hans Navn er velbekjendt,“ sagde hun.

„D,“ raabte Oldingen hurtigt, „enhver Moder seer en Helt i sin Søn. Hendes er sagtens en brav ung Mand, men han er sikkert ikke bedre end mange andre, og hans Navn er aldrig bleven nævnet for min Broders Dre.“

„Hvoraf veed min Broder det?“ spurgte Høvdingen med et spottende Smil.

„Jeg antager det,“ sagde Oldingen, „eller dersom min Broder engang tilfældig skulde have hørt det, har han sikkert for længe siden glemt det. Min Broder tillader os vel at trække os tilbage. Marschen har været anstrengende og det er paa Tiden at gaa til Hvile.“

„Strax,“ sagde Comanchen roligt og vedblev derpaa til den gamle Kone; „hvad hedder de blege Ansigters Kriger?“

Den gamle Dame, som kjendte Tjenerens Troskab og Klogskab, var imidlertid bleven forsigtig; hun sølte, at hun havde begaaet en Fejl, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde gjøre god igjen, og tav derfor.

„Har min Moder ikke forstaaet mig?“ spurgte Høvdingen igjen.

„Hvorfor nævne et Navn, som De sandsynlig ikke kjender og som aldrig har interesseret Dem. Tillad, min Broder, at jeg trækker mig tilbage.“

„Ikke for min Moder har navnet sin Søns, den store Krigers Navn,“ sagde Comanchen, rynkende sin Pande og stampende i Jorden af slet skjult Bredde.

Da Oldingen saae, at der maatte gjøres en Ende herpaa, tog han atter Ordet:

„Min Broder er en stor Høvding, og om end hans Haar ere brune, har han dog megen Viisdom. Jeg er hans Ven, og han vil ikke misbruge det Tilfælde, der har bragt hans Fjendes Moder i hans Haand. Denne Kones Søn er Trohjerte.“

„D,“ svarede Ornehoved med et uhyggeligt Smil,

„jeg vidste det. Hvorfor have de blege Ansigter to
Lunger og to Hjerter, og stedse søge at stufte Rød-
huderne?“

„Vi have ikke søgt at stufte Dig, Høvding.“

„Saalænge I have opholdt Eder hos os, har
man behandlet Eder som Stammens egne Børn. Dit
Liv har jeg frelst.“

„Det er sandt.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Cand. jur. Assistent D. S. Thorsen.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 25de Juni 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortfat.)

„Godt, saa vil jeg vise Dig, at Indianerne ikke glemme noget, og at de vide at gjengælde Ondt med Godt... Hvem har tilføjet mig de Saar, Du her seer?... Trohjerte! Vi ere Sjender. Hans Moder er i min Magt, og jeg havde Ret til at binde hende til Marterpælen.“

Begge sankede deres Hoved.

„Prairiernes Lov forlanger Dje for Dje, Land for Land. Saa hor mig derfor, gamle Eg. For vort gamle Venskabs Skyld vil jeg gjøre en Indrømmelse. I Morgen med Solens Dpgang begiver Du Dig paa Vejen for at opsoge Trohjerte. Er han ikke

her efter fire Dages Forløb, for at overgive sig i mine Hænder, døer hans Moder. Mine unge Folk ville brænde hende levende paa Blodpælen og mine Brødre ville gjøre sig Krigspiber af hendes Been. Gaa, jeg har talt."

Oldingen kastede sig bedende ned for Hovdingen, men den hevngjerrige Indianer stødte ham bort med Foden og gif sin Bej.

"D, Sennora," mumlede den Gamle, "De er fortabt."

"Eusebio, bring ikke min Son," svarede Moderen med en af Taarer kvalt Stemme. "Hvad bryder jeg mig om at dø? Har jeg ikke levet længe nok?"

Den gamle Tjener kastede et Blik fuldt af Beundring paa sin Herskerinde.

"Beständig den samme," sagde han med Inderlighed.

"Tilhører ikke Moderens Liv hendes Barn?" sukede hun af inderste Hjerte.

Overvældet af Smerte sank Begge til Jorden og tilbragte Natten med Bøn. Ornehoved syntes ikke at ane deres Fortvivlelse.

XIX.

De Forsigtighedsregler, som Ornehoved havde anvendt for at skjule sit Spør, havde været meget gode

for de Hvide, der, kun lidet fortrolige med indianers Krigslist, ikke kunde finde sig tilrette i disse uendelige Orkener uden ved Hjælp af Compasset, men ikke for Mennesker, som Trobjerte og Belhumeur, der ikke et Djeblik tabte Sporet. Bante til de indianers Krigers Gaaen i Sissak, lode de sig ikke skuffe ved at de pludselig vare vendte om, eller ved Contramarscher, falske Hvilepladser og andre Finter, som Comancherne havde bragt i Anvendelse paa sin Vej. Navulig antydede en Omstændighed, som Indianerne ikke tænkte paa, saa tydelig Retningen af deres Marsch, som om den havde været omhyggeligt affstukken med Landmaalerstænger.

Læserne vil erindre, at Jægerne havde ikke langt fra Ruinerne af en Hytte fundet en ved et Træ bundet Sporhund, og at denne, saasnart den var befriet, skyndte sig, med Snuden mod Jorden, at vende tilbage til sin Herre, der ikke var nogen Anden end den gamle Spanier. At ødelægge Sporet for dette Dyr, tænkte Indianerne ikke paa, af den simple Grund, at de slet ikke brød sig om Hunden; men den var opmærksom paa alt, og blev til en sikker ledende Traad for saa udmærkede Jægere, som Trobjerte og Belhumeur. Disse Sidste fulgte derfor, med Bøssen tværtover Sadelen og deres Mastreros ved Siden, ganske magelig Comanchernes Vej, hvilke ikke drømte om at Sligt kunde være Tilfældet. Trobjerte standfede punktligt hver Aften paa det Sted, hvor Ornehoved Døgen i Forvejen havde opslaaet sin Lejr, thi begge Jægerne vare saa tæt efter Comancherne, at de

Sidste kun havde et Forspring af nogle Mil og let kunde være blevne indhentede af Trapperne, dersom dette havde været deres Hensigt. Men Trohjerte havde sine Grunde til endnu i nogen Tid at drage efter dem.

Efterat de havde tilbragt Natten i en lille Skov, der laa ved en Bæk, vilde Jægerne atter stige til Hest, da Trohjerte, som hele Morgenen ikke havde talt et eneste Ord, vendte sig til sin Ledsager og sagde:

„Vi kunne godt blive her lidt endnu. Vi have jo ingen Hast, da Ornehoved er i Nærheden af sin Stamme.“

„Det er sandt,“ sagde Belhumeur, idet han kastede sig i Græsset. „Lad os passiare.“

„Jeg kunde nok tænke, at disse fordømte Comancher havde en Krigsafdeling i Nærheden. Naturligviis kan der ikke være Tale om, at vi To skulde angribe en Lejr paa femhundrede Krigere.“

„Ganske rigtigt, det er mange,“ svarede Belhumeur filosofisk; „men Du veed nok, fjære Ven, at vi, dersom det skulde falde os ind, dog altid kunne gjøre et Forsøg. Man veed ikke hvad der kan ske.“

„Jeg takker Dig,“ svarede Trohjerte smilende; „men det vil ikke føre til Noget.“

„Som Du vil.“

„Kun List kan hjælpe os.“

„Saa lad os tage fat derpaa, jeg er til Tjeneste.“

„Jeg troer vi have Fælder i Nærheden.“

„I detmindste et halv tusinde,“ svarede Kanadieren.
 „Der er jo den store Bæverdam.“

„Rigtigt. I flere Dage veed jeg slet ikke hvorledes jeg har det. Min Moders Fangenskab gør mig forstyrret i Hovedet. Jeg maa befri hende, det koste hvad det vil.“

„Det er ogsaa min Mening, Trohjerte, og jeg skal staa Dig bi af alle Kræfter.“

„I Morgen Aften gaaer Du til den sorte Falk og beder ham i mit Navn at opbyde saa mange Jægere og Trappere, som det er ham muligt. Smidlertid gaaer jeg til Comancheres Lejr, for at underhandle med dem om Løsepengene for min Moder. Dersom de ikke ville frigive hende, gribe vi til Vaaben. Vi ville da see, om ikke tyve af de bedste Grændsegeværer saa Ret over femhundrede saadanne Prairierøvere.“

„Men dersom de nu tage Dig tilfange?“

„Saa sender jeg Dig min Hund, som vil opsoge Dig i Hulen ved Floden. Dens Komme skal tjene Dig til Efterretning om hvad Du skal gjøre.“

Kanadieren rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde han, „det gjør jeg ikke. Jeg veed, at jeg ved Siden af en saa brav og fornuftig Mand, som Du, kan være til nogen Nytte; men jeg har en Egenskab, som Ingen kan berøve mig, nemlig min uroffelige Hengivenhed for Dig.“

„Jeg veed, min Ven, at Du elsker mig som en Broder.“

„Og Du forlanger af mig, at jeg skulde roligt

lade Dig løbe ind i Ulvens Hule?... Hvad siger jeg? Ulvens Hule?... Indianerne ere tusinde Gange værre end Ulve. Nej, jeg siger det endnu engang, det maa ikke ske. Dersom det skulde faa et ulykkeligt Udfald, vilde jeg ikke tilgive mig det saalænge jeg lever."

"Saa tal tydeligt," svarede Trohjerte utaalmodigt.
"Jeg forstaaer Dig ikke."

Belhumeur betænkte sig et Djeblif og tog derpaa Ordet:

"Du veed, Comancherne ere i Prairierne vor værste Fjende, og saa ofte det gjaldt om at udfegte en Strid, have vi bestandig havt at gjøre med dem, uden at de kunne rose sig af, at have aftvunget os den mindste Fordeel. Dette er Grunden til det uforsonlige Had mellem dem og os, hvilket endnu i den sidste Tid har faaet en Tilvæxt ved vore Stridigheder med Ornehoved, hvis Arm Du var saa behændig eller ubehændig at skyde istykker, medens det vilde have været ligesaa let at skyde ham Hjernen ud af Hovedet. Jeg er overbevist om, at Comanchehovdingen har taget Dig denne Spøg ilde op og vil aldrig tilgive Dig den."

"Til Sagen," afbrød Trohjerte ham.

"Nu vel," svarede Belhumeur, "Ornehoved prøver paa alle mulige Maader at komme i Besiddelse af Din Scalp, og dersom Du begaaer den Uklogskab, at overgive Dig i hans Hænder, vil han benytte Lejligheden til at gjøre suldstændig Afregning med Dig."

„Men min Moder er i hans Magt,“ svarede Trohjerte.

„Ja, men han kjender hende ikke,“ sagde Belhumeur, „og Du veed, at Indianerne, paa saa Undtagelser nær, behandle de Fruentimmer, som falde i deres Hænder, godt og hensynsfuldt.“

„Det er rigtignok sandt,“ svarede Jægeren.

„Da nu Ingen vil gaa hen for at sige Ornehoved, at den Fangne er Din Moder, vil hun, affeet fra den Urolighed, hun føler for Din Skyld, være saa sikker, som om hun var paa Torvet i Quebek. Hvortil altsaa en uklog Handling? Lad os samle en tyve raske Mænd om os og bevogte Indianerne, for ved første Lejlighed at falde over dem. Vi gjøre det af med saa mange som muligt og befri Din Moder. Saaledes troer jeg det vil gaa bedre. Hvad siger Du derom?“

„Du er det fortræffeligste Menneske paa Jorden,“ svarede Trohjerte. „Dit Raad er godt og jeg vil følge det.“

„Godt,“ raabte Belhumeur, „det kan jeg lide.“

„Og nu...“ sagde Trohjerte, idet han rejste sig.

„Nu,“ svarede Belhumeur.

„Ville vi stige til Hest og søge at omgaa Indianerlejren, uden at tabe Sporet. Dernæst maa vi opsoge vor brave Kammerat den sorte Falks Hytte; han er en fornuftig Mand og kan være os til Nytte ved vort Foretagende.“

„Vel, vel,“ raabte Belhumeur munter og kastede sig i Sadelen.

Jægerne gjorde nu en Omvej, for at undgaa Indianerlejren, af hvilken de paa et Par Steder opdagede Rog. Deres Vej førte dem til en Egn, i hvilken efter al Sandsynlighed den sorte Falk var beskæftiget med at lægge Fælder for Bæverne. De passerede og lo, medens de reed, thi Belhumeurs Grunde havde overbevist Trohjerte, som nøje kjendte Indianernes Skikke, om at hans Moder var uden Fare. Paa engang bleve Sporhundene urolige, sprang isorvejen, og udstødte et Hyl som af Glæde.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Høker Peter Frandsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 2den Juli 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Hvorledes er det med vore Rastrosø,” sagde Trohjerte, da han saae, at Dyrene lugtede en Ben.

„De ere sandsynlig stødte paa den sorte Falk, og ville snart komme tilbage med ham.”

Et Djeblik efter fik de Dje paa en Nytter, som i fuld Galop kom hen imod dem, og om hvem Hundene gøende sprang.

„Det er ikke den sorte Falk,” raabte Belhumeur.

„Nej,” sagde Trohjerte, „det er No Gusebio. Hvad skal det betyde? Han er alene. Skulde der være tilstødt min Moder en Ulykke?”

„Riid til,” raabte Belhumeur og trykkede Spo-

rerne i Hestens Sider, saa at den piilsnar foer afsted. Trohjerte fulgte ham i den piinligste Uro, og snart vare de tre Ryttere sammen.

„O, hvilken Ulykke, hvilken Ulykke,“ raabte Oldingen smertelig.

„Hvad er der, No Eusebio?“ spurgte Trohjerte. „For Himlens Skyld, tal?“

„Deres Moder, Don Raphael, Deres Moder!“

„Nu saa tal dog,“ raabte Jægeren fuld af Angest.

„Min Gud,“ raabte den Gamle, vridende sine Hænder, „det er for sildigt.“

„De berøver mig Forstanden,“ raabte Trohjerte.

Oldingen fastede et trostesløst Blik paa ham og sagde:

„Don Raphael, vær modig, vær en Mand.“

„Min Gud, hvilket Rædselsbudskab bringer De mig?“

„Deres Moder er i Ornehoveds Magt.“

„Det veed jeg.“

„Dersom De ikke i Dag, endnu i denne Morgen udleverer Dem til Comanchehøvdingen, saa...“

„Nu?“

„Bliver hun levende brændt.“

Et hjerteskærende Suk trængte sig frem af Jægerens Bryst. Hans Ben holdt paa ham, for at han ikke skulde styrte ned af Hesten.

„Endnu i Dag skal hun brændes, Gamle?“ spurgte Belhumeur.

„Ja.“

„Der er altsaa Tid endnu?“

„O, det skulde ske ved Solens Dpgang og De seer...“

Med et bedrovet Ansigt pegede han paa Himlen.

„O,“ raabte Trohjerte med et ubeskriveligt Udtryk, „jeg vil frelse min Moder.“

Dg bøgende sig ned mod Hestens Hals, sprenge han afsted med Bindens Hurtighed. De Andre fulgte ham. Han vendte sig om til Belhumeur.

„Hvor vil Du hen?“

„Jeg hjælper Dig med at frelse Din Moder eller døer med Dig.“

„Saa kom,“ sagde Trohjerte, idet han gav sin Hest af Sporerne.

Der laa noget Skrækkeligt i de tre Mænds vilde Ridt, der med blege Ansigter, luffede Læber og sunkende Djne i lige Linie satte over Stof og Steen og uafladeligt ansporede deres Heste, der stønnende, med Sider, der dryppede af Blod og Sved, ilede afsted. Nu og da udstødte Trohjerte et, de mexikanske Genetes ejendommeligt Udraab, som endnu mere ansporede Dyrene.

„Min Gud, min Gud,“ sukede Jægeren i dyb Smerte, „frelø min Moder.“

XX.

Uagtet den stormende Samtale med No Eusebio havde Ornehoved dog bestandig behandlet sin Fange med stor Mildhed, hvilket i det Hele taget er Tilfældet hos Indianerne, der ikke, som man saa ofte fejlagtig har sagt om dem, uden Grund plage deres Fanger, men ogsaa vise dem meget Hensyn og ligeledes synes at have en Slags Medlidenhed med deres Ulykke. I det foreliggende Tilfælde var Ornehoveds blodige Forehavende mod Trohjertes Moder en Undtagelse fra Reglen, der fandt sin naturlige Grund i det Had, som Hovdingen havde svoret Jægeren. Det var et sorgeligt Syn at see de to Fagne skilles fra hinanden; fortvivlet tiltraadte den gamle Tjener sin Rejse for at finde Jægeren, medens den stakkels Moder med blodende Hjerter maatte følge med Comancherne.

To Dage efter indfandt Ornehoved sig ved den af Nationens store Hovdinge bestemte Sammenkomst, i hvilken hele Stammen tog Deel. En indianisk Lejr seer meget malerisk ud. Naar Rødhuderne ere paa et Krigs- eller Jagttog, lade de sig nøje med paa det Sted, hvor de gjøre Holdt, at oprejse deres Bøffelhudstelte paa krydsvis over hinanden lagte Stænger; forneden ere de gjorte faste og foroven have de en Abning for at Røgen kan trække ud, da de ellers vilde være ubeboelige. Lidt efter lidt fik Lejren et Udseende, som tydede paa, at der var noget Usædvanligt paa Færde; thi trods den tidlige Tid (Solen

havde neppe hævet sig over Horisonten), sad de første Høvdinge sammen i Raadslagningssteltet, for at afgjøre et vigtigt Spørgsmaal. Denne Dag var den sidste som Ornehoved havde indrommet No Eusebio. Sit Had tro og fuld af Begjærlighed efter at hevne sig, havde den indianske Krieger sammenkaldt de store Høvdinge, for at erholde Fuldmagt til at udføre sin afskyelige Plan. Vi maa her gjentage, at Indianerne ikke af Lyst ere grusomme mod Andre. Nødvendigheden er deres første Lov, og de dræbe ingen Fange og mindst en Kvinde, naar ikke det fælles Vel byder det. Medens Høvdingene nu sad forsamlede om Raadslagningsilden, traadte Pibebæreren med den tændte Calumet ind i Kredsen, bukkede sig til alle fire Verdenskanter, mumlede en kort Bøn og bød derpaa, beholdende Pibens Hoved i sin Haand, den ældste Høvding Calumeten, der lod den gaa fra Mund til Mund. Efterat alle havde røget, rystede Pibebæreren Asken i Ilden og sagde:

„Høvdinge for det store Comanchefolk, gid Natosh (Gud) skjænke Eder Wiisdom; han give, at den Beslutning, I ville fatte, maa staa i Samklang med Retfærdigheden.“

Derpaa bukkede han ærbødigt og gif. Nu fulgte en dyb Stilhed, under hvilken enhver af Høvdingene alvorligt overvejede de Ord, han vilde udtale. Endelig rejste den Ældste sig, en ærværdig Olding, bedækket med Ur; han stod i Ry hos Sine for sto Wiisdom og hed Eschis (Solen).

„Min Søn Drnehoved,“ begyndte han, „har en vigtig Meddelelse at gjøre Hovdingenes Raad. Han tale; vore Dren ere aabne. Drnehoved er en viis og tapper Kriger; hans Ord ville finde et opmærksomt Dre.“

„Jeg takker,“ svarede Krigeren. „Min Fader er Biisdommen selv; Natosch har intet skjult for ham.“

Hovdingene bukkede sig og Drnehoved vedblev:

„De blege Ansigter, vore bestandige Fjender, forfølge os uden Dphor og tvinge os til at overlade dem vore bedste Jagtarunde og at trække ind i Skovene som sky Hjorte. Skulle vi taale deres Rovbegjærlighed, uden at beklage os? Skulle vi lade os dræbe som fejge Aschahas, uden at hevne os? Siger ikke Prairiens Lov — Dje for Dje, Tand for Tand? Lad min Fader svare — lad mine Brødre udtale sig, om det er rigtigt saaledes.“

„Hevnen er tilladt,“ svarede Solen; „den er den Svages og Undertryktes fuldstændige Ret; dog maa den staa i Forhold til den lidte Uret.“

„Godt. Min Fader har talt viseligt. Hvad siger min Broder?“

„Solen kan ikke lyve; hvad den har sagt er godt,“ svarede Hovdingene.

„Har min Broder at beklage sig over Noget?“ spurgte Oldingen.

„Ja,“ svarede Drnehoved. „Jeg er beskæmmet af en hvid Jæger, som flere Gange har angrebet mig i min Lejr. Han har fra et Baghold dræbt flere af

mine unge Folk, og jeg er selv bleven saaret af ham, som I kunne see, da Saaret endnu ikke er lægt. Comancherne have ikke nogen grusommere Fjende, end dette Menneſke, der gjør Jagt paa dem som paa vilde Dyr, for at glæde ſig over deres Smerter og deres Skrig."

Diſſe med tilſtrækkeligt Eſtertryk fremførte Ord havde en forbitret Bevægelse blandt Forſamlingen tilfølg. Den liſtige Høvding ſaae, at hans Sag vandt Anſlang hos Tilhørerne og vedblev, uden at viſe mindſte Spor af den Glæde, han følte i ſit Indre:

"Jeg kunde tilgive de Krænkelſer, hvor ſtore de end vare, derſom de blot angif mig alene; men her gjælder det en aabenbar Fjende, et Menneſke, der har ſvoret vort Folk Undergang; Nødvendigheden tvinger mig derfor til at bibringe ham et Slag, hvor han er letteſt at ramme. Hans Moder befinder ſig i mine Hænder, og jeg kunde opoffre hende til Erſtatning; men jeg vil ikke lade Hadet, men Retfærdigheden have Overvægten. Medens jeg let kunde dræbe denne Kvinde, foretrak jeg at henvende mig til Eder, ærede Høvdinge, for at indhente Eders Befalinger. Jeg har gjort endnu mere. Da det er mig imod, uden Nytte at udgyde Blod og ſtraffe den Uſkyldige, iſtedetfor den Skyldige, har jeg indrømmet hende fire Dage, forat hendes Søn kan ſaa Lejlighed til at frelſe hende, idet han ſelv overleverer ſig til Marterpælen. Et blegt Anſigt, ſom blev fanget af mig, er draget ud for at ſøge efter ham; men dette Menneſke har en Kaninſ

Hjerte og kan kun dræbe vaabenløse Fjender. Han er ikke kommen og vil ikke komme. Denne Morgen ved Solens Dpgang er den af mig bevilgede Frist udløben. Hvor er dette Menneske? Han har ikke indfundet sig. Hvad sige mine Brødre? Har jeg handlet rigtigt, eller er jeg til at dadle? Skal denne Kvinde bindes til Pælen, for at de tyvagtige blege Ansigter kunne frygte for Straffen og lære at indsee, at Comanchernes tappre Krigere ikke ustraffet lade sig forbaane? Jeg har intet mere at sige. Har jeg talt rigtigt, mægtige Mænd?"

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Kapitaïnlieutenant Havns Datter Volratdine Elisabeth.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverbagen den 9de Juli 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Efter denne lange Tale satte Ornehoved sig, lagde Armene overkors paa Brystet og ventede med bøjet Hoved Høvdingenes Afgjørelse. Efter en lang Tavshed rejste Solen sig.

„Min Broder har talt vel,“ sagde han. „Hans Ord ere en Mandø, der ikke lader sig henrive af Lidenskaben. Det han siger er rigtigt. De Hvide ere vore svorne Fjender og gruble paa vor Undergang. Hvor sørgeligt det end maa være for os at martre denne Kvinde, er det dog nødvendigt.“

„Det er nødvendigt,“ gjentog Høvdingene.

„Saa træf Forberedelserne dertil,“ sagde Solen.

„Henrettelsen skal have Udseende af Udsoning, ikke af Hevn. Lad Enhver deraf drage den Overbeviisning, at Comancherne ikke for deres Fornøjelse martre en Kvinde, men vide at straffe de Skyldige. Jeg har talt.“

Hovdingene rejste sig, blikke ærbødigt paa Oldingen og forlode Hytten. Ornehoved havde naaet sit Maal og kunde hevne sig, uden at det Hadefulde faldt paa ham. Han traf nu de nødvendige Anstalter. Nogle Kvinder skar Splinter af Asketræ, til at drive ind under Neglene, Andre forfærdigede af Hyldemary svovlede Fakler, medens de yngste begave sig ud i Skoven, for at skaffe Knipper af grønne Kviste til en langsom Opbrænding af Offeret. Smidlertid havde Mændene berøvet et Træ, der skulde tjene til Marterpæl, al Barken og overstrøget den med en Dejj af Elsdyrfedt og rødt Oker; rundt om den blev Kvistene oprejste og tilsidst kom Troldmanden, som skulde indvie den til sit Djemed. Efter disse Indledninger blev den Dømte ført frem og uden Baand sat paa det Baal, paa hvilket hun skulde brændes. Derpaa begyndte Scalpdansen.

Den ulykkelige Kone lod dem gjøre Alt ved sig hvad de vilde. Hun var bestemt paa at opoffre sit Liv, og saaledes syntes intet af det, som foregik omkring hende, at gjøre noget Indtryk paa hende. Hendes Djue, der vare røde af Feber og Graad, svævede om mellem de Omkringstaaende, der begyndte at brøle som vilde Dyr; men hendes Bevidsthed var saa klar som nogensinde før, og den stakkels Moder følte kun

een Smerte — den, at hendes Søn muligt skulde faa Efterretning om hendes skrækkelige Skæbne og at ville forhindre det ved at udlevere sin Person. Hun bad til Gud af sit inderste Hjerte, at han vilde modtage hendes Liv til Offer for hendes Barn.

Imidlertid bølgede Scalpdandsen rasende omkring hende. En Skare af Krigere med farvede Ansigter drejede sig Barviis om Bælen og foran dem droge Musikanter, forsynede med Trommer og Schisfikuehs; de havde malet sig sorte og røde og prydet Hovedet med tilbagebølgende Uglefjer. De med sorte Fjedre og rodt Klæde prydede Krigere havde Geværer og Tomahawks i Hænderne, hvis Skæft de under Dandsen stemmede mod Jorden. De dannede en stor Halvkreds om Bælen; ligeoversfor dem og fuldstændiggjørende Cirkelen, dandsede Kvinderne. Drnehoved, som anførte Mændene, bar en lang Stang, paa hvis Spidse der sad en udstoppet Skade med udbredte Binger og en menneskelig Scalp; længere nede hang en anden Scalp, en Loshud og en Fjederpynt. Efterat man havde dandsset i nogen Tid, stillede Musikanterne sig op paa begge Sider af Offeret og begyndte en skrækkelig Larm, idet de sang, af Livskræfter hamrede paa deres Trommer og rystede deres Schisfikuehs.

Saaledes gik det i længere Tid, og Dandserne hylede saa forfærdeligt, at den Ulykkelige, som deri maatte see et Forspil paa de Piinsler, der ventede hende, gjerne kunde have mistet Forstanden af Forførelse. Endelig berørte Drnehoved hende let med sin

Stav. Paa dette Tegn holdt øjeblikkelig Larmen op; Rækkerne opløste sig og Alle grebe til Vaaben. Piinslerne skulde begynde.

XXI.

Efterat Scalpdansen var forbi, stillede Stammens anseeligste Krigere sig op foran Pælen, medens Kvinderne, navnlig de gamle, faldt over den Dømte med Skældsord, Stød, Slag samt rykkede Haaret af hende, hvilket hun Altsammen taalmodigt udholdt. Med feberagtig Spænding havde hun fulgt Scalpdansen, da hun hvert Djeblik frygtede for, at hendes Søn skulde komme og kaste sig ind mellem hende og hendes Bødler. Vig Oldtidens Martyrer beskyldte hun i sit Indre Indianerne for, at de spildte Tiden med unødvendige Ceremonier, og dersom det ikke havde manglet hende paa Kraft, vilde hun have gjort dem Vebrejdelse og haanet dem, fordi de spildte Tiden. I Virkeligheden vækkede det ogsaa, skjøndt Comancherne ansaae Hensrettelsen for retfærdig, en modbydelig Følelse hos dem at pine en værgeløs gammel Kone, der aldrig havde gjort dem noget Ondt. Selv Ornehoved syntes uagtet sit Had at blive foruroliget af Samvittighedsnag, saa at han kun langsomt skred til de sidste Forberedelser. Men Sagen skulde imidlertid bringes tilende. Orne-

hoved nærmede sig sin Fange, befriede hende fra Harnpyerne og sagde til hende med dæmpet Stemme:

„Kvinde, jeg har holdt mit Løfte. Din Søn er ikke kommen, og Du maa dø.“

„Jeg takker,“ aandede hun, og søgte at holde sig ved et Træ, for ikke at synke om.

Høvdingen betragtede hende, uden at have forstaaet hende.

Paa et Tegn af Ornehoved greb to Krigere den Fange og bandt hende til Pælen. Derpaa begyndte Knivkastene. Dette bestaaer i, at enhver Krieger griber sin Scalpeerkniv med Tommel- og Begesfingern, og kaster den saaledes, at Offeret kun faaer lette Saar deraf. Det er nemlig Indianerne om at gjøre, naar de martre deres Fjender, at forlænge deres Smertes, og saa at sige slagte dem Led for Led. Kriegerne kastede deres Knive med en saa forbausende Færdighed, at de kun bibragte den Ulykkelige lette Strejfsaar. Blodet strømmede ned ad hende, og med lukkede Øjne bad hun inderligt, at det længe ventede Dødsflag vilde komme. De Krigere, hvem hun tjente til Skive, bleve lidt efter lidt heftigere og istedetfor Medlidenheden kom nu Trangten til at vise den største Færdighed.

Efterat Knivkastene var forbi, greb de bedste Skytter til deres Geværer. Til denne Døvelse behøvedes der et meget sikkert Øje, da en altfor hurtig Kugle let kunde gjøre en Ende paa den hele Glæde. Ved de forskjellige Skud, gav hun, der var sunken sammen,

intet andet Livstegn fra sig, end en frampagtig Skælven over hele Legemet.

„Lad os gjøre en Ende derpaa,“ sagde Ornehoved, hvis Staalhjerte uvilkaarligt folte sig bevæget af saameget Mod og Selvfornegtelse. „Comanchekrigerne ere ingen Jaguarer. Denne Kvinde har lidt nok og vi gaa nu over til Slutningsscenen.“

Fruentimmerne og Børnene, som gjerne havde glædet sig længere ved Piinslerne, mumlede rigtignok, men Krigerne deelte Hovdingens Anskuelse, da Piinslerne uden Offerets sædvanlige haanlige Ord, ikke havde nogen Tiltrækningskraft for dem. Man forstaaede derfor den Ulykkelige for at faa Splinter drevne ind under Neglene, for at blive brændt mellem Fingrene af smaa Fakler, for at faa Ansigtet strøget over med Honning, for at lokke Bierne til, og mange andre Piinsler, idet man umiddelbart gik over til at oprejse det Baal, paa hvilket hun skulde brændes. Men først blev hun bundet løs, for at hun kunde drage Aande og komme lidt til sig selv efter den udstaaede Angest.

Den Ulykkelige segnede næsten bevidstløs om. Ornehoved traadte hen til hende.

„Min Moder er tapper,“ sagde han. „Mange Krigere vilde ikke faa modigt have bestaaet disse Prøvelser.“

Et mat Smil gled over hendes blaa Læber.

„Jeg har en Søn,“ svarede hun med et Blik fuldt af inderlig Glæde; „mine Lidelser ere for ham.“

„Den Krieger er lyffelig, som har en faadan Moder.“

„Hvorfor opsætter Du min Død? Du handler grusomt; Krigere burde ikke saaledes pine en Kvinde.“

„Min Moder har Ret; Piinslerne ere forbi.“

„Maa jeg endelig dø?“ spurgte hun, idet et Suf lettede hendes Hjerte.

„Ja, man gjør Baalet istand.“

Uvilkaarligt foer en Gysen gjennem hende ved disse Ord.

„Brænde mig,“ raabte hun. „Hvorfor just brænde?“

„Det er saaledes Skik.“

Hun lod Hovedet synke ned i sine Hænder, men hævede det snart igjen og kastede et begejstret Blik til Himlen.

„Min Gud, Din Villie ste,“ hvistede hun andagtsfuld.

„Er min Moder fattet nok til at lade sig binde til Pælen?“ spurgte Hovdingen medlidende.

„Ja,“ svarede hun, idet hun raak rejste sig.

„Saa kom,“ svarede Ornehoved, der ikke kunde skjule sin Beundring. Den Fangué fulgte ham med faste Skridt, thi nu, da det gjaldt om at dø, var al hendes Kraft vendt tilbage.

Hovdingen førte hende hen til Blodpælen, til hvilken hun anden Gang blev bunden. Foran hende opdyngede man grønne Kviste og tændte dem paa et

af Ornehoved givet Teg. I Begyndelsen vilde Bunken ikke brænde, da det fugtige Materiale kun udbredte en tyk Røg, men lidt efter lidt blussede det stærkere og tilsidst slog den klare Flamme højt op. Den uheldige Kvinde kunde ikke tilbageholde et Skrig af Forfærdelse.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Robbertrykker C. C. C. Gullach.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Lørdagen den 16de Juli 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

I dette Djeblig sprengte en Rytter med slappe Løjler midt ind i Lejren. Med et Spring var han af Hesten, og før man kunde hindre det, havde han kastet Brændestykkerne fra hinanden og skåret Offerets Baand over.

„D, hvorfor er Du kommen?!“ raabte Moderen, synkende i hans Arme.

„Tilgiv mig, Moder,“ raabte Trohjerte. „Min Gud, hvad har Du maattet lide.“

„Bort, bort, Raphael,“ raabte hun, overøsende ham med Kjærtegn. „Lad mig dø istedetfor Dig.“

„Maa ikke en Moder beredvillig opoffre sit Liv for sit Barn?“

„Tal ikke saaledes, Moder; Du gjør mig vanvittig,“ raabte Trohjerte, idet han fortvivlet slyngede sine Arme om hende.

Smidlertid havde den ved Jægerens Ankomst forarsagede Bevægelse blandt de indianske Krigere lagt sig, og de bar atter deres sædvanlige Rolighed til Skue. Ornehoved traadte tæt hen til ham.

„Min Broder er velkommen,“ sagde han, „jeg ventede ham ikke.“

„Det var mig ikke muligt at komme tidligere. Men nu jeg er her, er jo min Moder fri?“

„Hun er fri.“

„Og kan gaa hvorhen hun vil?“

„Ja.“

„Nej,“ raabte Moderen, rask trædende frem for Høvdingen, „det er for sildigt. Jeg maa dø; min Søn har ingen Ret til at træde i mit Sted.“

„Moder, hvad siger Du?“

„Sandheden, Raphael. Den Time, i hvilken Du skulde have været her, er forbi. Du har ingen Ret til nu at komme og forhindre min Henrettelse. Fly, Raphael, fly, og lad mig dø for Dig,“ tilføjede hun, idet hun med Taarer kastede sig i hans Arme.

„Moder,“ svarede Trohjerte, „Din Kjærlighed til mig har forvirret Din Forstand, og jeg kan ikke tillade en saa skrækkelig Gjerning. Mig alene tilkommer det at blive her.“

„O Gud, han vil ikke forstaa mig,“ raabte den stakkels Kone hulkende. „Jeg vilde føle mig saa lykkelig ved at dø for hans Frelse.“

Dg overmandet af Bevægelse sank hun afmægtig i sin Søns Arme. Trohjerte trykkede et langt og varmt Kys paa hendes Paaude og overgav hende derpaa til No Eusebio, som nylig var kommen.

„Gaa nu, stakkels Moder,“ sagde han med en af Smerte kvalt Stemme. „Gid Du maa blive lykkelig, saafremt Du endnu kan finde nogen Lykke uden Dit Barn.“

Den gamle Tjener sukkede, trykkede frampagtigt Trohertes Haand, loftede den Bevidstløse op paa Hesten; derpaa reed han langsomt ud af Lejren med hende, uden at Noget forhindrede ham deri. Trohjerte saae efter sin Moder, indtil hun var forsvunden for hans Blik. Da han ikke længere kunde høre Hestens Hovslag, udstødte han et dybt Suk, soer med Haanden over Paauden og mumlede:

„Alt er forbi. Gud, tag hende i Din Baretægt.“

Derpaa vendte han sig til Hovdingene, som stode tavse og med agtelsesfuld Beundring saae paa ham.

„Comanchefrigere,“ sagde han med fast Stemme og flammende Blik, „I ere fejge. Modige Mænd martre ingen Kvinde.“

„Vi ville see,“ bemærkede Ornehoved smilende, „om det blege Ansigt er saa modig, som han anstiller sig.“

„J det mindste vil jeg dø som en Mand,“ svarede Trohjerte stolt.

„Jægerens Moder er fri.“

„Ja. Hvad ville J have af mig?“

„En Fange har ingen Baaben.“

„Rigtigt,“ svarede han med et foragteligt Smil.

„J skal faa mine.“

„Det haster ikke saa stærkt, gode Ven,“ hørte man pludselig en spodsk Stemme sige, og Belhumeur viste sig nu paa Skuepladsen, holdende paa sin Sadelbue et fire- eller femaarigt Barn og slæbende en ung, smuk Indianerinde ved sin Hests Hale.

„Min Søn, min Hustru,“ raabte Ornehoved forfærdet.

„Ja,“ svarede Canadieren haanlig. „Din Hustru og Din Søn, som jeg har taget tilfange. Er det ikke et godt Modstykke?“

Paa et Tegn af Bennen, havde Trohjerte med et Spring bemægtiget sig Kvinden, som med klapprende Tænder og med et Blik fuld af Angest saae sig omkring.

„Nu kunne vi tale med hinanden,“ sagde Belhumeur med et mørkt Smil. „Jeg troer Spillet staaer lige. Hvad mener Du?“

Og han trykkede Munden af en Pistol paa Barnets Pande, saa at det forfækket begyndte at skrigte ved Berørelsen af det kolde Jern.

„D,“ raabte Ornehoved fortvivlet, „min Søn. Giv mig min Søn.“

„Og Din Hustru... glemmer Du hende?“ svarede Belhumeur med et spottende Smil.

„Vi ville nu høre Dine Betingelser,“ sagde Trohjerter.

XXII.

Det Hele var nu fuldstændigt forandret. Jægerne, som for ganske nylig befandt sig i Indianernes Magt, kunde nu underhandle om deres Frihed, ja endog foreskrive haarde Betingelser. Vel rettedes flere Bøsser og Pile mod Canadieren, men et Tegns af Ornehoved hindrede enhver Boldsomhed.

Den Skam, midt i deres Lejr at see tvende dristige Mænd byde dem Trods, vækkede Comancheres Brede, og dog indsaae de Umuligheden af at binde an med deres determinerede Modstandere, der, selv naar de faldt, dog vare istand til at dræbe de Fangne, som man netop vilde frelse.

Af alle Mennesker vide maaske Indianerne lettest at finde sig i en uforberedt Situation. Comanchehøvdingen indesluttede sit Had og sin Brede i sit Hjerte, kastede med en ædel, utvungen Bevægelse de Teppe, der tjente ham til Kappe, tilbage og nærmede sig med roligt Ansigt og et Smil paa sine Læber

Jægerne, medens disse med rolig Holdning afventede Følgerne af deres dristige Handling.

„Mine blege Brødre ere fulde af Viisdom,“ sagde Høvdingen, „trods deres sorte Haar. De besidde de store Krigeres Vist; de kappes i Vist med Bæveren og i Mod med Løven.“

De tvende Mænd bukkede sig tavst. Ornehoved vedblev:

„Da min Broder Trohjerte befinder sig i Lejren hos Comancherne af den store Sø, er endelig den Time kommen, da de Eskyer, som lejre sig mellem ham og Rødhuderne, skulde forjages. Trohjerte er retfærdig; han tale uden Frygt. Han staaer for berømte Hovdinge, der ikke ville tøve med at erkjende deres Uret, saafremt de have begaaet en saadan imod ham.“

„O,“ svarede Canadieren spottende, „Ornehoved har jo paa engang saaet en ganske anden Mening om os. Troer han at kunne skuffe os med smigrende Ord?“

Et Lynglimt af Had foer ud af Indianerens vilde Dje, men han betvang sig. Da blandede pludselig Eschis, den mest ærede Krieger af Stammen, sig deri.

„Mine Børn ville høre mig,“ sagde Oldingen, langsomt hævede sine Arme. „Alt maa opklares i Dag. De blege Jægere ville ryge af vor Calumet i Raadet.“

„Det være saaledes,“ svarede Trohjerte.

Paa et Tegns af Eschis samlede de første Hovdinge sig. Velhumeur beholdt forøvrigt sin Stilling

og var beredt paa, ved den ringeste mistænkelige Bevægelse, at opoffre sin Fange. Medens Piben gik rundt, fattede Oldingen sig, og efterat han havde buffet sig mod de Hvide, sagde han:

„Kriger, jeg takker Livets Herre, fordi han elsker os Rødhuder og fordi han i Dag sender os de tvende blege Ansigter, for at de endelig kunne aabne deres Hjerter. Fat Mod, unge Ven; lad Eders Hjerter ikke blive tungt og forjag den onde Aand fra Eder. Vi elske Dig, Trohjerte; vi have hørt om Din Menneſtelighed mod Indianerne. Vi tro, at Dit Hjerter er aabent, og at Dit Blod flyder klart i Aarerne som Solen. Det er sandt, at vi Indianere ikke have megen Forstand, naar Ildvandet behersker os, og at vi ved mangen Lejlighed maa have tilføjet Dig megen Ubehagelighed; men vi haabe, at Du ikke længere tænker derpaa, og at vi, saalænge Du befinder Dig i Prairierne tilligemed os, vil jage ved vor Side, saaledes som det sømmer sig for Krigere, der elske og agte hinanden.“

Trohjerte svarede.

„I Hovdinge og Andre som høre til Comanchernes Folk, hvis Dine ere aabne, jeg haaber, at I ville høre paa min Munds Ord. Livets Herre har aabnet min Hjerne og indgyder mit Bryst venſkabelige Følelser. Mit Hjerter er fuldt af Deeltagelse for Eder, for Eders Kvinder og Børn, og det jeg siger Eder i dette Øjeblik, er mit og min Bens fulde Alvor. Min Hatto har aldrig været lukket for Eders Folks Kriaere.

Hvorfor føre I da Krig imod mig? Hvorfor have I piint min Moder, en gammel Kone, og hvorfor tragte I mig efter Livet? Det er imod mine Følelser at udgyde Indianerblod; thi jeg gjentager for Eder, at uagtet alt det Onde, I have tilføjet mig, er mit Hjerter Eder dog hengiven."

(Fortsættes.)

J. S. Salvorsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 23de Juli 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„O,“ afbrød Ornehoved ham. „Min Broder taler godt; men det Saar, han tilfojede mig, er endnu ikke helbredet.“

„Min Broder er eenfoldig, dersom han holder mig for saa ubehændig, at jeg ikke kunde have dræbt ham, naar jeg havde villet det,“ svarede Jægeren. „Jeg vil forøvrigt vise Dig, hvad jeg er istand til og hvad jeg forstaaer under en Krigers Mod. Det koster mig kun et Bink, og denne Kone og dette Barn have ophørt at leve.“

En Gysen løb gjennem Forsamlingen, den kolde Sved stod paa Ornehoveds Pande. Trohjerte fæstede

med et ejendommeligt Udtryk sit Blik paa Indianeren; derpaa traf han foragteligt paa Skuldrene, kastede sine Baaben til Jorden, lagde Armene overførs og vendte sig derpaa til Canadieren.

„Belhumeur,“ sagde han roligt, „giv disse stakkels Bøsnere Friheden.“

„Drømmer Du?“ raabte Jægeren. „Det vilde være Din Dødsdom.“

„Jeg veed det.“

„Nu?“

„Jeg beder Dig desuagtet derom.“

Canadieren svarede ikke et Ord; han begyndte at sløjte, tog sin Kniv og skar de Baand over, hvormed de Fangne vare bundne. Disse sprang bort som Jaguarer og skjulte sig under Blædesraab mellem deres Benner, medens Jægeren stak sin Kniv i Beltet, steg af Hesten og stillede sig ved Siden af Trohjerte.

„Hvad gjør Du?“ raabte han. „Frels Dig, min Ven.“

„Frelse mig? Hvorfor?“ svarede Canadieren ubekymret. „Da jeg dog engang skal dø, kan det ligesaa godt ske i Dag som en anden Gang. Maaſte jeg aldrig finder saa god en Lejlighed igjen.“

De tvende Mænd trykkede hinandens Hænder.

„Nu ere vi i Eders Magt, Høvding,“ sagde Trohjerte med rolig Stemme, „og I kan behandle os som I vil.“

En kort Tid saae Comancherne forbavsede paa binanden. Den Selvforneatelse de tvende Mænd ud-

viste, af hvilke den Ene ved sin dristige Handling ikke alene havde kunnet undslippe, men endog forestrevet dem Betingelser, og som, istedetfor at benytte sig af denne ubyre Fordeel, nedlagde deres Baaben og udleverede sig selv, syntes at overgaa alle de Træk af Heltmod, som levede i deres Folks Grindring. Under den indtraadte Stilhed kunde man næsten have hørt ethvert Hjerteranke i de stærke Mænds Bryst, hvilke, som en Følge af deres naturlige Opdragelse, vare istand til at sætte Priis paa sand Edelmødighed i en langt højere Grad end man skulde tro.

Endelig kastede Ornehoved Baabnene bort, nærmede sig Jægerne og sagde med bevæget Stemme, der kun meget daarligt passede til hans fremkunstlede Roklighed og Eigegyldighed:

„Det er sandt, Krigere, at en stormægtig Mand taler af Eders Ord og at vi med Glæde have aabnet vore Øren for dem. Vi vide ogsaa at Sandheden aabner Eders Læber. Desværre handle vi Indianere, som staa tilbage i Forstand for de Hvide, ofte, imod vor Villie, urigtigt; men vi haabe, at Trohjerte vil tage Teppet fra sit Hjerter, at det kan være ligesaa klart som vort og begrave Øren saa dybt med os, at vore Børnebørns Børn ikke i tusinde Maanedes og endnu hundrede til, ville kunne finde den.“

Han lagde sine Hænder paa Jægerens Skuldre, kyssede hans Øjne og tilføjede:

„Trohjerte være min Broder.“

„Ja,“ raabte Jægeren, glad over den Vending

Sagen havde taget. „For Fremtiden skal jeg vise Comancherne ligesaa meget Venskab, som jeg hidtil har viist dem Trods.“

Høvdingene trængte sig nu om deres nye Benner og viste dem al mulig Hengivenhed og Agtelse. De tvende Jægere havde allerede i lang Tid været bekjendt i Slangens Stamme, thi de gamle Krigere plejede ofte om Natten ved Lejrilden at fortælle de unge Mænd om deres store og udmærkede Bedrifter.

Forsoningen mellem Trohjerte og Drnehoved var fuldstændig; Jægerens Udelmodighed havde overvundet den røde Krigers Had. De talte netop fredeligt med hinanden udenfor Indgangen til en Hytte, da der paa engang hørtes et højt Skrig og en Indianer styrtede ind i Lejren med den største Skræk udtrykt i sit Ansigt. Alle trængte sig nysgjerrigt om ham, men da Indianeren bemærkede, at Drnehoved nærmede sig ham, gik han hen til ham.

„Hvad er der?“ spurgte Høvdingen.

Indianeren kastede et vildt Blik paa de tvende Jægere, der endnu mindre end de Dvrige kunde forklare sig Aarsagen til denne paniske Skræk.

„Pas paa, at disse tvende blege Ansigter ikke undløbe,“ sagde han, ganske aandelos. „Vi ere forraadte.“

„Min Broder maa tale tydeligere,“ svarede Drnehoved.

„Alle hvide Trappere, Vestens Langknive, have forenet sig og danne en Krigersflaas paa henimod hun-

drede Mand. De rykke frem paa en Maade, som om de ville bestorme Lejren fra alle Sider."

"Beed Du sikkert, at disse Jægere ere komne som Fjender?" spurgte Høvdingen.

"Hvorledes kan det være anderledes?" svarede Indianeren. "De krybe i Græsset som Slinger, med Geværet foran sig og Skælpeerkniven mellem Tænderne. Høvding, vi ere forraadte. Disse tvende Mænd ere komne i vor Midte, for at svække vor Baapaasenhed."

Ornehoved og Trohjerte veglede et betydningsfuldt Smil, der var en Gaade for alle de Andre. Derpaa sagde Ornehoved til Indianeren:

"Har Du seet Jægerens Anfører?"

"Ja."

"Er det ikke Umick, den sorte Falk, den øverste Bogter for Trohjertes Fælde?"

"Hvem anden kunde det vel være?"

"Godt," sagde Ornehoved, idet han med en Hovedbevægelse lod Budet gaa, og derpaa henvendte sig til Trohjerte med det Spørgsmaal:

"Hvad skal der nu gøres?"

"Intet," svarede Trohjerte. "Sagen vedkommer mig; vil min Broder lade mig handle alene?"

"Min Broder er Herre over sig selv."

"Jeg vil gaa Jægerne imøde, og ønsker at Ornehoved vil beholde sine unge Folk i Lejren indtil jeg kommer tilbage."

"Det skal ske."

Trohjerte skuldrede sit Gevær, trykkede Belhumeurs Haand, smilede til Comanchehøvdingen og gik med sædvanlig Ro og Sikkerhed hen mod Skoven, i hvis Skygge han snart var forsvunden.

„Hm,“ sagde Belhumeur til Ornehoved, idet han tændte sin Calumet. „Du seer, Høvding, at det ofte i denne Verden ikke er nogen slet Spekulation, at lade sig lede af sit Hjertes Følelser.“ Og i høj Grad opbygget af dette philosophiske Indfald, som Canadieren fandt særdeles stemmende med Sagen, indhyllede han sig i en tæt Røgsky.

Paa Høvdingens Befaling bleve alle de Skildvagter, som vare opstillede ved Udgangene til Lejren, inddragne, og Indianerne imødesaae ængsteligt Udfaldet af det Skridt, som Trohjerte forsøgte.

XXIII.

Det var Aften. I temmelig lige Afstand fra Mexikanernes og Comanchernes Lejr, i en af to Klippebjerge dannet Kløft, laa omtrent fyrretyve Mand om nogle Baal, der vare placerede saaledes, at Skinnet af Flammerne ikke kunde forraade dem. Disse Eventyrere, med deres brune Ansigter, vilde Blik og tilsmudkede, forunderlige Klædedragt vilde have været et

fortrinligt Stof for Gallots satiriske Griffel eller Salvator Rosas Pensel. Alle Verdens Folkelag syntes at have leveret Bidrag til denne Bande, der var et sandt Udsbud, som Civilisationen havde skudt fra sig og som nu søgte sin Tilflugt i Bestens Prairier. Men ogsaa i Bildniisset dannede de en særegen Bande, som snart bekrigede Jægerne, snart Indianerne, men overgik begge i Vildhed og Grusomhed. Kort sagt, vi have her at gjøre med Prairieroverne, der ikke alene anfaldt den dristige eensomme Rejsende, men endog Karavaner og berøvede dem deres Gjendom, eller i Græsset lumst lurede paa de stakkels Indianere, for at fortjene den Præmie, som de forenede Staters faderlige Regering havde sat paa enhver Urindvaaners Hovedhud, ligesom man paa andre Steder betaler for enhver Ulvs Hoved.

Denne Bande stod under Høvdingen Baktehno's Befaling. Blandt Banditerne herskede en Bevægelse, der tydede hen paa et hemmeligt Tog. Hestene stode opsadlede bundne til Pæle, og i bestemte Afstande saae man Skildvagter, støttede paa deres lange Bøsser, tavse og ubevægelige som Jernstøtter. Man kunde bemærke en stor Urolighed hos Høvdingen; han gik med store Skridt frem og tilbage blandt sine Folk, stampede ofte forbitret med Foden, og blev nu og da staaende, for at lytte efter Larmen i Prairien. Natten blev bestandig mørkere, Maanen var forsvunden, Binden pib igjennem Kløften, og Røverne havde lidt

efter lidt lagt sig til at sove. Kun Hovdingen var endnu vaagen. Pludselig forekom det ham, som om han i det Fjerne hørte to Skud, hvorefter Alt igjen blev stille.

„Hvad skal det betyde?“ mumlede Hovdingen. „Mine Kjeltringer skulde dog vel aldrig have ladet sig overrumple?“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Skibsfører P. M. Bertelsen.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Lørdagen den 30te Juli 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Han slog Kappen fastere om sig og gik i den Retning, hvor han havde hørt Skuddene. Natten var imidlertid saa mørk, at han, trods sit Bekjendtskab til Stedet, dog kun med Møje kom gjennem Bustene, som spærrede Vejen for ham. Flere Gange maatte han standse, for at finde sig tilrette mellem Klipperne og Bustene. Da syntes han at høre en Raalen i Bladene, som om et Menneske eller et vildt Dyr ilede gjennem Tykningen. Dette bevægede ham til at blive staaende under et kæmpemæssigt Akajutræ. Han tog sine Pistoler, for i ethvert Fald at være rustet, og

lyttede med foroverbøjet Hoved. Alt omkring ham var stille.

„Jeg maa have taget fejl,“ mumlede Røveren og vilde netop vende tilbage, da den samme Lyd gjentog sig og betydelig nærmere; han hørte tillige en undertrykt Stønnen.

„Bed Himlen, hvad er det,“ sagde han. „Nu gjælder det at passe paa.“

Faa Minutter efter saae han nogle Skridt fra sig en Skygge, ligesom af et Menneske, liste sig forbi. Gjenstanden syntes kun at kunne bevæge sig vaklende og med Besværlighed; undertiden standsede den, som om den vilde samle Kræfter, og nu og da hørtes en sagte Klage. Høvdingen traadte i Bejen for den. Da Skikkelsen stødte paa ham, faldt den paa Knæ med et Udraab af Skræk og mumlede med kvalt Stemme:

„Raade! Raade! dræb mig ikke.“

„Det er jo Drosselen,“ raabte Høvdingen forbavsset. „Hvem Fanden har tilredet ham saaledes?“ Han bøjede sig ned til Føreren, der var bleven afmægtig. „Gid han ske en Ulykke, den Døsmer,“ mumlede han ærgerlig. „Hvorledes kan jeg nu faa noget ud af ham?“

Røveren stak sine Pistoler i Beltet, tog den Saarede paa sine Skuldre og gif tilbage til Lejren med ham. Her lagde han ham ved en halvtudslukket Ild, som han søgte at faa til at blusse op ved Hjælp af nogle

Grene, og undersøgte ved den klare Flamme det bevidstløse Menneske.

Førerens Ansigt var liigblegt; en kold Sved viste sig paa hans Pande, og Blodet strømmede ud af et Saar i Brystet.

„Caascaras,“ mumlede Høvdingen, „den arme Djævel er blevet slemt medtaget. Dersom han blot kunde sige mig, hvem der har bragt ham i denne Tilstand og hvad der er blevet af Kennedy.“

Ligesom alle Skovboere havde Høvdingen nogle praktiske chirurgiske Kundskaber, og Behandlingen af et Skudsaar bragte ham aldeles ikke i Forlegenhed. Det lykkedes derfor ogsaa hans Bestræbelser at bringe den Bevidstløse til Live igjen. Føreren udstødte først et dybt Suk, aabnede derpaa sine Djne og blev liggende rolig et Djeblif, uden at han var istand til at tale. Efter flere forgæves Forsøg lykkedes det ham endelig at frembringe de Ord:

„Alt er tabt, Høvding. Vor Plan er slaaet fejl.“

„For Fanden,“ raabte Høvdingen, forbittret stampende i Jorden. „Og hvorledes er dette gaaet til?“

„Den Pige er en Djævel,“ stønnede Føreren med en Stemme, som bestandig blev svagere.

„Dersom Du kan,“ svarede Høvdingen, som ikke fik videre Oplysning ved dette Udraab af den Saa-rede, „saa fortæl mig hvorledes Alt er gaaet til og sige mig hvem der er Din Morder, for at jeg kan hevne Dig.“

Et bittert Smil gled over Førerens blaa Læber.

„Hvem der er min Morder?“ svarede han i en bitter Tone.

„Ja.“

„Donna Luz.“

„Donna Luz,“ raabte Høvdingen, forbavset springende op. „Umuligt.“

„Hør mig,“ svarede Føreren. „Mine Djeblik ere talte, og jeg vil snart være et Liig. Et Menneſte i min Stilling lyver ikke.“

„Saa tal,“ svarede Høvdingen, knælende ved Siden af den Saarede, for ikke at miste et eneste af hans Ord, da Stemmen mere og mere begyndte at svinge.

Føreren luffede sine Djne, betænkte sig et Djeblik og sagde derpaa med Anſtremgelse:

„Giv mig noget Brændeviin.“

„Du er en Nar; det vil dræbe Dig.“

„Nej, nej,“ svarede den Saarede, rystende paa Hovedet, „det vil give mig de nødvendige Kræfter til at fortælle Dem, hvad jeg veed. Er jeg ikke allerede halv død?“

„Det er sandt,“ mumlede Høvdingen.

„Saa tøv ikke,“ svarede den Saarede, „Tiden er kostbar og jeg har vigtige Ting at meddele Dem.“

Høvdingen satte ham en Flaske for Munden og han tog en god Slurk. En feberagtig Rødme farvede derpaa den Doendes Kinder, og hans Djne, der vare blevne matte, sunklede paany; han begyndte nu sin Meddelelse med den Bøn, at Høvdingen, naar han

saae han blev svag, vilde give ham noget at drikke, da han saa maaske var istand til at bringe den tilende.

Den lange Fortælling blev afbrudt ved at han hyppigt faldt i Alsmagt; til Slutning sagde han:

„De seer, at denne Kvinde er en Djævel; hun har dræbt mig og Kennedy. Opgiv at fange hende; hun er et Bildt, der er vanskeligt at opjage, og det vil ikke lykkes Dem at faa hende i Deres Magt.“

„Troer Du, at jeg opgiver, hvad jeg engang har besluttet?“ svarede Høvdingen.

„Saa ønsker jeg Dem alt Held,“ mumlede Foreren. „Min Sag er ude og mit Regnskab afsluttet. Lev vel, Høvding, jeg farer Faden i Bold, der sees vi igjen.“

Han sank tilbage, og da Høvdingen vilde rejse ham lidt op, var han død.

„Lykkelig Rejse,“ mumlede han ubekymret, tog Liget og slæbte det ind i Busskene, hvor han skjulte det i Græsset. Derpaa vendte han tilbage til Jlden, viklede sig ind i sin Kappe, lagde sig paa Jorden og sov ind med den Trost, at det om nogle Timer vilde blive Dag, og at man da kunde see, hvad der var at gjøre.

Roversøvn plejer ikke at vare længe, og ved Solens Opgang var Alt i Lejren i Bevægelse. Høvdingen tænkte ikke paa at opgive sit Forsæt, men var fast bestemt paa hurtigt at udføre det, for at Mexikanerne ikke skulde faa Tid til at hverve Hjælpemandskab blandt Prairiens hvide Trappere, hvilket kunde tilintetgjør

det heldige Udfald. Saasnart han var overbevist om, at man havde forstaaet hans Befalinger, gav han Tegn til Afmarsch, hvorefter hans Bunde satte sig i Bevægelse. Paa et Sted, der syntes at tilbyde den forønskede Sikkerhed, stege Roverne af, overgave deres Heste til nogle paalidelige Mænds Opsyn og nærmede sig den mexikanske Lejr, idet de snart glæde hen ad Jorden, som Slanger, snart klattrede fra Green til Green, fra Træ til Træ, men stedse iagttog den største Forsigtighed, for ikke at blive overfaldne.

XXIV.

Som vi have bemærket i et tidligere Capitel, havde Doctoren forladt Mexikanernes Lejr, for at besøge et Grinde for Donna Luz til den sorte Falk. Men den Lærde var, som saa mange af hans Slags, med den bedste Billie af Verden meget distrait. Kun hans Belvillie for Generalens Niece havde bevæget ham til saa beredvillig at paatage sig det hun anmodede ham om, hvoraf han just ikke lovede sig noget særdeles heldigt Udfald, og om han end raff begav sig paa Bejen for at berolige Pigen, skete det dog mere i den Overbeviisning, at tilfredsstille en Patientindes Lune, end med den Bevidsthed, at han opfyldte et alvorligt Hverv. Istedetfor at ride den lige Vej til

den sorte Falks Hytte, steg han derfor snart af Hesten, førte den ved Tøjlen og begyndte at samle Naturalier, en Forretning, der snart optog ham saaledes, at han aldeles glemte Sennoritaens indstændige Opfordring og Grunden hvorfor han havde forladt Lejren. Dermed gik Tiden hen; den første Halvdeel af Dagen var allerede forbi, og Doctoren, som man forlængesiden ventede tilbage, var ikke at see nogetsteds. I Mexikanernes Lejr herskede den største Bevægelse. Generalen og Capitainen havde rustet sig af alle Kræfter, for at kunne modstaa et Overfald, men Alt forblev roligt, og Mexikanerne begyndte allerede at tro, at de kun vare blevne opskræmmede af en falsk Ullarm. Kun Donna Luz blev bestandig ængsteligere; hendes Dine svævede hen over Sletten og forgæves hvilede hendes Blik paa den Egn, hvorfra hun ventede at hendes Sendebud skulde komme. Bludselig forekom det hende, som om det høje Græs viste en Bevægelse, der ikke var det naturligt. Det kunde ikke hidrøre fra Vinden, thi der rørte sig ikke den mindste Luftning; Heden lejrede sig med sin Blyvægt over hele Landskabet, de af Solen svedne Blade hang ubevægelige ned fra Træerne, og dog vedblev den hemmelighedsfulde Bevægelse i Græsset. Den var heller ikke udbredt overalt, men nærmede sig lidt efter lidt til Lejren med en Regelmæssighed, der lod ane en organisk Impuls; thi i samme Forhold, som det forreste Græs begyndte at bevæge sig, blev det fjernere Græs roligere

og tilfidsft fuldkommen ubevægeligt igjen. Skildvagerne vare ikke istand til at forklare sig dette Syn.

Generalen havde aldrig personlig været i fjendtlig Berørelse med Indianerne, men havde dog hørt saa meget om deres Kampmethode til ikke at antage, at her maatte stifte noget Djevelfkab under, og da han ikke vilde blotte Lejren, som behøvede alle sine Forsvarere, besluttede han selv at drage ud for at indhente Kundskab. Han var netop i Begreb med at forlade Forstændningerne, da Capitainen agtelsesfuld lagde Haanden paa hans Skulder.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Politibetjent J. T. Jørgensen.

Lærerinde Marie Louise Friis.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 6te August 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Hvad ønsker De, min Ven?“ spurgte Generalen, idet han vendte sig om.

„Med Deres Tilladelse vilde jeg gjerne henvende et Spørgsmaal til Dem, Hr. General,“ svarede Capitainen. „De vil forlade Lejren? Udentviwl for at recognoscere?“

„Ja.“

„Hr. General, det er noget der tilkommer mig.“

„Jeg takker Dem, men jeg maa selv see, hvad de foretage sig mod os. Denne Sag er altfor vigtig til at jeg tør betro den selv til Dem.“

„De maa blive, Hr. General,“ svarede Capitainen,

„om det saa blot var for Deres Nieces Skyld, der i Ulykkestilsælde vilde staa alene, uden Ven og Besskytter, blandt en vild Befolkning. Hvad Bægt ligger der paa et ungt Mennesses Liv som mit, jeg er jo uden Familie og har Deres Godhed at takke for Alt. Den Time er kommen, i hvilken jeg kan vise Dem min Erkjendtlighed. Lad mig nu betale min Gjæld. — De veed,“ vedblev den unge Mand indstændigt, da Generalen vilde afbryde ham, „at jeg vilde prise mig lykkelig ved at turde indtage Deres Plads hos Donna Luz; men til denne ædle Stilling er jeg endnu for ung. Lad mig derfor nu gaa i Deres Sted; det tilkommer mig.“

Og halvt med Magt holdt han den ældre Officeer tilbage, satte med et Spring over Forskandsningerne og gik bort uden at tage nogen videre Afsted. Generalen fulgte ham med Djnene, indtil den unge Mand var forsvunden, lod derpaa Haanden glide over sin sorgbetyngede Binde og sagde sagte:

„Et bravt Mennesske — en fortræffelig Character.“

„Ikke sandt, Onkel?“ bemærkede Donna Luz, der ubemærket var traadt hen til ham.

„Du her, mit kjære Barn?“ sagde han med et Smil, som han forgæves søgte at give et muntert Udtryk.

„Ja, Onkel, jeg har hørt Alt.“

„Godt, mit Barn.“ svarede Generalen, „men dette er ikke noget Djeblif til en rørende Scene. Jeg maa

Extrakt

af

andet Kvartals Regnskab 1870

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. N.	2962
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.....	112 Rd. 6 β .
anviist for dette Kvartal.....	2352 — 42 -
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -
	2484 Rd. 48 β .
deraf er indkommet ..	2054 — 10 -
Restance ult. Juni	430 Rd. 38 β .
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 82de Urgang, Nr. 14—26.....	1246
4. Renter:	
af Summer til forskjellige Tider indsat i Privatbanken.....	78 Rd. 32 β .
af 100,000 Rd. i Statsobligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt.....	2000 — " -
af 400 Rd. i Kjøbenhavns Commune- obligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt...	8 — " -
af 200 Rd. af Heymans Legat for $\frac{1}{2}$ Aar.....	3 — 92 -
	2090
Justitsraad Gibeschütz's Legat	550
5. Afdrag paa Ublaan:	
Restance fra forrige Kvartal.....	1106 Rd. " β .
anviist for dette Kvartal.....	2395 — " -
	3501 Rd. " β .
deraf er indkommet	2279 — " -
Restance ult. Juni	1222 Rd. " β .
6. Unviste, ei udbetalte, Laan	100 Rd. " β .
	Rd.... 11182

Kjøbenhavn, den 30te Juli 1870.

Overeensstemm

O. S. Olsen.

B.

Udgift.

	Rd.	ß.
nsioner:		
anviste for dette Kvartal.....	1340 Rd.	24 ß.
udbetalte i Kvartalet	1340 —	24 -
	1340	24
atificationer:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	115 Rd.	" ß.
deraf udbetalt	75 —	" -
	75	"
uaffordrede ult. Juni.....	40 Rd.	" ß.
	597	48
ninger.....	78	8
dre Administrationsomkostninger	217	"
ebladets Trykning.....		
an:		
uaffordrede for forrige Kvartal	300 Rd.	" ß.
deraf udbetalt	200 Rd.	"
anviist til Indtægt	100 —	
	300 —	" -
talt paa Laanet i Nationalbanken.....	4000	"
nter af Laanet i Nationalbanken.....	40	11
Kassebeholdning ult. Juni.....	4634	8
	Rd....	11182
		3

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

3se-Kontrollen.

C. W. Laurup.

tænke paa Din Sikkerhed. Kom med mig; her kunde en indianer Kugle let naae Dig."

Han tog hende ved Haanden og førte hende til hendes Telt. Efterat han havde kysset hende paa Panden og formanet hende til at blive inde, vendte han tilbage til Forstandningerne, for bedre at kunne overse, hvad der foregik paa Sletten. Han gjorde sig tillige flere Tanker over Doctorens lange Fraværelse.

Capitain Aquilar var en usofærdet Soldat og dannet i Mexicos uafslidelige Krige, saa at han meget godt forstod at forene Mod med Klogskab. I nogen Afstand fra Lejren lagde han sig fladt ned paa Jorden og naaede krybende en Klippeblok, der var fuldkommen egnet til at tjene ham til Skjul. Alt omkring ham syntes at være roligt og ikke det mindste Tegn vidnede om en Fjendes Nærhed. Efterat han en lang Tid havde seet sig om i Eggen, vilde han allerede vende tilbage til Lejren, for at melde Generalen, at han havde taget fejl og at der ikke var nogen umiddelbar Fare at befrygte; da sprang pludselig ti Skridt fra ham med spændte Dren og tilbagekastet Hoved en sky Aschata op og flygtede bort med Tegn paa den største Skræk.

"Ah," tænkte den unge Mand, „skulde der dog være noget? Lad os see."

Han gik nogle faa Skridt fra den Klippe, som beskyttede ham, for at overbevise sig, om hans Betyrninger havde nogen Grund. Da bevægede Græsset

sig med Magt, og et Dusin Mænd stode omkring ham, endnu før han fik Tid til at sætte sig til Bærg eller vende tilbage til det beskyttende Sted, han saa usorgsigtigt havde givet til Priis.

„Saa,“ sagde han koldblodigt, „nu veed jeg dog med hvem jeg har at gjøre.“

„Overgiv Dem,“ raabte en af Mændene.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 13de August 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Saa sagte,“ svarede han med et spottende Smil. „J ere nogle Narre; før J faa mig, maa J først slaa mig ihjel.“

„Det kan ogsaa ske, min fine Junker,“ svarede den, der først havde talt.

„Men jeg vil forsvare mig,“ svarede Capitainen spøgende, „og det vil gjøre Larm. Naar mine Venner høre os, er Eders Dverfsald tilintetgjort og jeg har opnaaet hvad jeg vil.“

Den Rolighed, hvormed Officeren talte, gjorde Røverne betænkelige. De hørte til Høvdingen Baktehns Bande, og han befandt sig selv imellem dem.

„Det er et godt Indfald,“ svarede Banditanføreren spottende; „men man kan ogsaa gjøre det af med Dem uden Larm, og saa er Deres Plan tilintetgjort.“

„Saa?“ svarede den unge Mand. Og før Røverne kunde forhindre det, gjorde han et dygtigt Spring tilbage, løb to af sine Modstandere overende og ilede alt hvad han kunde henimod Lejren. Efterat den første Overraskelse var forbi, satte Røverne efter ham. Bæddeløbet varede i nogen Tid, uden at Banditerne saae, at Afstanden mellem dem og Flygtningen blev betydelig mindre; thi da de ikke vilde lade sig see af de mexikanske Skildvagter, hvilke de havde til Hensigt at overrumple, maatte de gjøre mange Omveje, hvilket forsinkede dem.

Saa snart Capitainen var kommen saa nær ved Sine, at de kunde høre hans Raab, saae han sig tilbage. Røverne benyttede den korte Tid, han tog sig for at trække Bejret, saa godt, at de fik et Forspring for ham. Den unge Mand indsaae nu, at en Fortsættelse af Flugten kun vilde fremskynde den Ulykke, han ønskede at forhindre. Hans Beslutning var derfor snart fattet; han vilde dø som Soldat og selv naar han bukkede under være dem nyttig, han opoffrede sig for. Rænet til et Træ stak han sin Sabel i Jorden ved Siden af sig, tog sine Pistoler ud af Beltet og vendte sig mod Banditerne, som neppe vare tredive Skridt fra ham. Nu raabte han, for at vække sine Benneres Opmærksomhed, med tordnende Stemme: „Giv Ugt, Fjenden er her!“ Derpaa affyrede han sine

fire Dobbeltpistoler efter hinanden paa Fjenden og gjentog, saa ofte en af Røverne faldt: „Giv Agt, Fjenden er der. De omringe os. Giv Agt.“ Forbittrede over dette mandige Forsvar styrtede Bandiderne, glemmende den Forsigtighed, de hidtil havde udviist, harmfulde hen imod ham, og nu begyndte et frygteligt, egentlig gigantisk Skuespil — Kampen mellem en enkelt Mand mod fem og tredive; thi saasnart en af Røverne faldt, traadte en anden i hans Sted. Den unge Mand vilde nok bringe sit Liv til Offer, men dog sælge det saa dyrt som muligt. Vi have sagt, at han ved ethvert Skud, ethvert Sabelhug, han gjorde, udstødte et højt advarende Raab, og Mexikanerne svarede derpaa ved en godt vedligeholdt Geværild mod Røverne, som nu viste sig aabenlyst og rasende styrtede løs paa Officeren, der saa dristigt stillede sig i Vejen for dem. Endelig sank Capitainen ned paa Knæ. Røverne styrtede sig over ham, og i deres Iver for at gjøre det af med ham kom de gjensidigt til at saare hinanden. Saaledes faldt Capitain Aguilar; men i sit Fald havde han dog den Trost, at have opoffret et Dusin Røvere, der laa blødende omkring ham.

„Hm,“ mumlede Baktehno, der betragtede ham med dyb Beundring, „hvilket skrækkeligt Menneſke. Dersom de Andre ligne ham, ville vi ikke naae vort Maal. Afsted,“ raabte han til de Bandider, som ventede paa hans Befaling; „vi maa ikke give dem Tid

til at nedstyde os som en Flok Duer. Grib an, grib an."

Røverne samlede sig om ham, svingede deres Baaben og begyndte derpaa at bestige Klippen. Paa den anden Side beredte Mexikanerne sig til at tage Hevn over Capitain Aquilars Heltedød, til hvilken de havde været Vidne.

XXV.

Medens denne skrækelige Begivenhed fandt Sted, gif Doctoren roligt og botaniserede. Henreven af den rige Flora, der laa for hans Dje, havde han i sin Glæde over den Høst, som her lod sig gjøre, glemt Alt. Han gif forover bøjet, standsede ved enhver Plante og beundrede den en kort Tid, før han kunde bestemme sig til at tage den. Efterat han havde belæst sig med en Mængde for ham ualmindeligt værdifulde Blomster og Urter, besluttede han endelig at sætte sig under et Træ, for i Nag at ordne sin Skat, medens han tillige vederkvægede sig ved et Par Stykker Tvebak. Denne behagelige Beskæftigelse optog ham saa aldeles, at han sandsynlig derover vilde have glemt Aftenens Komme og Nødvendigheden af at søge sig et Opholdssted, dersom ikke Skyggen af et Menneffe var faldet paa hans Planter, og bevægede

ham til mekanisk at slaa Djnene op. En Mand, lænet til en lang Bøsse, stod for ham og betragtede ham med en comisk Nysgjerrighed. Det var den sorte Falk.

„Ej, ej,“ sagde han til Doctoren, „hvad bestiller De her, gode Herre? Gid jeg ske en Ulykke, dersom jeg ikke, da jeg saae Dem rode i Græsset, holdt Dem for at være en Raabuk. Jeg var lige paa Nippet til at sende Dem en Kugle.“

„For Pokker,“ raabte Doctoren, idet han forfærdet saae paa ham, „De maa tage Dem iagt. De havde jo kunnet dræbe mig.“

„Hm, vær ikke bange for det, jeg opdagede jo i Tide min Fejltagelse,“ svarede Trapperen leende.

„Gud være lovet og takket derfor.“

Og Doctoren, som nu fik Dje paa en sjelden Plante, bukkede sig hurtigt for at tage den.

„De er vel blot kommen ud i Prairien for at søge Planter op?“

„Ja, ikke for Andet.“

Den sorte Falk saae saa forundret paa Doctoren, som man plejer at betragte et uforklarligt Syn; thi han kunde ikke forstaa, hvorledes et fornuftigt Menneske af fri Billie kunde bekvemme sig til at underkaste sig et Liv fuldt af Savn og Farer, blot for at plukke unyttige Planter. Manden maatte have en Skade paa Hjernen. Jægeren kastede et medlidende Blik paa ham, rystede paa Hovedet, kastede sin Bøsse paa Skulderen og beredte sig til at gaa videre.

„Ja, saa bliv ved dermed,“ sagde han i en Tone som den, hvori man taler til et Barn eller til gale Mennesker. „Niv kun op, gode Herre, De gjør ikke nogen Skade dermed og der bliver nok tilbage. Farvel.“

Han fløjtede ad sine Hunde og gif nogle Skridt, men kom strax tilbage igjen.

„Endnu et Ord,“ sagde han til Doctoren, der allerede havde glemt ham og med Iver taget fat paa sin afbrudte Forretning igjen.

„Saa tal,“ svarede han, hævede sit Hoved.

„Jeg haaber at den unge Dame, som i Gaar besøgte mig tilligemed sin Dnfel, befinder sig vel? Det kjære Barn; De kan ikke forestille Dem, hvormeget jeg interesserer mig for hende.“

Doctoren rejste sig pludselig og slog sig for Banden.

„Hvor ubefindigt,“ sagde han. „Jeg har aldeles glemt det.“

„Glemt?“ spurgte Jægeren forbavset.

„Det gaaer mig bestandig saaledes,“ mumlede den Lærde. „Lillykke er Skaden ikke stor, og det kan, da De er her, let gøres godt igjen.“

„Tal, jeg hører.“

„Jeg vil sige Dem, hvorfor Donna Luz har bedet mig om at gaa til Dem.“

„Saa Donna Luz sender Dem til mig?“

„Ja.“

„Der er altsaa foresaldet noget Alvorligt i Lejren?“

„Ja, og det kunde have blevet meget alvorligere. I den sidste Nat har en af vore Førere. . . .“

„Drosfelen?“

„De kjender ham?“

„Ja. Videre.“

„Nu, det synes som om dette Menneske har forenet sig med en anden Kjæltring, for efter al Sandsynlighed at forraade Lejren til Indianerne. Ulykke hørte Donna Luz de tvende Kjæltringers Samtale, og da de gik forbi hende, for at forlade Lejren, affyrede hun to Pistoler paa dem.“

„Ere de faldne?“

„Desværre nej; den Ene undkom, skjøndt han udentvivel har faaet et farligt Saar.“

„Hvem var det?“

„Drosfelen.“

„Videre.“

„Derpaa lod Donna Luz mig sværge paa, at jeg vilde opsøge Dem. Jeg skulde sige Dem. . . hvorledes var det nu.“

„Sorte Falk, Tiden er kommen,“ afbrød Jægeren ham heftigt.

„Ja, saaledes er det,“ raabte Doctoren glad, gnidende sine Hænder; „jeg havde det lige paa Munden. Jeg maa tilstaa, Sagen forekom mig dunkel og jeg forstod ikke noget deraf. De forklarer mig det maaske?“

Jægeren greb ham heftigt i Armen og raabte med et af Brede blussende Ansigt:

„Maragtige Menneſte! Hvorfor er De ikke ſaa hurtigt ſom muligt kommet til mig, iſtedetfor at ſpilde Tiden ſom en Dumrian? Deres Toven er maafte Skyld i alle Deres Benneres Død.“

„Skulde det være muligt,“ raabte Doctoren forbaſet over den barske Maade, paa hvilken Trapperen ryſtede ham.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlem i Selskabet er foreſlaaet:
Læge Schouboes Enke Laura.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Lørdagen den 20de August 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Man har paalagt Dem at udrette et Vernde, der angaaer Liv og Død. Men hvad er derved at gjøre? Maaske det er forsildigt.“

„O, sig ikke det,“ raabte Doctoren bevæget. „Jeg vilde dø af Sorg, dersom De havde Ret.“

Det stakkels Menneſte udgød Taarer og lagde ſaa utvetydigt ſin Kummer for Dagen, at den ſorte Falk ſelv gjorde ſig Umag for at trøſte ham.

„Bær rolig, brave Herre,“ ſagde han beroligende. „Det kan maaske hjælpes endnu.“

„Jeg vilde ikke kunne overleve det, dersom jeg havde været Aarsagen til en ſaa ſtor Ulykke.“

„Naa, det der er fleet, lader sig ikke ændre,“ svarede Trapperen filosofisk, „og vi maa see, hvorledes vi kan bringe dem Hjælp. Gud være lovet, jeg staaer ikke saa alene, som man troer, og haaber i et Par Timer at have samlet tredive af de bedste Prairie-skytter sammen.“

„Og De vil frelse dem, ikke sandt?“

„I detmindste vil jeg gjøre hvad der staaer i min Magt, og vil Gud lykkes det os.“

„Himlen bønhøre Eder.“

„Amen,“ svarede Jægeren, andægtigt korsfende sig.

„Men nu maa De vende tilbage til Lejren.“

„Strax.“

„Og ikke samle Urter eller rive Planter op.“

„O, fordømt være den Time, der loffede mig til at botanisere,“ raabte Doctoren i comist Fortvivlelse.

„Godt. De maa berolige den unge Dame og hendes Onkel; de skulle blot holde god Vagt og i Tilfælde af et Angreb yde kraftig Modstand; der skal snart komme Hjælp. Nu til Hest og afsted til Lejren.“

„Ja, ja, men... hvad vil De gjøre?“

„Bryd Dem ikke om mig; jeg skal ikke forblive uvirksom. Sørg blot for, at De saa hurtigt som muligt kommer til Deres Venner.“

„Om en Time vil jeg være hos dem.“

„Saa farvel og god Lykke.“

Den sorte Falk slap Lommen, som han havde grebet, og Doctoren reed i Galop derfra, et Ridt, der nu og da bragte hans Ligevægt i Fare. Trapperen

saae en kort Tid efter ham og gik derpaa rask ind i Skoven. Han var imidlertid ikke kommet ret langt, før han stødte paa No Gusebio, der havde Trohjertes afmægtige Moder foran sig i Sadelen. Dette Møde kom Trapperen meget belejligt, da den gamle Spanier kunde give ham fuldkommen Oplysning om Jægeren. Deres næste Skridt var derpaa forelobigt at anbringe den gamle Dame i den sorte Falks Hytte.

XXVI.

Vi maa vende tilbage til Trohjerte. Han havde omtrent gaaet et Kvarteerstid, uden at gjøre sig den Ulejlighed at følge en af de mange Beje, som gjennemskære Prairiegræsset; derpaa standsede han, satte sit Gevær mod Jorden og lyttede til den Larm, som hørtes i Skoven fra forskjellige Sider, og som en Prairiemand kjender saa godt. Udfaldet af hans Jagttagelser syntes at tilfredsstille ham, thi han efterlignede nu, med lige store Mellemrum, tregange paa det mest Skuffende en Skades Skrig. Neppe var det sidste ophørt, før det paa engang begyndte at blive levende i den hidtil saa stille Skov. Fra alle Sider dukkede Skikkelser frem bag Træerne i den maleriske Jægerdragt, og havde i et Nu dannet en Kreds om Trohjerte. Tilfældig vare de første Ansigter, som kom

ham imøde, den sorte Falks og No Gusebios', da disse Mænd kun havde været skjulte et Par Skridt fra ham.

„D,“ raabte han, gribende deres Haand, som de rakte ham, „nu forstaaer jeg Alt, mine Benner. Tusind Tak for Eders beredvillige Bistand, som imidlertid, Gud være lovet, ikke mere er nødvendig.“

„Saa meget bedre,“ svarede den sorte Folk.

„Det er altsaa lykkedes Dem at slippe fra disse Djævole af Rødhuder?“ spurgte den gamle Tjener.

„Tal ikke saa slemt om Comancherne,“ sagde Trohjerte smilende. „De ere nu mine Brødre.“

„Taler De alvorligt,“ raabte den sorte Falk, „og staaer De Dem virkelig godt med Indianerne?“

„De kan overbevise Dem derom, Freden er sluttet mellem dem, mig og mine Benner. Dersom De ønsker det, skal jeg gjerne gjøre Dem bekendt med dem.“

„Under de nuværende Omstændigheder kunde det ikke træffe sig heldigere,“ sagde den sorte Falk. „Og da De nu er fri, kunne vi tage os af andre Personer, der svæve i stor Fare og sandsynlig i høj Grad behøve vor Bistand.“

„Hvad vil De sige dermed?“ spurgte Trohjerte.

„Kun saa meget, at de Folk, som De allerede ved Prairiebranden har gjort en saa vigtig Tjeneste, i dette Djeblif ere omringede af en Røverbande, der ikke vil tøve med at angribe dem, hvis de ikke allerede have gjort det.“

„Man maa ile dem til Hjælp,“ raabte Trohjerte heftigt.

„Det var ogsaa vor Hensigt; men vi vilde først befri Dem, da De er Sjælen i vort Forbund. Uden Dem kunde vi dog kun udrette meget lidet.“

„Tak, mine Venner; men De seer at jeg er fri, og der er altsaa intet, som kan afholde os fra, strax at ile derhen.“

„Tag det ikke ilde op,“ svarede den sorte Falk, men vi trænge til en betydelig Hjælp, thi Røverne vide, at de ikke have nogen Pardon at vente og ville derfor forsvare sig som Tigere. Vi maa have endnu flere Folk, før vi angribe dem.“

„Men hvorledes skulle vi faa dem?“

„De har jo ogsaa i vort Navn sluttet Fred med Comancherne, og saaledes kunde det maaske...“

„De har Ret, sorte Falk,“ afbrød Trohjerte ham hurtigt, „det tænkte jeg ikke paa. De indianske Krigere ville glæde sig ved at vi forskaffe dem en Lejlighed til at vise deres Tapperhed og de slutte sig sikkert med Glæde til vort Tog. Jeg paatager mig at bevæge dem dertil. Følg mig alle; jeg skal forestille Eder for vore nye Venner.“

Trapperne, som omtrent bestode af fyrretyve Mand, vendte deres Baaben om, til Tegn paa Fred, og fulgte Trohjerte til Lejren.

„Hvorledes har min Moder det?“ spurgte den Sidste meget bevæget No Gusebio.

„Hun befinder sig efter Omstændighederne vel i

den sorte Falks Hytte. Skjøndt hendes Utaalmodighed er nærved at overvælde hende, er hun dog en Dame med et Mod, som ikke de største legemlige Smerter ere istand til at betvinge og hun synes ikke engang at føle Esterveerne af de skrækelige Piinsler, som hun har udstaaet."

"Gud være lovet, men vi tør ikke længer lade hende svæve i Dødsangest. Hvor er Deres Hest?"

"Den er skjult i Nærheden."

"Hent den og vend tilbage til min Moder. Berolige hende hvad mig angaaer og bring hende til Hulen ved Spanstgrøntfloden, hvor hun vil være udenfor al Fare. De bliver derpaa hos hende. Hulen er let at finde, da den ikke ligger langt fra den døde Boffels Klippe. Saasnart De er kommen der, slipper De mine Rastreros, som jeg giver Dem med, løs; de ville føre Dem til det rette Sted. Har De forstaaet mig?"

"Ja."

"Saa gaa. I Vejren er Deres Tilstedeværelse unødvendig, men der af den største Betydning."

No Eusebio fløjtede ad Hundene, som han tog ved en Pine, trykkede endnu engang Trohjertes Haand og gik ind i Skoven, medens Trohjerte og Jægerne vendte sig mod det Sted i Skoven, hvor Indianerne havde opslaaet deres Lejr. Denne dannede indenfor Forpostlinien en stor Halvkreds, hvis Midte blev optaget af Hovdingene. For at vise de Kommende den tilbørlige Ære havde de smykket sig med deres bedste Klæder

i Forening med frigerffe Baaben og megen Farvepragt. Trohjerte lod sine Folk gjøre Holdt, og, svingende en Boffelkollert i Haanden, nærmede han fig alene Indianerne. Ornehoved traadte frem af Hovdingenes Række, kom Jægeren imøde og lod et lignende Fredstegn vaje. Da de havde nærmet fig hinanden paa nogle faa Skridts Afstand, hilfede de, og Trohjerte tog Ordet:

„Livets Herre feer i vore Hjerter,“ fagde han; „han veed, at Bejen mellem os er ffjon og aaben, og at de Ord, fom han lægger i vort Bryft og fom vor Mund udtaler, ikke ffjule noget Falfk. De hvide Jægere komme for at besøge deres røde Brodre.“

„De ere velkomne,“ fvarerede Ornehoved hjertelig og bukkede fig med den Anftand og Majestæt, fom er Indianerne egen.

Derpaa affyrede Jægerne og Indianerne deres Geværer i Luften og udfkødte et langt Glædesffrig. Og nu blandede de tvende Skarer fig imellem hinanden, faa at de kun dannede en eneste, men da Trohjerte af den sorte Falks Meddelelse vidfte, hvor koftbare Djebliffene vare, førte han Ornehoved til en Side og fortalte ham usorbeholdent, hvad man ventede af hans Stamme. Hovdingen optog denne Anmodning med et Smil.

„Min Broder ffkal blive tilfreds,“ fagde han. „Blot lidt Taalmodighed.“

Han forlod Jægeren og fluttede fig til de andre Hovdinge. Umiddelbart derefter besteg en Udraaber

Berandaen til en Hytte og anmodede med høj Stemme de berømteste Krigere om at forsamle sig i Raadslagningshytten.

Alle samtykkede i at opfylde Trohjertes Anmodning. Halvfemsfindsthye udsøgte Krigere bleve stillede under Ornehoveds Ansørsel, paalagt at ledsage Jægerne og af alle Kræfter medvirke til et heldigt Udfald af deres Forehavende.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Bennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 27de August 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Før de brød op valgte Ornehoved, der meget godt vidste, hvilke farlige Fjender Angrebet gjaldt, tyve Krigere, som han kunde stole paa, og overdrog dem det Hverv at fungere som Spejdere, idet han tillige forsynede dem med smaa Stykker Træ, for at de hurtigt kunde give et Ildsignal. Derpaa eftersaae han sine Krigeres Baaben og gav endelig Befaling til Afmarch.

Med deres Førere i Spidsen forlode Comancherne og Jægerne, under deres Benners Lyknskninger og Opmuntringer og medens de ledsagede dem til Randen af Skoven, Lejren i indiansk Marschorden. Den lille

Armeen bestod af hundrede og tredive kraftige, velbevæbnede Krigere, hvis Anførere ikke lode sig afholde af nogen Hindring, ikke affrække af nogen Fare. Det var mørk Nat og Maanen var bedækket af store sorte Skyer. Krikerne gik stille fremad. Det sagte udtalte Ord Holdt bragte hele Skaren til at standse. Man lejrede sig for at vente paa Spejdernes Efterretninger. Mexicanernes Vejr kunde omtrent være tre Mil borte; men før man rykkede nærmere, vilde Høvdingene overbevise sig om Vejen var fri, i modsat Fald, hvor stærk Fjenden var og hvilken Angrebsmaade man skulde bruge.

Trohjerte, som var nærved at forgaa af Utaalmodighed, vilde netop selv drage ud for at spejde, da en i Begyndelsen næsten umærkelig Næsen i Bussene, der stedsse blev stærkere, lod sig høre og to Mænd endelig traadte frem. Den første var en af Comanche-spejderne, den anden Doctoren. Den Tilstand, i hvilken den stakkels Lærde befandt sig, var virkelig sørgelig. Han havde mistet sin Paryk, hans Klæder hang i Luser om ham, og hans Ansigt havde et Udtryk af den største Skræk; man kunde tydeligt see paa ham, at han kom fra en Kamp. Da han nærmede sig Ornehoved og Trohjerte, sank han bevidstløs til Jorden. Man skyndte sig med at bringe ham til sig selv igjen.

XXVII.

De bag Forstandningerne opstillede Lanceros havde modtaget Røverne skarpt. Forbittret over Capitain Aquilar's Død havde Generalen, som indsaae, at man ikke kunde vente Skaansel af saadanne Fjender, besluttet at gjøre den yderste Modstand; han vilde hellere dø, end falde i deres Hænder.

Mexikanerne bestode tilligemed Damerne og Førrerne, paa hvilke man forresten neppe turde gjøre Regning, af sytten Hoveder, medens Røverne idetmindste vare tredive Mand stærke; men dette Misforhold mellem de Belejrede og Belejrerne blev udjævnet ved Sejrens Beliggenhed og det Chaos af Klippeblokke, der fandtes paa Højene.

Hovdingen Baktehno havde ikke skuffet sig selv med Hensyn til Angrebets Vanskelighed, men navnlig stolet paa Virkningen af et uforudset Overfald og Drosselens Forræderi. Nu rev Omstændighederne og Harmen over den Forstyrrelse, som Capitain Aquilar bragte i hans Plan, ham med sig, saa at han uden videre gav Befaling til Angreb. Da imidlertid den første Opbrusen havde lagt sig og han saae sine Folk, uden at kunne heve sig og uden at vinde en Fodsbredd's Jord, falde rundt om sig, som modne Frugter, besluttede han at forvandle Belejringen til en Blokade, idet han haabede, enten at naae sit Maal ved en dristig natlig Handling, eller i værste Fald lidt efter lidt ved Hunger at gjøre de Belejrede tamme.

Han troede nemlig, at det var dem umuligt at finde Hjælp i Prairien, hvor man kun stodte paa Indianere, der vare fjendtlig sindede mod de Hvide, eller paa Jægere og Trappere, af hvem man ikke kunde vente, at de vilde blande sig i Ting, som ikke angik dem.

Efterat denne Beslutning engang var fattet, søgte Høvdingen ufortøvet at iværksætte den. Han saae sig omkring. Stillingen var endnu den samme; trods de umenneskelige Anstrengelser for at klavre op ad den stejle Skraaning, der førte til Forstandsningerne, havde Røverne ikke vundet en Fodsbred Jord. Saa ofte en Mand viste sig ubedækket, jagede en mexikansk Bøsseskude ham hovedfulds ned ad Bjerget. Høvdingen gav Tegnet til Tilbagetog, idet han efterlignede en Prairiehunds Skrig, og strax standsede Kampen.

Banditerne samlede sig i en Kløft, der laa omtrent et Bøsseskud fra Lejren. Deres Tab havde været saa betydeligt, at de istedetfor fyrretyve nu kun havde nitten Mand, medens Mexikanerne, med Undtagelse af Capitain Aguilar, hverken havde Døde eller Saarede. Dette Tab af mere end Halvdelen af deres Mandskab gjorde Røverne betænkelige. Fleertallet var for et Tilbagetog; de brød sig ikke mere om Fordelene ved et Foretagende, der var forbundet med saa mange alvorlige Banskkeligheder og Farer. Ogsaa Høvdingen deelte sine Kammeraters forknyttede Stemning, og havde det blot gaaet ud paa at erhverve Benge og Diamanter, vilde han uden videre have opgivet sin Plan; men en kraftigere Spore drev ham bestandig videre,

hvad Følgerne saa end [vilde blive for ham. Den Skat, han stræbte efter og som var af umaadelig Værd for ham, var Donna Luz, som han allerede engang havde befriet fra sine Banditers Hænder og for hvem han følte en brændende Kjærlighed. Ligefra hun rejste fra Mexiko havde han Skridt for Skridt fulgt efter hende og udspejdede liig et Rovdyr enhver Lejlighed til at bemægtige sig den Priis, for hvis Besiddelse intet Offer, ingen Besværlighed, ingen Fare var for stor. Han sparede derfor ingen Overtalelse for at beholde sine Kammerater hos sig, oplive deres Mod og anspore dem til nye Forsøg. Dette var rigtignok vanskeligt, thi de Tappreste vare faldne og de Tiloversblevne følte kun ringe Lust til at udsætte sig for en lignende Skæbne. Dog lykkedes det endelig hans Bønner og Trusler at aflukke dem det Løfte, at de ville blive der til næste Morgen og om Natten forsøge et afgjørende Slag. Efter denne Overenskomst befalede Høvdingen sine Folk at skjule sig saa godt som muligt og navnlig ikke at forlade deres Plads uden hans Befaling, hvad Mexikanerne saa end gjorde. Han haabede derved at bringe de Belejrede til at tro, at Roverne, modløse ved de uhyre Vanskeligheder, vare dragne bort.

Denne Plan var godt udtænkt og dens Opfinder naaede næstendeels ogsaa det af ham tilsigtede Maal. Den nedgaaende Sol farvede med sine sidste Straaler Træernes og Klippernes Spidser; Aftenvinden blæste forfriskende over Landflaabet og Dagens Stjerne skjulte

sig bag en purpurrod Sky. Stilheden blev kun afbrudt af Rovfuglens hæse Skrig, medens de graadige stredes om de lemlæstede Liig. Generalen, som var smertelig bevæget ved dette Syn, kom til at tænke paa Capitain Aguilar, hvis Heltedød Alle kunde takke for deres Frelse, og som var udsat for en lignende Banhelligelse. Han vilde for enhver Priis frelse den Tappres Liig og ved en ordenlig Begravelse vise den ulykkelige unge Mand, som havde opoffret sig for dem, den sidste Ære.

Donna Luz, hvem han underrettede om sit Forehavende, indsaae rigtignok de dermed forbundne Farer, men havde ikke Kraft til at modsætte sig dem. Generalen valgte nu fire kraftige Mænd, steg over Forskandsningerne med dem, og opsogte det Sted, hvor den ulykkelige Capitains Liig laa. Den unge Mand's Liig var snart fundet. Det laa med Ryggen halvt vendt mod et Træ; i den ene Haand fandtes en Pistol, i den anden Sabelen. Hovedet var ikke bøjet, Blikket stivt og selv i Døden syntes et Smil, der bød Fjenden Trods, at spille om Læberne. Legemet selv var bedækket med utallige Saar, men som ved et reent Tilfælde bemærkede Generalen med Glæde, at det hidtil var bleven skaanet af Rovfuglene. Mexikanerne bragte derpaa Liget paa deres forslagte Geværer til Lejren. Generalen fulgte efter i nogen Graastand og holdt et vaagent Dje med Busskene. Men intet rørte sig. Rundt om herskede den dybeste Rolighed.

Natten brød frem som sædvanlig. Alles Blik

vare henvendte paa de fire Lancerø, som bragte den døde Officeer, og Ingen lagde Mærke til de tyve Skikkelser, der ligesom Skygger lydøst listede sig frem mellem Klipperne og lidt efter lidt narmede sig Lejren, i hvis Nærhed de skjulte sig og kastede flammende Blik paa Forsvarerne. Generalen lod Viget lægge paa en i et Hjørne staaende Bænk, greb en Spade og hjalp selv til at grave den Grav, i hvilken Capitainen skulde hvile. Støttede paa deres Geværer stode Mexicanerne rundt om ham. Efterat han havde blottet Hovedet, aabnede han en Bønnebog og læste med høj Stemme Bønnen for de Døde, medens hans Niece og de øvrige Tilstedeværende med Andagt hørte derpaa. Der laa noget Rørende i denne simple Højtidelighed midt i Bildnisset, hvis tusinde hemmelighedsfulde Stemmer ligesom syntes at forene sig til en Bøn, og ved Synet af den ophøjede Natur, i hvilken man saa tydeligt kunde kjende Guds Finger. Lad os tænke os den hvidhaarede Olding, holdende Sørgegudstjeneste for en ung Mand, som endnu for saa Limer siden levede, den unge Piges dybe Smerte og de bedrøvede Soldater, som maaske snart vilde blive ramt af en lignende Skæbne, men som dog bad roligt og inderligt for den Hensøvede.

Der foresaldt Intet, som kunde virke forstyrrende paa Opfyldelsen af denne sidste Pligt. Efterat enhver af de Omkringstaaende endnu engang havde tilraabt den Døde et vemodigt Farvel, blev han, indhyllet i sin Kæbe. laa i Graven. Man laade hans Vaaben

ved hans Side og fyldte Graven med Jord. En lille Høj betegnede det Sted, hvor Liget af et Menneske, hvis Heltmod ved ædel Hengivelse frelste dem, som havde betroet sig til hans Omsorg, hvilede. De Forsamlede forlode Graven med det Løfte at hevne hans Død eller at efterligne hans Exempel. Imidlertid var det blevet mørk Nat. Generalen gjorde sin sidste Runde, for at overbevise sig om, at Skildvagterne stode paa deres Post, ønskede sin Niece en god Nat og lagde sig til at sove ved Teltets Indgang. Tre Timer hengik i den største Rolighed, men derpaa steg ligesom Dæmoner nitten Mand tavse over Forskandsningerne. Endnu før de ved det pludselige Angreb overraskede Skildvagter vare istand til at gjøre Modstand, vare de allerede angrebne og nedsablede. Røverne havde bemægtiget sig Lejren og med dem fulgte Mord og Plyndring.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Urtekræmmer August Hansen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 3^{die} September 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema til ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd

og at bilægges med Vedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for engang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge § 4 har Krav paa Understøttelse undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes særdeles Opmærksomhed paa, at Schemae, der have modtaget en noget forandret Form, maa udfyldes med den største Nøiagtighed for at kunne vente at blive tagne i Betragtning.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 30te August 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

—
XXVIII.

Hylende som Schakaler og svingende deres Baa-
ben styrtede Banditerne ind i Lejren. Hovdingen

havde lovet, at de maatte benytte Erobringen til Mord og Rov; uden derfor at bryde sig om deres Færd, ilede han hen til Teltet. Men her var Udgangen spærret for ham. Generalen havde samlet syv eller otte Mand om sig og ventede nu uforsædret Bandiderne; han vilde heller gaa under, end tillade disse Uslinge at berøre hans Niece. Ved Synet af den gamle Soldat, der med funklende Dine holdt en Pistol i den ene Haand og en Sabel i den anden, standsede Høvdingen et Øjeblik og udstødte derpaa et Skrig, som hurtigt kaldte et Dusin af hans Kammerater om ham.

„Gjør Plads,“ raabte han, svingende Sablen. „Imod dem,“ lod Generalens Svar. De tvende Førere styrtede nu løs paa hinanden; deres Folk fulgte Exemplet og det kom til et vildt Haandgemæng, der rasede saa meget mere ubarmhertigt, som man vidste, at man ikke havde Skansel at vente paa nogen af Siderne. Enhver søgte derfor at bibringe dødelige Hug, uden at gjøre sig den Ulejlighed at asparere dem; man brød sig ikke om sine egne dødelige Saar, naar kun Modstanderen fik samme Skæbne. Selv de Saarede rejste sig op igjen, for med deres Dolke at ramme endnu en af de Kæmpende. En saa rasende Kamp kunde ikke vare længe. Alle Lanceros vare allerede faldne og selv Generalen styrtede under et Slag af Høvdingen, der kastede sig over den Faldne og behændigt bandt ham med sit Belte, for at gjøre det umuligt for ham at fortsætte sin Modstand. Ge-

neralen havde kun erholdt lette Saar, da Høvdingen af Grunde, som kun vare ham bekendte, vilde skaae Oldingen og derfor ogsaa i Kampen med virksomme Parader beskyttede ham mod Banditernes Sabelhug. Han vilde have sin Modstander levende og naaede ogsaa dette Maal.

Rigtignok bedækkede nu samtlige Mexikanere Valpladsen, men Sejeren var ogsaa kommen Røverne dyrt at staa, thi mere end Halvdelen af dem vare faldne. Generalens Neger havde med en uhyre Kælle, som han selv havde forfærdiget af en ung Træstamme, længe forsvaret sig mod sine Modstandere og ubarmhjertigt slaaet enhver ned, som uforsigtigt kom hans Baaben for nær. Endelig blev han strakt til Jorden af en Lasso, og Høvdingen frelst den Halvkvaltes Liv lige i det Djeblik, da en af Røverne løstede Armen for at gjøre det af med ham. Da Høvdingen saae, at Generalen var ude af Stand til at røre sig, udstødte han et Glædeskrig, sprang, uden at bryde sig om det Blod, der strømmede ud af hans Saar, som en Tiger over sin Modstanders Legeme, der magtesløs snoede sig for hans Fødder, og trængte ind i Teltet. Det var tomt — Donna Luz var forsvundet. Høvdingen stod som ramt af et Jordenslag. Hvor var Pigen bleven af? I det lille, næsten for ethvert Meubel blottede Telt havde hun umuligt kunnet skjule sig. Indtrykket i Sengen viste, at Donna Luz havde hvilet paa den lige til det Djeblik, da Overfaldet begyndte.

Men nu var hun forsvunden som en Luftaand,

uden at man var istand til at finde mindste Spor af hendes Flugt. Hendes Undvigelse forekom Røverne saa meget mere ubegribelig, som Angrebet paa Vejen var skeet paa engang fra alle Sider. Kunde man tiltro en ung Pige, som nylig var faret op af sin Søvn af Skræk, Dristighed og Aandsnærværelse nok til at hun ubemærket kunde smutte bort midt imellem de Sejrende, hvis første Omsorg havde været at bevogte alle Udgange. Høvdingen søgte forgæves Oplysning om denne Gaade. Harmfuldt stampende i Gulvet undersøgte han med Spidsen af sin Dolk de Steder, som muligen kunde yde Flygtningen et midlertidigt Tilflugtssted, men til ingen Nytte. Efterat han var kommen til den Overbeviisning, at alle videre Efterforskninger i Teltet var forgæves, ilede han ud igjen og foer om som et vildt Dyr; thi han troede, at om det end ligesom ved et Slags Mirakkel var lykkedes hende at undslippe, vilde det dog være let for ham at finde Sporene af den haltpaaklædte Flygtning, der i Natten og Bildniiset nødvendig maatte forvilde sig.

Imidlertid udførte Røverne Plyndringshaandværket med en Hurtighed og en Orden i Uordenen, som gjorde deres praktiske Sands al Vre. Da de endelig vare trætte af at røve og myrde, fastede de sig med deres Dolke over de fulde Maycallæderflaster, og lod en Drgie følge ovenpaa Rædselens Scener.

Bludselig hørte man i kort Frastand et vildt Skrig og en Kugleregn pøb hen over Banditerne, som, forbavsede over denne Overraskelse, greb efter deres

Baaben og søgte at samle sig. I samme Djeblif duffede en Sværm Indianere frem og efter dem kom en Afdeling Jægere, i hvis Spidse Trohjerte, Belhumeur og den sorte Falk befandt sig.

Røverne vare nu komne i en slem Klemme. Bragt til sig selv igjen ved den Fare, der truede hans Folk, opgav Høvdingen sin forgæves Søgen, samlede sit Mandskab om sig og benyttede snildt den Forvirring, der altid opstaaer ved et Angreb, som det der nu fandt Sted, til at betyde sine Folk, at de skulde adsprede sig til alle Sider og saaledes paa bedste Maade undgaa deres Modstanderes Angreb. Efter en Salve, som blandt Angriberne havde en kort Tøven tilfølge, flygtede de, medførende de to eneste Fanger, de havde gjort, og forsvandt i Natten. Men selv paa Flugten forsømte Høvdingen, der var bleven til det allersidste, for at dække Tilbageetoget, intet Djeblif for saa godt som muligt at søge under Klipperne efter et Spor af Bigen. Hans Anstrengelser vare forgæves; med rasende Forbittrelse i Hjertet drog han bort, pønsende paa de mørkeste Planer.

Trohjerte havde af de indianske Spejdere og navnlig af Doctoren faaet Efterretning om Angrebet paa Lejren; han tøvede derfor ikke med at sætte det forenede Mandskab i Bevægelse, for at Mexicanerne saasnart som muligt kunde erholde Bistand. Desværre vare Trapperne og Comancherne trods deres Hurtighed komne for sildigt til at frelse Karavanen. Saasnart Togets Førere havde overbeviist sig om Røvernes

Flugt, brød Ornehoved op med sine Krigere, for at forfølge deres Spor. Trohjerte, som nu alene var Herre i Lejren, lod Buskene i Omegnen og det høje Græs gjenomsøge, i hvilket Banditerne ikke havde kunnet anstille Efterforskninger, fordi de saa hurtigt efter Lejrens Erobring selv vare blevne overfaldne.

Denne Undersøgelse førte til Opdagelsen af Phøbe, Sennoritaens Pige, og to Lanceros, der vare flygtede ind i Stammen af et huult Træ og bleve af den sorte Falk og nogle Jægere bragte mere døde end levende frem. De stakkels Mennesker vare i Begyndelsen utilgængelige for enhver Trøst, idå de troede at være faldne i Røvernes Hænder, og Trohjerte havde megen Møje med at gjøre dem begribelig, at de i Lejren værende Folk vare Benner, hvis forsinkede Ankomst rigtignok havde gjort en virksom Hjælp umulig, men som ikke tænkte paa at gjøre dem noget ondt. Efterat de tilstrækkeligt havde fattet sig, tog Trohjerte dem ind i Teltet og lod dem udførligt fortælle, hvad der var paaferet. Den unge Mestiz gjenvandt hurtigt sin Fatning og da hun desuden havde gjenkjendt Trohjerte, faldt det ikke vanskeligt at bringe hende til at tale. Jægeren fik saaledes i nogle Minutter Oplysning om den skrækelige Begivenhed, hvortil hun havde været Vidne.

„Capitain Aguilar er altsaa falden?“ spurgte han.

„Åt ja,“ sagde Pigen med et Suk.

„Og Generalen?“

„O, han forsvarede sig som en Løve og faldt først efter en helttemodig Modstand.“

„Er han død?“ spurgte Trohjerte smerteligt bevæget.

„Nej, kun saaret. Jeg saa at Karlene bar ham forbi og troer endog, at Saarene ere lette, da Røverne staaede ham i Kampen.“

„Saa meget bedre,“ sagde Jægeren, tankesuldt bøgende sit Hoved; derpaa tilføjede han med en let Skælven i Stemmen, „og hvad er der blevet af den unge Sennora?“

„Af Donna Luz?“

„Ja, jeg troer De kaldte hende saaledes. Jeg vilde give meget til, at jeg havde Efterretning om hende og vidste hende i Sikkerhed.“

„Det er hun, da hun har Dem i sin Nærhed,“ sagde en melødist Stemme.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 10de September 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra 15de til 30te September forstkommende, hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema til ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd

og at bilægges med Vedkommendes Lovbog, samt isøvrigt at afgives under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for engang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge § 4 har Krav paa Understøttelse undtagen naar en Forandring til det Værrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes særdeles Opmærksomhed paa, at Schemaaene, der have modtaget en noget forandret Form, maa udfyldes med den største Nøiagtighed for at kunne vente at blive tagne i Betragtning.

Administrationen for det forenede Understøttelsesfælskab,
den 30te August 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Sennoritaen var virkelig der, rigtignok bleg af den heftige Sindsbevægelse, hun havde havt, men rolia med straalende Blif oa et Smil paa Læberne.

De Omkringstaaende kunde ikke undertrykke deres Forundring over det pludselige Syn af Pigen.

„Gud være lovet,“ raabte Jægeren. „Saa har vor Bistand dog ikke været ganske unyttig.“

„Nej,“ svarede hun med Ynde; men derpaa fik hendes Ansigt et vemodigt Udtryk og hun tilføjede i en smertelig Tone: „O, jeg har mistet den Mand, der har været mig i Faders Sted, og maa nu komme til Dem, for at bede om Deres Beskyttelse, Caballero.“

„Den skal De ikke mangle, Sennorita,“ svarede han med Jnderlighed, „og hvad Deres Onkel angaaer, da vil jeg — De kan stole derpaa — give ham tilbage til Dem, skulde jeg end betale dette Forsøg med Livet. De veed,“ tilføjede han, „at det er ikke første Gang jeg viser Dem en Tjeneste.“

Efterat den første Bevægelse var forbi, vilde man høre, hvorledes det var lykkedes den unge Dame at unddrage sig Røvernes Efterforskning. Hun fortalte ganske ligesvem, hvorledes det var gaaet til. Hun havde lagt sig paaklædt paa Sengen; men hendes Uro tillod hende ikke at sove, og en hemmelig Anelse tilhvistede hende, at hun skulde være aarvaagen. Ved Røvernes Skrig var hun forfærdet sprunget op og kom øjeblikkelig til den Overbeviisning, at der ikke kunde være mindste Tanke om Flugt. Idet hun saaledes saae sig om, lagde hun Mærke til, at der i en Hængemaatte laa henkastet nogle Klædningsstykker, som hang ned ad den, og Himlen syntes at indgive hende en Tanke. Hun smuttede ind under Klæderne, uden

at forstyrre noget i den Uorden, hvori de vare, og gjorde sig saa lille som muligt. Medens nu Røvernes Anfører søgte efter hende overalt, søjede Gud det saaledes, at han ikke udstrakte sin Haand efter Hængemaatten, der syntes at være tom. I denne Stilling forblev hun omtrent en Time og gjennemgik en Dødsangest, som ikke var til at beskrive. Først da hun hørte Jægeren Trohjertes Stemme, som hun strax kjendte, fik hun Haab paany; hun var kommet frem af sit Skjul og havde med Utaalmodighed ventet paa det mest passende Øjeblik til at vise sig.

Jægeren forbausedes over den simple og dog saarørende Fortælling og roste usorbeholdent den unge Dames Mod og Aandsnærværelse, som hun ene og alene kunde takke for sin Frelse. Efterat Lejren var bleven bragt nogenledes i Orden, vendte Trohjerte igjen tilbage til Donna Luz.

„Sennorita,“ sagde han, „det vil snart blive Dag. Forund Dem nogle Timers Hvile; jeg skal da føre Dem til min Moder, der er en sand Helgen. Naar hun først kjender Dem, vil hun uidentviol elske Dem som en Datter. I ethvert Tilfælde er De i Sikkerhed hos hende, medens jeg søger at befri Deres Onkel.“

Uden at høre paa Pigens Tak, bukkede han sig ærbødig og forlod Teltet. Da han var gaaet, sukkede Donna Luz og satte sig tankesfuld paa en Stol.

XXIX.

To Dage vare hengaaede efter den i forrige Kapitel fortalte Begivenhed. Vi føre vore Læsere mellem Kloffen tre og fire ind i den af Belhumeur opdagede Hule, som Trohjerte havde gjort til sin Yndlingsbolig. Det Indre af den var oplyst af talrige Fakler af Træ, der stak i Klippevæggene, og en Fremmed, som tilfældig besøgte Hulen, vilde have antaget den for at være et Zigeuner- eller Banditopholdssted. Man saa henimod fyrretyve Trappere og Comanche-krigere adspredte rundt om, af hvilke Nogle sov, Andre røg og atter Andre pudfede eller udbedrede deres Klæder. Nogle laa omkring to eller tre Baal, hvorover der var hængt Kjelder, hvori man kogte nogle store Stykker Bildt. Ved Indgangen til Hulen stod to ubevægelige Skildvagter, der tavse, men med aarvaagent Dje og Dre, vaagede over det sælles Bel. I en ved en fremspringende Klippe dannet Afdeling sad paa grove, sammensømrede Stole to Fruentimmer og een Mand, hvilke i en dæmpet Tone talte med hinanden. Fruentimmerne vare Donna Luz og Trohjertes Moder, og Manden, der med en Straacigar i Munden saa til og undertiden afbrød Samtalen med et Udraab af Overraskelse, Beundring og Glæde, var den gamle spanske Tjener No Eusebio. Ved Indgangen til denne Afdeling, der dannede et særeget Bærelse i Hulen, spadserede den sorte Falk med Hænderne paa Ryggen og sløjtende en Bise mellem Tænderne, frem og tilbage med lange Skridt. Trohjerte, Ornehoved og Belhumeur vare fraværende.

De tvende Damer's Samtale syntes at være meget underholdende. Jægerens Moder veglede ofte betydningsfulde Blik med den gamle Tjener, der i sin Deeltagelse havde ladet sin Cigar gaa ud og uden at tænke derpaa vedblev at ryge.

„O,“ sagde den gamle Dame, idet hun med Inderlighed foldede Hænderne og løftede sine Øjne mod Himlen, „Guds Finger er dog tydelig at spore i alt dette.“

„Ja,“ sagde No Eusebio, „vi have ham at takke for Alt.“

„Og sig mig nu, har Deres Onkel, Generalen, i de to Maanedes Deres Rejse har været, aldrig, enten i Ord eller Handlinger, ladet Dem mærke Hensigten med sit Prairitog?“

„Nej,“ svarede Donna Luz.

„Det er forunderligt,“ svarede den gamle Dame.

„Ja, meget forunderligt,“ sagde No Eusebio, der tog sig iagt for at genere Donnaen med Røgen af sin Cigar.

„Og hvorledes tilbragte Deres Onkel sin Tid efterat han var kommen i Prairien?“ begyndte Trohjertes Moder igjen. „Undskyld disse Spørgsmaal, mit Barn; de kunne maasse forekomme Dem noget forunderlige, men de hidrøre ikke alene fra Nysgjerrighed. De vil senere forstaa mig og da indsee, at det kun er den inderlige Deeltagelse, jeg føler for Dem, der foranlediger mig til at spørge.“

„Jeg tvivler ikke derom, Sennora,“ svarede Donna

Luz med et fortryllende Smil, „og tager ikke i Betænkning at svare Dem. Fra vor Ankomst i Prairien har min Onkel været meget takfuld og bedrøvet; han søger at komme sammen med Prairibeboerne, og hvor han traf En, blev han staaende i hele Timer, for at tale med ham og udsørge ham.“

„Kan De, mit Barn, erindre hvad han ønskede Oplysning om?“

„Jeg maa til min Skam tilstaa,“ svarede Pigen med en let Rødme, „at jeg ikke havde nogen videre Opmærksomhed for disse Samtaler, der syntes at være uden Interesse for mig. Livet var hidtil hængaaet eensomt og trist for mig, da jeg blot turde see Verden gjennem Klostergitteret, og derfor blev jeg saa henrevet af den storartede Natur, som aabnede sig for mig ligesom ved et Trylleri, at jeg kun havde Sands for den og hvert Djeblif kom til at beundre Skaberens Allmagt.“

„De har Ret, mit Barn. Tilgiv mine Spørgsmaal, som kun kunne trætte Dem og hvis Betydning De ikke fatter,“ sagde den gamle Dame, kysfende hende paa Panden. „Lad os tale om andre Ting.“

„Som De behager, Sennora,“ svarede Pigen, givende hende Kysset tilbage. „Jeg føler mig lykkelig, naar jeg kan tale med Dem, og enhver Gjenstand, som De omtaler, vil ogsaa være af Interesse for mig.“

„Men vi tale og tale og tænke slet ikke paa min stakkels Søn, som har været borte hele denne Morgen

og, efter hvad han sagde mig, allerede skulde have været tilbage."

"O, dersom der blot ikke er tilstødt ham noget," raabte Donna Luz bekymret.

"De interesserer Dem altsaa for ham?" spurgte den gamle Dame smilende.

"O, Sennora," svarede Pigen, idet en stærk Rødme gled over hendes Ansigt, "hvorede kunde jeg andet efter de Tjenester han har viist os og sikkert endnu vil vise os?"

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaede:

Lapetserer G. L. Børthelsen.

Lærer J. J. Houlberg:

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 17de September 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra 15de til 30te September forstkommende, hver Sognedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema til ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udsylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd

og at bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for engang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jagen, ifølge § 4 har Krav paa Understøttelse undtagen naar en Forandring til det Bærre i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes særdeles Opmærksomhed paa, at Schemaene, der have modtaget en noget forandret Form, maa udfyldes med den største Nøiagtighed for at kunne vente at blive tagne i Betragtning.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 30te August 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Min Søn har lovet Dem at befri Deres Dnkel, og De kan være overbevist om, at han vil holde sit Ord.“

„D, det tvivler jeg ikke om, Sennora. Hans Character er saa ædel og stor,“ raabte hun begejstret, „og hvor fuldkommen fortjener han ikke Navnet Trohjerte.“

Den gamle Dame og No Eusebio betragtede hende smilende; de følte sig glade ved Pigenes Enthufiasme. Donna Luz bemærkede ligeledes, at hun var en Gjenstand for Jagttagelse og slog undseeligt sine Djne ned.

„D,“ sagde den gamle Dame, tagende hendes Haand, „De maa gjerne blive ved, mit Barn; thi det glæder mig, naar jeg hører Dem tale saaledes om min Søn.“

Nu opstod der en Bevægelse i Hulen og flere Mænd traadte ind.

„Der kommer Deres Søn, Sennora,“ sagde den sorte Falk.

„Jeg takker Dem, min Ven,“ svarede hun.

„Gud være lovet!“ raabte Donna Luz, idet hun glad rejste sig, men strax, undseelig over denne Ubesindighed, med blussende Ansigt sank tilbage paa sin Stol.

Trohjerte var virkelig kommen, dog ikke alene, men ledsaget af Belhumeur, Ornehoved og flere Trappere. Han ilede strax hen til det Sted, hvor hans Moder befandt sig, kysede hende paa Panden og vendte sig derpaa til Donna Luz, for ogsaa at hilse paa hende. Han gjorde dette med en vis Forlegenhed,

der ikke undgik den gamle Dame. Pigens Gjenhilfen vidnede om en ikke mindre Forvirring.

„Jeg har ladet min ædle Fange vente længe,“ sagde han spøgende. „Tiden maa være forekommet Dem skræffelig lang i denne Hule. Undskyld, Donna Luz, at jeg har anvist Dem, der kun er vant til Paladser, et saa affkyeligt Opholdssted, men det er desværre det smukkeste jeg ejer.“

„Bringer Du os gode Efterretninger?“ sagde hans Moder. „Donna Luz er naturligtviis meget urolig for sin Onkel og brænder af Længsel efter at see ham.“

„Jeg kan forstaa hendes Urolighed og haaber snart at kunne berolige hende,“ svarede Jægeren. „Vi have ikke udrettet meget i Dag, da det ikke er lykkedes os at finde Rovernes Spor. Det er i højeste Grad ubehageligt. Til Lykke have vi paa Tilbagevejen modt Doctoren nogle Skridt fra Hulen, hvor han, i Overeensstemmelse med sin gamle Skif, søgte efter Planter i Klippekløsterne. Han fortalte os, at han i Nærheden havde seet et Menneske af et mistænkeligt Udseende strejfe heromkring. Vi gjorde strax Jagt paa ham og greb ogsaa snart en Person, som vi have taget med.“

„De seer nu, Sennor,“ svarede Donna Luz med en skjelmst Mine, „at det dog er godt for noget at samle Urter. Efter al Sandsynlighed har min gode Doctor viist Dem en stor Tjeneste.“

„Uden at vide det,“ svarede Trohjerte leende.

„Jeg har ikke paaستاet det Modsatte,“ vedblev

Pigen spøgende; „og dersom det blot er saaledes, da har De Planterne at takke derfor.“

„Jeg indrømmer, at det kan have sit Gode at samle Planter; men alt til sin Tid og den har Doctoren ikke altid valgt heldigt.“

Bed disse Ord kunde de Omkringstaaende ikke afholde sig fra at smile paa den ulykkelige Lærdes Beskostning, skjøndt de Handlinger, hvortil de hentydede, vare i højeste Grad alvorlige.

„Jeg taaler ikke,“ sagde Donna Luz, „at man angriber min stakkels Doctor. Han er tilstrækkelig straffet for sin Glemsomhed ved den Sorg, der ikke har ladet ham have No ligesaa den Tid.“

„De har Ret, Sennorita; lad os ikke tale mere derom. Jeg tillader mig nu at forlade Dem, thi mine Ledsagere døe bogstavelig af Hunger og ere komne for at faa noget at vederkvæge sig paa.“

„Men hvad har De i Sinde med det Menneſke, som De har fanget?“ spurgte No Eusebio.

„Det veed jeg endnu ikke. Efter Maaltidet ville vi forhøre ham; hans Svar vil sandsynligviis tjene mig til Rettesnor i saa Henseende.“

Rjelderne bleve nu tagne af Ilden, Rjodstykker lagde frem og Trappere og Comancher kappedes med hinanden i broderlig Gendragtighed. Damerne fik deres Mad hen paa det Sted, hvor de vare, og No Eusebio opfyldte en Berts Pligter med en Omhyggelighed og et Alvor, som havde været et bedre Sted værdig.

Det i Nærheden af Gulen fangne Menneſte var ſat under Bevogtning af tvende kraftige, lige til Tænderne bevæbnede Trappere, og diſſe holdt ſkarpt Vje med ham; men han ſyntes at være langtſra at tænke paa nogen Undvigelse; tvertimod, han viſte de Spiſevarer, man havde havt den Opmærkſomhed at bringe ham, al mulig Vre. Efter endt Maaltid traadte Hovdingene tilſide og talte nogle Minutter med hinanden med dæmpet Stemme. Derpaa lod Trohjerte den Fangne føre for ſig, for at begynde Forhøret. Man havde hidtil kun lagt lidet Mærke til dette Menneſte, men da han traadte frem for Hovdingene, kjendte diſſe ham øjeblikkelig.

„Hovding Baſteho,“ raabte Trohjerte forbaſet.

„Ja netop, mine Herrer,“ ſvarede den Fangne med ſpottende Stolthed. „Hvad vil man mig? Jeg er beredt til at ſvare.“

XXX.

Fra Hovdingens Side var det efter det Foreſaldne en ubørt Driftighed, uden Udſigt til nogensomhelſt Modſtand, at udlevere ſig til Folk, der havde tiltænkt ham en blodig Hevn. Jægerne frygtede ogſaa i denne Henſeende for en Snare, og deres Forbaſeſe ſteg i en ualmindelig Grad, da de tænkte over Betyd-

ningen af det af Røveren foretagne Skridt. De indsaae godt, at han havde ladet sig gribe med Billie og at han maatte have haft sine gode Grunde dertil, nemlig efter den Umag han havde gjort sig for at udlette ethvert Spor efter sig og at opsoege et saa hemmeligt Smuthul, at selv Indianerne, disse fine Sporhunde, som ellers intet var istand til at afholde fra at forfølge et Spor, opgav al videre Efterforskning. Hvad vilde han midt imellem sine mest uforsonlige Fjender? Hvilken vigtig Grund havde foranlediget ham til den Uklogskab, selv at overgive sig i deres Hænder. Disse Spørgsmaal beskæftigede Trapperne, medens de betragtede deres Fange med den Nysgjerrighed og Deeltagelse, som man mod sin Billie skjænker den mest forkastelige Uforsærdede, naar han har udført en dristig Handling.

„Da De selv har overgivet Dem i vore Hænder,“ sagde Trohjerte til ham, „vil De sikkert heller ikke vægre Dem ved at svare paa de Spørgsmaal, som vi ville henvende til Dem.“

Et Smil, hvis Udtryk ikke lader sig beskrive, gled over Røverens blege Ansigt.

„Jeg vil ikke alene ikke negte Dem noget Svar,“ sagde han med en klar, rolig Stemme, „men med Deres Tilladelse endog forekomme Deres Spørgsmaal, ved frivillig at give Dem Oplysning om alt det Forefaldne. Alt hvad der hidtil har været dunkelt for Dem og som De forgæves har gjort Dem Umag for at opdage, vil nu staa klart for Dem.“

En Mumlen af Forbavselse lod fra Trapperne, som havde forsamlet sig og hørte til med Opmærksomhed. Scenen lovede i højeste Grad at blive interessant. Trohjerte tænkte et Djeblik efter og sagde derpaa til Roveren:

„Saa tal, vi høre.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Kunstdreier J. Christiansen.

Rgl. Lakai H. C. Sigvard.

Skriver i Marinen D. T. Larsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 24de September 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema til ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd

og at bilægges med Vedkommendes Lovbog, samt isøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for engang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge § 4 har Krav paa Understøttelse undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes særdeles Opmærksomhed paa, at Schemae, der have modtaget en noget forandret Form, maa udfyldes med den største Nøiagtighed for at kunne vente at blive tagne i Betragtning.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 30te August 1870.

O. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Fortfat.)

Banditanføreren bukkede sig og begyndte derpaa med en spottende Betoning sin Fortælling. Efterat han var kommet over Angrebet paa Lejren vedblev han:

„Det var godt udført, mine Herrer, ikke sandt? De, som ere øvede Mestere i slige Ting, kunne sikkert tilfulde bedømme det. Men een Omstændighed veed De endnu ikke, og den skal De erfare. Den mexikanske Generals Skatte var kun af underordnet Betydning for mig; der foresvævede mig et andet Maal; jeg vilde nemlig bemægtige mig Donna Luz. Jeg har Skridt for Skridt fulgt Caravanen ligesaa fra Mexiko; jeg havde bestykket Føreren Drosselen, en gammel Bekjendt af mig, og medens jeg gav Guldet og Edelstenene til Priis for mine Kammerater, forlangte jeg for min Part intet andet end Pigen.“

„Og efter al Sandsynlighed har De gjort Dem forgæves Umag hvad hende angaaer,“ afbrød Belhumeur ham med et spottende Smil.

„Troer De?“ svarede den Anden med uroffelig Rolighed. „Nu ja, for denne Gang kan De have Ret, men Alt er ikke forbi endnu, og maaske har jeg mere Held en anden Gang.“

„De taler under hundrede og halvtredstindstyve af de bedste Prairiebøsser saa tillidsfuldt om Deres Plan, som om de stod i Deres Kammeraters Kreds og i en Røvehule, som intet Menneske var istand til at finde. Det er en stor Uklogskab eller meget mere et sjeldent Overmod,“ sagde Trohjerte strengt.

„Bah, den Fare er ikke saa stor for mig, som De vil bringe mig til at tro. De veed, at jeg er en Mand, som ikke lader sig skræmme. Kom derfor ikke

med Trudsler, men lad os, dersom det behager Dem, tale med hinanden som alvorlige Menneſker."

"Alle vi, som ere her i Huln, Jægere, Trappere og Indianere, have Ret til i den fælles Sikkerheds Navn at bringe Grændseloven, Dje for Dje, Land for Land i Anvendelse mod Dem, thi De er endog ved Deres egen Tilſtaaelse overbeviiſt om Rov, Mord og forſøgt Fruentimmerrov. Vi ville ikke tøve med at lade Dem vederfares Deres Ret. Hvad har De at fremføre til Deres Forſvar?"

"Alt til ſin Tid, Trohjerte. Vi kunne ſiden komme til dette Punkt; men forſt ønskede jeg med Deres Tilladelse at ſige Dem, hvad jeg ønskede De ſkulde vide. Vær ikke utaalmodig, det gjælder jo kun om en Opsættelse af nogle Minutter, og jeg ſkal ſelv komme tilbage til det Spørgsmaal, der ligger Dem, ſom den ſelvfkabte Dommer i dette Bildnis, ſaa meget paa Hjertet."

"Denne Lov er ligesaa gammel ſom Berden, og udgaaer fra Gud ſelv. Alle retſkafne Menneſker havde den Forpligtelse at gjøre Jagt paa de vilde Udyr, ſom de finde paa deres Vej."

"Sammenligningen er ikke ſmigrende," ſvarede Røveren; "men da jeg er noget haardhudet, vil jeg ikke tage videre Hensyn dertil. Men, engang for Alle, vil De lade mig tale ud?"

"Saa tal og ſkynd Dem at blive færdig."

"Andet forlanger jeg ikke. Hør mig. I denne Verden anfatter enhver sinet naa ſin Maade. den Gne

mere frit, den Anden mere indskrænket. Hvad mig angaaer, da nærer jeg det vist ikke ærgjerrige Ønske, at trække mig tilbage til en af vore skønne mexikanske Provindsfer med en beskeden Formue. I Løbet af nogle faa Maaneder er jeg, som Følge af nogle indbringende Foretagender, som jeg her i Prairien ved mit Mod og min Færdighed lykkelig har bragt tilende, kommen i Besiddelse af en smuk rund Summa, som jeg besluttede at anvende efter den Plan jeg havde lagt. Jeg var i Mexiko, for at anbringe mine Fonds hos min derværende franske Bankier, der gjør dem nyttige for mig, og som jeg i paakommende Tilfælde ogsaa kan anbefale Dem."

"Hvortil alt dette?" afbrød Trohjerte ham misfornøjet. "Vil De gjøre Løjer med os?"

"Aldeles ikke. Jeg vedbliver. I Mexiko søjede Skæbnen det saaledes, at jeg fik Lejlighed til at vise Donna Luz en ikke uvigtig Tjeneste."

"De?" raabte Trohjerte forbitret.

"Hvorfor ikke?" svarede den Anden. "Historien er forøvrigt ganske simpel. Jeg frelste hende af fire Banditers Hænder, der vare i Begreb med at plyndre hende. Ved denne Lejlighed har jeg forelsket mig i hende."

"Herre," raabte Jægeren, opfyldt af den heftigste Brede, "det overstiger alle Grændser. Donna Luz er en ung Dame, om hvem man kun maa tale med den største Agtelse, og jeg taaler ikke, at man fornærmer hende i min Nærnhærelse."

„Vi ere i denne Henseende af samme Mening,“ svarede Røveren; „men det er imidlertid sandt, at jeg forelskede mig i hende. Jeg indhentede Oplysninger om hende og erfarede, at hun skulde tiltræde en Rejse, og spillede lige til dens Begyndelse, som De seer, mit Spil ikke saa ganske ilde. Derpaa udfastede jeg min Plan, som De sikkert vil sige er slaaet fuldstændig fejl, men som jeg dog endnu ikke afstaaer fra.“

„Og vi skulle nok sørge for, at det ikke bliver anderledes.“

„Deri handler De rigtigt, hvis De kan det.“

„Nu er De vel færdig?“

„Endnu ikke, dersom De ikke har Noget derimod. Men med Hensyn til det jeg nu har at sige, er Donna Luz' Nærværelse aldeles nødvendig; thi det er ene og alene afhængigt af hende, om det Unliggende, som førte mig til Dem, skal lykkes eller ikke.“

„Jeg forstaaer Dem ikke.“

„Det vilde heller ikke føre til noget; tro forøvrigt, Trohjerte, at De snart vil faa Opløsningen paa denne Gaade.“

Under denne lange Samtale havde Røveren ikke et eneste Djeblik tabt sin Rolighed og bestandig beholdt sin spottende Tone og sit fri Væsen. Han tog sig mere ud som en fornem Herre, der aflægger et Besøg hos sine Naboer paa Landet, end som en Fange, der har Udsigt til at faa en Kugle for Panden. Han syntes slet ikke at tage Hensyn til denne Fare, og medens Trapperne, efterat han havde udtalt

fig, sagte raadsloge med hinanden, drejede han sig en Maiscigar, tændte den og begyndte roligt at ryge.

„Donna Luz har intet at gjøre med dette,“ sagde Trohjerte med slet skjult Utaalmodighed. „Hendes Nærværelse er ikke nødvendig.“

„Deri tager De storlig fejl, min meget ærede Herre,“ sagde Roveren, blæsende en Røgsky fra sig; „det er aldeles nødvendigt. Og vil De vide Grunden? De vil sikkert kunne indsee, at jeg ikke er saa dum, af fri Billie at overgive mig i Deres Hænder, saafremt jeg ikke havde et Pant, der med sit Liv indestaar for mit. Dette Pant er den unge Piges Onkel. Dersom jeg ikke ved Midnatstid er i min Roverhule, som De behager at falde den, og i mine tappre Kammeraters Kreds, bliver den højtærede Herre nøjagtigt ti Minutter efter uden Barmhjertighed skudt.“

Et Udbrud af Brede løb gennem Jægernes Række.

„Jeg veed meget godt,“ vedblev Roveren, „at De for Deres Bedkommende ikke tager synderligt Hensyn til den ærede Generals Liv og at De højmodigt vilde opoffre det i Bytte for mig. Men til Held for mig er det min fuldkomne Overbeviisning, at Donna Luz ikke er af Deres Mening og holder meget af sin Onkel. Hav derfor den Godhed at bede hende komme herud, for at hun kan erfare, hvilke Forslag jeg har at gjøre. Tiden gaaer, og Bejen herfra til min Vej er lang; kommer jeg for sildig dertil, maa De selv til-

skrive Dem den Ulykke, som kan følge af Deres Løven."

„Her er jeg," tog Donna Luz Ordet, og traadte frem mellem de Mænd, bag hvilke hun skjult havde hørt Alt. Røveren kastede sin halvt udbrændte Cigar bort og hilsede den unge Dame med en agtelsesfuld Compliment.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Uhrmager W. Holm.
 Politibetjent Ravens Datter Emma.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Lørdagen den 1te October 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Jeg priser mig lykkelig ved,“ sagde han, „at De anseer mig for værdig til denne Ære.“

„Spar Deres spottende Complimenter. Jeg vil høre hvad De har at sige mig.“

„De bedømmer mig falsk, Sennorita,“ svarede Røveren; „men jeg haaber senere at kunne retfærdiggjøre mig for Dem. Men De kjenner mig ikke mere? Jeg troede, at jeg stod bedre anskreven hos Dem.“

„Det er muligt, at jeg en Tidlang bevarede Dem i en venlig Grindring,“ svarede Pigen bevæget, „men

efter det der er passeret i Løbet af nogle Dage, kan jeg kun see en Forbryder i Dem."

"Det er et haardt Ord, Sennorita."

"De maa undskyldte, at jeg krænker Dem, men jeg er endnu ikke aldeles kommet mig af den Skræk, som De forarsagede mig, og som det Skridt, De har gjort i Dag, snarere har fordoblet end formindsket. Jeg beder Dem, tøv ikke længere med at lade mig vide, hvad De ønsker."

"Jeg er utroostelig over at blive saaledes misforstaaet. Jeg beder Dem om at tilskrive min Videnskab alt det Foresaldne, og tro mig..."

"Min Herre, De bestæmmer mig," afbrød Pigen ham stolt. "Hvad kan Føreren for en Røverbande have at sige mig?"

Bed denne bidende Tilretteviisning gled en feberagtig Rødme over Røverens Ansigt, og han beed sig forbitret i Læberne; men han fattede sig, trængte sine Følelser tilbage, og svarede med en rolig, agtelsesfuld Stemme:

"Det være saaledes, Sennorita; tilintetgør mig, jeg har fortjent det."

"Og for at sige mig dette har De forlangt min Nærværelse? I dette Tilfælde vil De selv finde det passende, at jeg trækker mig tilbage. En Pige af min Stand er hverken vant til saadanne Manerer eller til at høre paa slige Talemaader."

Hun vendte sig om for at gaa tilbage til Trohjertes Moder, der allerede kom hende imøde.

„Endnu et Djeblik, Sennorita,“ raabte Røveren heftigt. „Dersom De ikke vil lytte til mine Ønsker, saa hør mine Befalinger.“

„Deres Befalinger?“ raabte Jægeren, styrrende hen imod ham. „Har Du glemt, hvem Du er, Usling?“

„Hvortil behøves slige Ord, mine Herrer?“ svarede Røveren med fast Stemme, idet han lagde Armene overkors paa Brystet, og betragtede de Omkringstaaende med foragtelige Blik, „De veed sikkert, at De ikke formaaer at udrette Noget mod mig, og at der ikke tør frummes et Haar paa mit Hoved.“

„Det er for meget,“ raabte Jægeren.

„Holdt, Trohjerte,“ sagde Donna Luz, trædende hen for ham, „dette Menneske er ikke værdig til Deres Brede. Jeg synes bedre om ham i Røverens Rolle, idetmindste see vi ham nu uden Maste.“

„Ja, uden Maste,“ raabte Røveren, opflammet af Brede. „Saa hør nu, taabelige Pige. Om tre Dage kommer jeg igjen — De seer hvor god jeg er,“ tilføjede han med et mørkt Smil, „da jeg giver Dem Tid til nøjere Eftertanke. Dersom De da ikke samtykker i at følge med mig, vil Deres Onkel lide den piinligste Død, og jeg vil sende Dem hans Hoved til en Grindring.“

„Uhyre,“ raabte den unge Dame forskædet.

„Enhver frier paa sin Maade,“ svarede han med et djævelsk Smil. „Jeg har svoret paa, at De skal blive min Hgtefælle.“

Sennoritaen hørte intet af disse Ord. Overvældet af Smerte havde hun tabt Bevidstheden, og Trohjertes Moder og No Eusebio havde grebet hende i deres Arme.

„Det er nok,“ raabte Trohjerte med en frygtelig Stemme, idet han lagde sin Haand paa Røverens Skulder. „Tak Gud, at De med hele Lemmer slipper fra os.“

„Om tre Dage paa denne Tid seer De mig igjen, mine Herrer,“ svarede han foragtelig.

„Bladet kan vende sig til den Tid,“ bemærkede Belhumeur.

Røveren svarede kun derpaa med en foragtelig Latter og forlod Hulen med faste og rolige Skridt, som om Intet var forefaldet. Ja, han nedlod sig ikke engang til at see tilbage, saa sikker var han i sin Sag.

Han var imidlertid neppe forsvunden, før ogsaa Belhumeur, den sorte Falk og Ornehoved forlode Hulen gjennem den anden Udgang, for at forfølge hans Spor. Trohjerte blev staaende et Djæblig fordybet i Tanker; derpaa vendte han sig med et blegt Ansigt og bekymret Blik til Donna Luz, for at see hvorledes hun havde det.

XXXI.

Donna Luz og Trohjerte stode lige for hinanden i en ejendommelig Stilling. Begge vare unge, smukke og elskede hinanden, uden at de vovede at tilstaa det; ja, maaske anede de det neppe. De havde tilbragt deres Liv i ganske modsatte Forhold, men vare dog besjælede af de samme Følelser. — Pigenes Barndom var hensvunden farveløs under overdrevne religiøse Dvælseser og i et Land, hvor Christi Religion mere nærmede sig Hedenskabet end de gamle Landes rene og ukunstlede Tro. Hun havde aldrig følt sit Hjerte banke og kjendte ligesaa lidt til Kjærlighed som til Smerte. Liig Himlens Fugle glemte hun Dagen i Gaar og tænkte ikke paa den i Morgen. Først denne Rejse havde bragt en vigtig Afvegling i hendes Bevidsthed. Himmelhvælvingen, saaledes som den viste sig for hende i Prairien, de majestatiske Floder, over hvilke de satte, de stolte Bjerge, som de saa ofte maatte forbi og hvis Spidser syntes at berøre Himlen — alt dette havde virket opløstende paa hendes Tankeverden; Bindet var saa at sige faldet fra hendes Djne, og hun begreb endeligen, at Gud havde skabt hende til Andet, end unyttigt at hendrømme sit Liv i et Kloster.

Synet af Trohjerte, under saa ejendommelige Omstændigheder, virkede i Særdeleshed forsørerisk paa hendes for alle Følelser aabne Sjæl, i hvilken de kraftige Indtryk, som den optog, ikke saa let lod sig

udflette. Jægerens fremtrædende Character, denne Mand i en Indianers Dragt, med hans mandige stolte Ansigt og den ædle Holdning, kunde ikke blive uden Indflydelse. Uden at hun selv vidste det og kun ledet af de Sympathier, som beherske ethvert Væsen i den store Menneſtefamilie, havde hendes Hjerte mødt det Hjerte hun søgte. Hun behøvede den kraftige Mand med det fortryllende Blik, det lovestærke Mod og en Jernvillie, som kunde holde hende oprejst i Livet samt forstod at yde hende sin mægtige Beskyttelse. Fra det første Øjeblik hengav hun sig med en Følelse af usigelig Lykke til den Tilbøjelighed, som drog hende hen til Trohjerte, og Kjærligheden var allerede overmægtig i hendes Indre, endnu før hun bemærkede det eller tænkte paa nogen Modstand. De sidste Dages Begivenheder havde med en særegen Magt vækket den Eidskab som slumrede i hendes Hjerte. Nu da hun var i hans Nærhed og hvert Øjeblik hørte ham blive fremhævet af hans Moder og hans Kammerater, lærte hun lidt efter lidt at betragte sin Kjærlighed som en væsentlig Deel af sin Tilværelse; hun forstod ikke, at hun havde kunnet leve saa længe, uden at elske denne Mand, og det forekom hende, at hun havde fjendt ham, ligesom hun blev født. Hun levede kun for ham og i ham, var lykkelig ved et Blik, et Smil fra ham, glædede sig, naar hun saae ham, og sørgede, naar han blev for længe borte

Trohjerte var rigtignok, skjøndt paa en anden Maade, kommet til samme Resultat. Prairien havde

opdraget ham saa at sige i Guds Naasyn, hvem han havde lært at tilbede i de storartede Værker, som stedse viste sig for hans Blik, og ved Naturens ophøjede Skuespil; i den stadige Kamp med Indianerne eller de vilde Dyr var hans moralske og physiske Natur bleven udviklet i en overordenlig Grad. Gne ved sin Mustelkraft og Vaabensfærdighed nedslug han alle de Hindringer, man vilde lægge ham i Vejen, medens hans ædle Tænkemaade og ophøjede Følelser gjorde ham modtagelig for Alt. Intet Udelst eller Stort var ham ubekjendt. Ligesom det stedse plejer at være Tilfældet med udprægede Naturer, der ere priisgivne Livets skrækkelige Farer uden andet Forsvar end deres eget, havde hans Aand udviklet sig i kæmpemæssige Dimensioner, men med Hensyn til visse Følelser, der paa Grund af hans Livsstilling vare ham ubekjendte og uden et eller andet providentielt Tilfælde stedse maatte blive det, havde han bevaret en ejendommelig Uvidenhed. Ved hans bevægede og usikre Liv var Videnskabens Spire bleven kvælt i ham, og den bestandige Gensomhed havde uvilkaarligt givet hans Tilværelse et særegent Præg. Lige til sit sex og tredivte Aar kjendte han med Undtagelse af sin Moder ikke en eneste Kvinde, da de indianske Fruentimmer kun indgød ham Modbydelighed; han var bleven saa gammel, uden at tænke paa Kjærlighed, uden at kjende den, ja, uden at have hørt dette Ord udtale, der omfatter saa meget og som har foranlediget baade de ædleste Opoffrelser og de skrækeligste Forbrydelser i Verden.

Belhumeur var ikke mindre uerfaren i saadanne Ting og naar de tvende Venner efter en trættende Jagtdag eller efterat have luret en sexten Timer paa Bøverne, traf hinanden i Prairien ved Bivouakilden, talte de ikke om andet end om Dagens Begivenheder. Saaledes vare Uger, Maaneder og Aar hensvundne, uden at frembringe anden Afvegling i deres Tilværelse, end en ubestemt Urolighed, hvis Aarsag de ikke kjendte, som hemmeligt trykkede dem og hvorfor de ikke kunde gjøre sig noget Regnskab.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Reserveintendant A. Petersen.

Bagerfvend L. P. F. Sedeler.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Lørdagen den 8de October 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Naturen har sine uforanderlige Rettigheder, som ethvert Menneſte maa underkaſte ſig, i hvilkeſomhelſt Forhold han end befinder ſig. Og da endelig Tilfældet førte ham ſammen med Donna Luz, ilede hans Hjerte hende imøde, drevet af den inſtinktmaſſige og uimodſtaaelige Følelſe, der ogſaa virkede paa Pigen. Forbavsset over den Deeltagelſe for en Fremmed, ſom han ſandſynlig aldrig mere vilde faa at ſee, blev han næſten vred paa ſig ſelv for den Følelſe, ſom opſtod hos ham, og han lagde derfor i ſine til hende rettede Ord en Haardhed, der var hans Character fremmed. Ligeſom alle ſtolte Menneſker, der ere vantede til Andres

modstandsløse Underkastelse, harmede det ham at indromme en ung Pige en saa beherskende Indflydelse paa ham, hvilken han dog imidlertid ikke længere var istand til at unddrage sig.

Da han efter Prairiebranden forlod Mexicanernes Lejr, havde han, uagtet sin Jilsomhed, dog medtaget Grindringen om den Fremmede, og denne tiltog efter Skilsmisfen. Han troede bestandig at høre Pigens blide, melodiske Stemme, hvor meget han end bestræbte sig for at slaa dette ud af sine Tanker. Enten han vaagede eller sov, stod hun bestandig for ham, smilede til ham eller fæstede sit fortryllende Blik paa ham.

Kampen blev heftigere. Uagtet den Lidenstabs, der fortærede ham, vidste Trohjerte godt, hvilken uoverstigelig Afstand der fjernede ham fra Donna Luz, og hvor uklog og hensigtsløs denne Kjærlighed var. Han gjorde sig ogsaa alle de Forestillinger, man plejer at gjøre ved saadanne Lejligheder, for at sige sig selv, at han var en Daare. Med en Haardnakketthed, som maatte krænke Pigen, undgik han ethvert Sammentræf med hende, og naar Tilfældet hidførte et Møde, blev han tavst og ubehagelig, svarede neppe eller med barnagtig Kejtethed paa hendes Spørgsmaal og benyttede det første det bedste Paaskud til at fjerne sig. Pigen saae derpaa efter ham med bedrøvede Blik, sukkede dybt og en Taare stjal sig undertiden ned ad den røde Kind, da hun i hans Udsærd ikke saae Kjærlighed, men kun Eigeegyldighed. Dog var i de saa Dage,

der var forløbet efter Lejrens Erobring, de unge Mennesker, uden at de anede det, komne temmelig fremad, og det saa meget mere, som Trohjertes Moder, efter ægte moderlig Skik, havde anet Sønnens Videnskab og Kamp. Hun var indviet i denne Hemmelighed, som hun uden de Baagjældendes Vidende ydede sin Bistand og sin Beskyttelse, medens enhver af dem stod i den Mening at have gjemt den dybt i sit Hjerte.

Saaledes stode Sagerne to Dage efter den Frist, som Høvdingen havde stillet Donna Luz. Trohjerte syntes at være mere tungsindig og tankesfuld end ellers; han gik med store Skridt gennem Hulen, viste Kjendetegn paa en heftig Uro og saae sig undertiden om med urolige Blik. Endelig lænede han sig til et Klippefremspring, lod Hovedet synke ned paa Brystet og fordybede sig i alvorlige Tanker. Kort efter hvistede en blid Stemme til ham:

„Hvorledes har Du det, min Søn? Hvorfor er Du saa tungsindig? Har Du faaet daarlige Efterretninger?“

Trohjerte hævede Hovedet, som om han vaagnede af en Drøm. Hans Moder og Donna Luz stode Arm i Arm for ham. Han kastede et vemodigt Blik paa Begge og svarede med et kvalt Suf:

„O, Moder, i Morgen er det den sidste Dag, og jeg har endnu ikke kunnet udtænke noget til at frelse Donna Luz og give hende hendes Onkel tilbage.“

„Ja, i Morgen vil dette Menneske atter komme,“ hvistede Donna Luz gysende.

„Og hvad vil Du gjøre, min Søn?“

„Jeg veed det ikke, Moder,“ svarede han med feberagtig Utaalmodighed. „O, dette Menneſte er mægtigere end jeg, og har tilintetgjort alle mine Planer. Hidtil har det ikke været mig muligt at opdage hans Smuthul, alle vore Efterforſninger have været forgæves.“

„Trohjerte,“ ſagde Sennoritaen med en blid Stemme, „vil De give mig til Priis for denne Røvers Raade? Hvorfor har De frelſt mig?“

„O,“ raabte Jægeren, „denne Bebrejdelse dræber mig.“

„Jeg gjør Dem ingen Bebrejdelſer, Trohjerte,“ ſvarede hun bevæget, „men jeg er meget ulykkelig. Bliver jeg, er jeg Skyld i den Mandſ Død, der har været mig en Fader, og gaaer jeg, vil Skændſel blive mit Lod.“

„Og ikke at kunne gjøre noget herved,“ raabte Trohjerte heftigt. „At ſee Dem græde, at vide Dem ulykkelig og ikke at kunne gjøre noget. O,“ tilføjede han, „hvor gjerne vilde jeg ikke hengive mit Liv, for at ſpare Dem for Bekymringer. Gud veed, hvor piinlig denne Uſmagt er mig.“

„Haab, min Søn,“ ſagde den gamle Dame tilidsfuldt; „Gud er god og vil ikke forlade Dig.“

„Haab! Hvad ſiger De, Moder? I to Dage have jeg og mine Venner forſøgt ſelv det Umulige — men forgæves. Haab! Og om nogle Timer kommer denne Uſling igjen, for at fordre det Bytte, han har ud-

valgt sig. Hellere dø end være Vidne til saadan Af-
skyelighed."

Donna Luz lod et ejendommeligt udtrykfuldt
Blik glide rundt om til alle Sider, og med et vemo-
digt Smil, som spillede om hendes Læber, lagde hun
blidt sin Haand paa hans Skulder.

"Trohjerte," spurgte hun med sin klare melodiske
Stemme, "elsker De mig?"

Jægeren skælvede og en Gysen foer gjennem ham.

"Hvortil dette Spørgsmaal?" svarede han med en
usikker Stemme.

"Svar mig ligesaa uforbeholdent, som jeg spørger
Dem. Det er en alvorlig Time, — jeg har en Bøn
til Dem."

"O tal, Sennorita, De veed, at jeg ikke kan af-
slaa Dem noget."

"Saa svar mig," svarede hun, idet hun ogsaa
skælvede, "elsker De mig?"

"Er det Dnske at hengive mit Liv for Dem,
Kjærlighed? Er den Smerte, jeg føler, naar jeg seer
en Taare i Deres Øje, og det Dnske, at kunne udsone
den med mit Hjerteblod, Kjærlighed? Er det at elske
Dem, naar jeg har Mod til at lade Dem fuldbringe
dette Offer, som man, for at frelse Deres Dnskel, vil
forlange af Dem? Ja, Sennorita, saa elsker jeg Dem
af mit fulde Hjerte. Tal nu uden Frygt; hvad De
forlanger af mig, vil jeg med Glæde opfylde."

"Godt, min Ven, jeg tager Dem paa Ordet,"
svarede Pigen, "og skal erindre Dem derom i Morgen,

naar dette Menneſke er der. Men først maa min Onkel frelſes, om jeg end ſkulde bringe mit Liv til Offer derfor. O, han har været mig en Fader, har elſket mig ſom en Datter og faldt kun for min Skyld i Banditernes Hænder. Tilſværg mig, Trohjerte, at De vil befri ham," tilføjede hun med uſigelig Angest.

Trohjerte vilde netop ſvare, da Belhumeur og den ſorte Falk traadte ind i Hulen.

"Endelig," raabte han, ilende dem imøde. De tre Mænd talte en kort Tid ſagte med hinanden, derpaa gif Jægeren tilbage til Damerne med et glædeſtraalende Anſigt. "De har Ret, Moder," raabte han med bevæget Stemme; "Gud er god og forlader ikke dem, der stole paa ham. Nu er det til mig at ſige: Haab, Donna Luz; jeg vil ſnart gjengive Dem Deres Onkel."

"O," raabte Pigen, opfyldt af den inderligſte Glæde, "ſkulde det være muligt?"

"Haab, gjentager jeg. Lev vel, Moder, og beed til Gud, at han vil ſtaa mig bi; thi jeg har endnu aldrig trængt mere til hans Hjælp."

"Hvad vil han ſige dermed?" hvifkede Donna Luz ængſtelig.

"Kom, min Datter," ſvarede den gamle Dame vemodig; "vi ville bede for ham."

Hun drog hende blidt hen med til det for Damerne beſtemte Opholdsſted. Kun et Duſin Mænd vare bleve tilbage i Hulen for at beſkytte Damerne.

XXXII.

Efter Rødhudernes og Jægerens Indfald i den mexikanske Lejr havde Røverne, ifølge deres Anførers Befaling, adspredt sig i alle Retninger, for desto lettere at undgaa deres Fjenders Efterstræbelser. Anføreren og de fire Banditer, som bar den bundne og kneblede Fange, vare, med Fare for tusinde Gange at faa deres Lemmer knuste eller at styrte i Afgrunden, komne ned ad Klippeftraaningen. Efterat de havde tilbagelagt en Strækning, gjorde de, beroligede ved Tavsheden rundt om dem, men endnu mere ved Følelsen af at være komne over de uhyre Vanskeligheder, Holdt, for at trække Bejret. Tæt Mørke omgav dem; og højt oppe over deres Hoveder saae de ligesom Glimtet af blege Stjerner Jægerens Fakler, hvilke satte efter dem, men ikke vovede at betræde den Vej, som Røverne havde taget.

„Alt gaaer godt,“ sagde Høvdingen. „Nu maa vi forunde os en kort Hvile, Kammerater, thi for Djebliffet have vi Intet at befrygte. Læg Eders Fange her; to af Eder maa recognoscere Omegnen.“

Hans Befalinger bleve udførte. Nogle Minutter efter kom de tvende Røvere tilbage og meldte, at de havde opdaget en Hule, hvor man foreløbig kunde opholde sig. Høvdingen besluttede at tage sin Tilflugt til den, og snart havde de, nogle Favne under det Sted, hvor de først havde gjort Holdt, naaet en temmelig stor Grotte. Det første Høvdingen gjorde, var

at tillukke Indgangen godt med et Teppe, hvilket saa meget lettere kunde lade sig gjøre, da den var saa trang, at Røverne kun kunde komme igjennem den ved at bukke sig.

„Her kunne vi blive, og behøve ikke at frygte for disse Narre,“ sagde Anføreren.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Fuldmægtig G. Buhmann.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 15de October 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Han tog et Fyrstaal op af Lommen og tændte en Træfakkel, thi han havde med den Forsigtighed, som aldrig forlader Folk af hans Fag selv i de vanskeligste Situationer, sørget for at medtage slige Ting. Da Banditerne kunde see Gjenstandene, udstødte de et Glædeskrig. Det der i Mørket kun var forekommet dem at være en Klippegrotte, var en af de naturlige Huler, man saa hyppigt træffer i de Egne.

Anføreren lo. „Vi maa dog see os lidt om. Bliv her og pas paa de Fangne, medens jeg recognoscerer vor nye Domaine.“

Han tændte nu en anden Fakkel og undersøgte

Hulen, der formedelst en let Sænkning trængte ind i Bjerget og havde saa høje Bægge, at den næsten fik Udseende af en Slags Sal; ved smaa umærkelige Abninger fik den Luft udefra, thi Lyset brændte klart og Anføreren kunde med Lethed aande. Jo længere de trængte frem, desto friskere blev Luften, hvilket bragte ham paa den Formodning, at han nærmede sig en Udgang. Han var kun gaaet fremad i omtrent tyve Minutter, da et Bindstød traf hans Ansigt og næsten slukkede hans Fakkell.

„Hm,“ mumlede han, „der er en Udgang. Vi maa være forsigtige; bort med Lyset, thi hvem veed hvad der kan møde os derude?“

Han traadte Fakkelen ud med Foden og blev et Djeblik roligt staaende, for at give sine Djne Tid til at vænne sig til Mørket.

Med Hensyn til Røversaget gaves der ikke nogen klogere Mand end Bakteho, og om end den Plan, han havde havt for Dje ved Angrebet paa Lejren, ikke var lykkedes, hidrørte dette dog fra et Sammenstød af Begivenheder, som han ikke havde kunnet forudsee. Han fattede sig ogsaa snart igjen efter det Slag, han havde erholdt, og besluttede at give det tilbage igjen ved første Lejlighed. Lykken syntes forøvrigt paany at smile til ham, da han, netop i det Djeblik han syntes at trænge mest dertil, havde fundet et næsten uopdageligt Tilflugtssted. Han kunde neppe vente til hans Djne havde vænnet til Mørket, thi han tvivlede ikke om at finde en Udgang, der næsten gav ham en uan-

gribelig Stilling. Hans Forventning blev ikke skuffet. Kort efter at Fakkelen var slukket, bemærkede han i en ikke meget stor Frastand et mat Skjær.

Han gik rask løs derpaa og naaede efter nogle Minutters Forløb den længe ventede Udgang. Lykken havde paany erklæret sig for ham. Hulens Udgang førte til Bredden af en lille Flod, som i Nærheden paa en Maade løb underjordisk, saa at Røverne, naar de vilde svømme eller forsærdige en Flaade, kunde gaa ud og ind, uden at efterlade noget Spor, altsaa være sikrede mod alle Efterforskninger. Høvdingen, der allerede i ti Aar havde drevet sin indbringende Forretning, kjendte de vestlige Prairier alt for godt til ikke at finde sig tilrette overalt. Han gjorde den Opdagelse, at Floden laa temmelig langt fra den mexikanske Lejr og fjernede sig med sine utallige Bøjninger stedse mere og mere derfra. Han skaffede sit Bryst Luft ved et beroligende Sul og efterat han havde seet sig tilstrækkeligt om og var kommen til den Overbeviisning, at han kunde være temmelig sikker med Hensyn til sin Stilling, tændte han sin Fakkell igjen, for at vende om. Med Undtagelse af en Eneste, som holdt Vagt hos den Fangue, laa alle hans øvrige Kammerater i dyb Søvn. Høvdingen vækkede dem.

„Staa op,“ raabte han til dem. „Nu er det ikke Tid at sove; vi have Andet at gjøre.“

Røverne rejste sig langsomt, gned deres Øjne og gabede saa Kindbenene knagede. Høvdingen paalagde dem strax at tilspærre den første Indgang til Hulen

og befalede dem derpaa at følge ham med de Fangne, hvis Been han lod løse, for at de selv kunde gaa. I en af de talrige Afdelinger, der lignede en Sal, og som Høvdingen havde fundet paa sin Vej, maatte Bagterne blive tilbage med Fangerne, medens Baktehno med tre andre Røvere gik dybere ind i Hulene.

„I see,“ sagde han, idet han viste dem Udgangen, „hvad Ulykken kan være god til, thi Tilfældet har her ført os til et Skjul, hvor Ingen vil søge os. Du, Frank, gaaer strax til den Samlingsplads, som jeg har betegnet de Andre, og bringer dem herhen tilligemed de, der ikke vare med i det sidste Foretagende. Du, Antonio, sørger for Levnetsmidler. Jeg behøver ikke at sige Eder, at jeg med Længsel venter Eder.“

De tvende Banditer styrtede sig i Floden og forsvandt. Høvdingen vedblev til de Tilbageblivende:

„Vi ville nu samle Brænde sammen og Lov til vort Leje. Hurtigt.“

En Time efter brændte en lystig Ild i Hulene, og Røverne laa paa tørt Lov i dyb Søvn. Ved Solens Dvgang kom Resten af Banden, der endnu bestod af tredive Mand. Hjertet svulmede i Livet paa Baktehno ved Synet af den smukke Kjaltringehob, som endnu stod til hans Raadighed; thi i Spidsen for denne tvivlede han ikke om at han kunde faa sine Anliggender ordnede og snart udøve en straalende Gjengjældelse. Efter en rigelig Frokost, bestaaende af Bildt og vædet med Mezcal, tænkte Høvdingen endelig

paa sine Fanger; han begav sig derpaa tilbage til det Rum, hvor de bleve holdte forvarede.

Generalen havde ikke talt et eneste Ord fra det Djeblif han faldt i Røvernes Hænder, men taalmodig fundet sig i den haarde Behandling, der blev ham tildeel. Hans Saar havde som Følge af den fuldstændige Forsømmelse meget forværret sig og forarsagede ham stor Smerte, men ikke en eneste Klage kom over hans Læber. Ligefra hans Fangenskab var hans Hjerte opfyldt af en dyb Kummer, thi han saae den Plan, for hvis Skyld han var draget ud i Prairien, tilintetgjort, uden at han kunde haabe nogensinde at bringe den til Udførelse. Alle hans Vedsagere vare døde, og han vidste ikke, hvilken Skæbne der forestod ham selv. Han havde kun een Trost, nemlig Vissheden om, at det var lykkedes hans Niece at undslippe.

Høvdingen blev forstræffet over den Tilstand i hvilken han fandt sin Fange.

„Mod, General,“ sagde han til ham. „For Fanden, Lykken er ustadig, jeg kan ogsaa fortælle en Historie derom. Carei! Man maa aldrig forsage, thi Ingen veed hvad den næste Time bringer. Giv mig Deres Vresord paa, at De ikke vil gjøre noget Forsøg paa at flygte, og De skal strax blive befriet for Deres Baand.“

„Det kan jeg ikke love Dem,“ sagde Generalen bestemt, „uden at begaa en Meened; jeg vil tvertimod

sværge paa, at jeg ikke vil lade noget Middel til at slippe herfra være uforsøgt."

"Det er brav talt," sagde Roveren leende, „og i Deres Sted vilde jeg have svaret det samme; jeg troer kun, at det i nærværende Djæblisk selv med Deres bedste Billie vil være Dem umuligt at gjøre et eneste Skridt. Imidlertid er jeg dog, hvad De end vil indvende derimod, tilfjnds at sætte Dem og Deres Tjener i Frihed — vel at mærke, jeg mener kun Deres Lemmer — og De maa da gjøre hvad De kan."

Derpaa huggede han med sin Sabel Baandene om Generalens Arme over og ydede derpaa Negeren Jupiter den samme Tjeneste. Den Sidste kunde neppe bevæge sig frit, før han begynde at springe og lee og fremvise et Par frygtelige Ræffler blendende hvide Tænder.

"Er Du gal, Sorte?" raabte Roveren til ham. „Bær nu rolig, dersom Du ikke vil have en Kugle i Hovedet."

Derpaa vendte han sig igjen til Generalen, vaskede hans Saar med frisk Vand og forbandt dem omhyggeligt. Efterat han derpaa havde forsynet de Fangne med Levnetsmidler, som forøvrigt kun kom den Sorte til Nytte, sjernede han sig.

Genimod Middag kaldte han de mest Ansete blandt Banden sammen.

"Cabelleros," sagde han til dem, „vi kunne ikke negte, at vi have tabt det første Parti af Spillet. De Fanger, vi have gjort, erstatte os langt fra ikke

vore Omkostninger; vi tør heller ikke blive staaende paa det Punkt, som vanærer os og gjør os latterlige. Jeg er i Begreb med at begynde et andet Parti, og det skulde dennegang gaa ret uheldigt til, dersom jeg ikke vandt. Hold i min Fraværelse et vaagent Øje med de Fangne, og læg nøje Mærke til hvad jeg vil sige Eder. Dersom jeg ikke i Morgen ved Midnatstid er sund og rask i Eders Midte, skal I et Kvarteer efter uden Medlidenhed skyde de tvende Fangne. Har I forstaaet mig — uden Medlidenhed."

"De kan roligt gaa," svarede Frank i de Dvriges Ravn. "Deres Befalinger skulle blive udførte."

"Jeg stoler derpaa; kun en Ting endnu — skyd dem hverken et Minut tidligere eller sildigere."

"Retop til rette Tid."

"Godt. Lev vel. Bliv ikke altfor utaalmodig, naar I ikke have mig hos Eder."

Med disse Ord forlod han Hulen, for at begive sig paa Bejen til Trohjerte. Vi have allerede seet, hvorledes det gik Røveren hos Trapperne.

XXXIII.

Efterat Røveren havde forladt Trohjerte, skyndte han sig at vende tilbage til sin Hule. Han var imidlertid altfor vant til Livet i Prairien til ikke at vide,

at flere Hjender snart vilde forfølge hans Spor, og han opbød derfor al sin List for at føre dem vild, idet han gjorde mangfoldige Omveje, og stedse kom tilbage igjen til sine egne Fodtrin, saa at han efter den gamle Talemaade gjorde ti Skridt, før han kom et eneste fremad. Derved blev naturligviis hans Marsch meget forsinket.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Skomagermester P. Petersen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Lørdagen den 22de October 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Da han naaede Bredden af den Flod, hvis Bølger besyldede Gulens Indgang, saae han sig endnu engang om, for at overbevise sig om, at intet nysgjerrigt Dje fulgte hans Bevægelser. Alt omkring ham var stille og intetsteds bemærkede han noget mistænkeligt. Han var netop ifærd med at skyde en i Bussene skjult Flaade ud i Vandet, da en sagte Bevægelse i Krattet fængslede hans Opmærksomhed. Røvereren foer sammen, rev hurtigt en Pistol af Beltet og gik rask hen til det Sted, hvorfra Lyden kom. Der saae han et Menneske, som bukket ned mod Jorden var beskæftiget med at grave Planter op. Smilende

staf han atter Pistolen paa sin Plads; han havde gjenkjendt Doctoren, der var ifærd med sin Yndlingsbeskæftigelse og i sin Iver ikke havde Dje for andet. Efter at Røveren et Djeblif havde maalt den Lærde med et foragteligt Blik, vilde han allerede vende ham Ryggen, men en anden Tanke faldt ham ind. Han gik hen til Doctoren, og slog ham kraftigt med Haanden paa Skulderen — en Behandling, der bevægede den stakkels Lærde til af Skræk at lade Planter og Spade falde.

„Hejda, min gode Ven,“ sagde Røveren til ham, „kom med mig, jeg behøver Dem.“

„Hvad vil De mig?“ spurgte han. „Er De syg?“

„Gud være lovet, jeg ikke, men en af Deres Venner, der er i Fangenskab hos mig. De skal følge mig. Ingen Bægning,“ tilføjede han, da Doctoren vilde undskylde sig, „eller jeg skyder Dem en Kugle gennem Hovedet. De behøver ikke at frygte for nogen Fare; mine Folk ville vise Dem den Ugtelse, der skyldes Videnskaben.“

Da al Modstand var forgæves, føjede den gode Doctor sig i sin Skæbne, ja, han gjorde det endog med al Beredvillighed, og et Djeblif gled ligesom et Smil over hans Læber, hvilket vilde have gjort Røveren betænkelig, dersom han havde bemærket det. Røveren lod Doctoren gaa foran. I det Djeblif, da de steg ned til Floden, bøjede Grenene paa en Bust sig svigte tilbage, et skaldet Hoved med en lille Lok, der var prydet med en Fjer, lod sig see; derpaa kom et

menneffeligt Begeme frem, der, krummet som en Jaguar listede sig efter Begge. Den lurende Indianer var Ornehoved. Han saae tabs, at de tvende Hvide besteg en Flaade og derpaa gik ind i Hulens, hvorefter han ligeledes forsvandt og kun fremmumlede det ene Ord „Oh“, der i Comanchernes Sprog betyder „godt“, og er en Tilkjendegivelse af den største Glæde; Doctoren havde ligefrem tjent til Loffemad, for at faa Roveren til at gaa i den Fælde, som Indianerhøvdingen havde lagt for ham. Men stod da den brave Lærde i Forstaaelse med Ornehoved? Vi ville snart faa det at see.

Bed Dagens Frembrud den næste Morgen lod Roveren Hulens Omgivelser undersøge. Der fandtes ikke Spor af Nogetsomhelst. Anføreren gned sine Hænder; hans Udflugt havde været dobbelt heldig, da det var lykkedes ham ubemærket at vende tilbage til Hulens. I den Overbeviisning, at han ikke mere havde noget at frygte, vilde han ikke længere beholde saa mange Menneker uvirksomme om sig. Han stillede provisorisk sin Bande under Franks Befaling, en gammel udtjent Bandit, til hvem han havde fuldkommen Tillid, og sendte dem bort, idet han kun paalagde ti paalidelige Mænd at blive i Hulens, thi hvor interessant denne Sag end lovede at blive og hvor sikkert end Udfaldet syntes at være, vilde han dog ikke forsømme sine andre Forretninger derfor og ernære tyve ledige Mænd, der, naar han ikke uafsladeligt holdt dem i Virksomhed, maaste kunde udflække noget Glem,

mod ham selv. Man vil deraf kunne see, at Røveren ikke alene var en klog Mand, men ogsaa tilfulde fjendte sine ærede Kammerater.

Efterat Røverne havde forladt Hulen, vinkede Anføreren ad Doctoren, førte ham hen til Generalen og forestillede ham for denne med sin sædvanlige ironiske Høflighed. Men før han lod dem være alene, tog han en Pistol ud af Beltet og satte den for den Værdes Bryst og sagde:

„Skjøndt det ikke staaer saa rigtigt til i Deres Hoved, kunde De dog maaske faa Lyst til at forraade mig. Væg derfor Mærke til mine Ord: Bed det første mistænkelige Skridt, som De tillader Dem, jager jeg Dem en Kugle gjennem Hovedet. Nu veed De hvad De har at rette Dem efter og kan derfor handle som De bedst synes.“

Derpaa satte han Pistolen paa sin Plads igjen og fjernede sig med en Haanlatter. Medens Doctoren hørte paa denne Formaning gled uvilkaarligt et skjelmst Smil over hans Læber, hvilket til al Lykke ikke blev bemærket af Røveren.

Generalens og Regerens Fængsel var temmelig langt fra Hulens Indgang. De Fangne befandt sig alene, da Røveren fandt, at det var unødvendigt at passe paa dem. De sad med nedbøjede Hoveder og forslagte Arme paa deres Leje. Bed Synet af Lægen opklarede et flygtigt Smil af Haab Generalens mørke Ansigt.

„Er De ogsaa der, Doctor?“ sagde han, rækkende ham Haanden. „Skal jeg glæde mig, eller skal jeg sørge over Deres Tilstedeværelse?“

„Ere vi alene?“ spurgte Lægen.

„Jeg troer det,“ svarede Generalen. „I ethvert Tilfælde ville vi let kunne overbevise os derom.“

Doctoren saa sig betænksomt om i alle Kroge og vendte derpaa igjen tilbage til de Fangne.

„Nu kunne vi tale med hinanden,“ sagde han.

Doctoren var i Almindelighed saa distrait og saa fordybet i sine videnskabelige Studier, at de Fangne ikke nåede nogen synderlig Tiltro til ham.

„Og min Niece?“ spurgte Generalen urolig.

„Hun er under en Jægers Beskyttelse, der hedder Trohjerte, og han behandler hende med den største Agtelse.“

Den Efterretning gjengav Generalen nyt Mod.

„D,“ sagde han, „nu bryder jeg mig ikke om at jeg er fanget. Min Niece er frelst, lad nu komme hvad der vil.“

„Nej, nej,“ svarede Doctoren. „De maa tvertimod for enhver Priis søge at flygte før i Morgen.“

„Hvorfor?“

„Deres Saar forekommer mig kun at være lette; de ere paaveje til at læges.“

„Ja, det er rigtigt.“

„Troer De at kunne gaa?“

„Ja.“

„Forstaa mig rigtigt; jeg mener en stærk Marsch.“

„Jeg troer det, dersom det skal være.“

„Ej,“ begyndte nu Negeren, der hidtil havde tiet stille; „er jeg da ikke stærk nok til at kunne bære min Herre, naar han ikke længere kan gaa?“

Generalen trykkede hans Haand.

„Rigtigt,“ sagde Doctoren. „Saavidt er det godt. Men bort maa De.“

„Det ønsker jeg selv, men hvorledes?“

„Ja, det veed jeg endnu ikke selv,“ svarede Doctoren og gned sin Pande. „Men vær kun rolig, jeg skal nok finde paa et Middel.“

Nu hørtes Skridt og Anføreren kom.

„Naa, hvorledes har den Syge det?“ spurgte han.

„Ikke synderligt godt,“ svarede Doctoren.

„Bah,“ svarede Roveren, „det vil nok give sig. Generalen bliver forøvrigt snart sat i Frihed og kan da pleje sig som han vil. Kom, Doctor, jeg har længe nok ladet Dem passiare med Deres Ben.“

Lægen fulgte ham uden Indvending, efterat han dog først ved et Tegns havde paalagt Generalen Forsigtighed.

Dagen hengik, uden at der foresaldt noget af Betydning. De Fangne imødesaae med Utaalmodighed Natten, thi Doctorens tillidsfulde Væsen havde uvilkaarligt indgivet dem Haab. Henimod Aften kom den brave Værde igjen; hans Ansigt straaede, og han havde en Fakkell i Haanden.

„Hvad bringer De, Doctor?“ spurgte Generalen ham. „De seer saa tilfreds ud.“

„Det er jeg ogsaa, General,“ svarede han smilende, „thi jeg har fundet et Middel til at befri Dem — og naturligviis mig med.“

„Og dette Middel?“

„Er allerede halvt udført.“

„Hvad vil De sige dermed?“

„O, det er en simpel Ting, men De vil dog ikke kunne gjette det. Roverne sove allesammen, og vi ere Herrer over Hulen.“

„Er det muligt. Men naar de vaagne?“

„Vær ubekymret; de ville nok vaagne, men det skeer idetmindste ikke før om sex Timer.“

„Hvoraf veed De det?“

„Fordi jeg har blandet en Portion Opium i deres Aftensmad. De ligge nu og sove som en Steen.“

„O, det er fortræffeligt,“ raabte Generalen.

„Ikke sandt?“ svarede Doctoren beskedent. „Jeg har villet gjøre den Skade god igjen, som jeg forarsagede ved min Efterladenhed. Jeg er vel ikke nogen Soldat, men kun en stakkels Læge; dog veed jeg ved passende Lejligheder at benytte mine Baaben ligesaa godt som nogen Anden sine.“

„Her er De hundrede Gange mere værd, Doctor, De er et fortræffeligt Menneske.“

„Nu afsted; vi ville ikke spille nogen Tid.“

„Godt. Men hvor har De gjort af Anføreren?“

„Gud veed hvor han er. Efter Maaltidet forlod han os, uden at sige noget. Jeg har forøvrigt en Anelse om hvor han gif hen, og skulde tage meget fejl, dersom vi ikke snart faa ham at see.“

„Saa er det det Bedste, at vi ikke opholde os længere her.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hattedfabrikant F. F. Handreck.

Krigsasseßor J. E. Svane, D. M.

Reserve-Intendant i Sø-Etaten E. B. Castberg.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Lørdagen den 29de October 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

De begave sig nu paa Bejen. Uagtet det af Doctoren anvendte Middel, følte Generalen og Regeren sig dog ikke ganske rolig. I det Rum, der tjente Røverne til Soveværelse, saae de hist og her En ligge og sove. De gik videre og naaede Hulens Indgang, hvor de netop vilde løsne Flaaden til en Overfart over Floden, da de i Maanefkinnet bemærkede en anden Flaade, som med omtrent femten Mand kom dem imøde. De kunde altsaa ikke komme videre, og hvorledes skulde de værges sig mod et saa stort Antal Modstandere.

„Ulykkelige Skæbne,“ mumlede Generalen for-
tvivlet.

„Og Planen har kostet mig saa megen Umag,“
flagede Doctoren.

Flygtningene trak sig tilbage i en Klippesfordyb-
ning, for at blive ubemærkede, og saae med bankende
Hjerte at de Fremmede, hvis Bevægelser stedse forekom
dem mere og mere mistænkelige, landede.

XXXIV.

Udenfor Indgangen til den af Trohjerte beboede
Hule var en anseelig Plads bleven ryddet; man havde
bugget Træerne om og bygget henimod to hundrede
Hytter, der nu tjente Comanchestammen til Lejr.
Trappere, Jægere og Rødhuder dreve her om i den
skjønneste Gendragtighed. Midt i denne rask frem-
komne Landsby, hvis med forskellige Farver malede
Bøffelhudstelte vare oprejste i regelmæssige Linier, be-
fandt sig et større, over hvilket Scalpe slagrede ved en
lang Stang, og i hvis Indre der bestandig brændte
en Ild. Dette var Raadslagningshytten. I Lands-
byen gik det meget livligt til. Indianerne viste sig i
frigerste Farver og Baabenprydelser, som om de for-
beredte sig til en Kamp. Ogsaa Jægerne havde iført

Extrakt

af

trede Kvartals Regnskab 1870

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. U.....		Rd
	46	
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal.....	430 Rd. 38 $\frac{1}{2}$.	
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -	
	450 Rd. 38 $\frac{1}{2}$.	
deraf er indkommet ..	155 — 12 -	11
Restance ult. September.....	295 Rd. 26 $\frac{1}{2}$.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 82de Uargang, Nr. 27—39.....		12
4. Renter:		
$\frac{1}{2}$ Mars Rente til 1ste September af £ 8100 à 490 Rd.		14
5. Afdrag paa Ublaas:		
Restance fra forrige Kvartal.....	1222 Rd. " $\frac{1}{2}$.	
anviist for dette Kvartal.....	1896 — " -	
	3118 Rd. " $\frac{1}{2}$.	
deraf er indkommet.....	1929 — " -	19
Restance ult. September.....	1189 Rd. " $\frac{1}{2}$.	
6. Ført til Indtægt 2 uhævede Portioner for 2 afdøde Gratialister à 10 Rd.	20 Rd. " $\frac{1}{2}$.	
	Rd....	941

Kjøbenhavn, den 30te September 1870.

Overensstemt

D. S. Olsen.

B.

Udgift.

	Rd.	ß.
ansioner:		
ansøgte for dette Kvartal.....	1286 Rd.	48 ß.
udbetalte i Kvartalet	1286 —	48 -
ratificationer:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	40 Rd.	" ß.
deraf udbetalt	20 Rd.	" ß.
Ført til Indtægt sub. Nr. 6 20 — " -	40 —	" -
ninger.....	597	48
andre Administrationsomkostninger	187	8
nybladets Trykning.....	176	30
betalt Rest af Laanet i Nationalbanken incl. Rente...	1003	21
bet en dansk-englisk 4 pCt. Obligation for £ 100..	766	16
, Kassebeholdning ult. September	5373	55
Rd....	9410	34

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Kontrollen.

C. A. Laurrup.

J. Em. Larsen.

det omhyggeligste, sandsynlig fordi de troede snart at komme til at bruge dem. Under Opsyn af tyve Krigere stode de ved Bagbenene bundne Heste, som man havde sadlet og gjort færdige til øjeblikkelig at kunne bruge dem. Rødhuder og Jægere gik tankefulde frem og tilbage, medens, mod Indianerskif, et Antal Skildvagner vare udstillede paa forskjellige Steder, for strax at melde de Fremmedes Ankomst. Kort sagt, alt lod formode, at der forberedtes en eller anden Prairiescene. Men, forundertigt nok, hverken Trohjerte eller Ornehoved eller den sorte Falk vare tilstede; kun Belhumeur holdt Dje med Forberedelserne og underholdt sig imidlertid med den gamle Comanchehøvding, Solen. De tvende Mænds Ansigter vare alvorlige og deres Pander rynket. Paa denne Dag skulde nemlig Donna Luz udleveres til Røveransføreren.

Klokken var henimod otte om Morgenen. Klar og blendende belyste Solen det af os skildrede Maleri. Donna Luz kom, støttet paa Trohertes Moders Arm, frem af Hulen; No Eusebio fulgte efter. De tvende Kvinder vare blege og bedrøvede og deres Djne røde af Graad. Da Belhumeur saae dem, gik han hilsende hen til dem.

„Er min Søn endnu ikke kommen?“ spurgte den gamle Dame urolig.

„Nej,“ svarede Jægeren; „men det vil sikkert ikke vare længe.“

„O Gud, en hemmelig Anelse siger mig, at en

eller anden ulykkelig Begivenhed holder ham fjernet fra os."

"Saa maatte jeg jo ogsaa vide noget derom. Da jeg forlod ham i Nat, for at berolige Dem og udføre det han havde paalagt mig, var der intet at befrygte, De maa derfor ikke tabe Modet."

"D," sukkede den gamle Dame, "i tyve Aar har jeg levet i en bestandig Angest, og hver Aften maa jeg frygte for ikke at see min Son næste Morgen. O Gud, har Du da ingen Medlidenhed med mig?"

"Berolige Dem, Sennora," sagde Donna Luz, idet hun fjærligt lagde sin Arm om hende. "D, jeg føler, at dersom Trohjerte nu befinder sig i Fare, saa har han gjort det for min Dnkels Skyld. O Gud, giv ham Held og Lykke."

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 5te November 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Sagen vil snart blive opklaret. Stol kun paa mig, mine Damer. De veed, at jeg ikke skuffer Dem.“

„Ja,“ sagde den gamle Kone. „De er tro og elsker min Søn. De var ikke her, dersom der var noget at berygte.“

„Jeg takker for Deres gode Mening, Sennora. Jeg kan rigtignok ikke sige Dem noget for Djeblicket, men jeg beder Dem, hav Taalmodighed lidt endnu. For det første maa det være Dem nok at vide, at han er borte for at gjøre Sennoritaen lykkelig.“

„O ja,“ svarede Moderen, „han er bestandig god, bestandig opoffrende.“

„Derfor hedder han ogsaa Trohjerte,“ hviskede Pigen.

„Og aldrig er et Navn bedre fortjent, Sennorita,“ sagde Trapperen bestemt. „Man maa have levet saa længe med ham, som jeg, for ret at kunne sætte Priis paa ham.“

„Nu er det mig, som skal takke Dem for den gode Mening, De har om min Søn,“ svarede den gamle Dame, trykkende Jægerens Haand.

„Jeg har kun sagt, hvad der er sandt, Sennora. Det vilde see meget bedre ud i Prairien, dersom alle Jægere vare som han.“

„O Gud, Tiden iler. Kommer han da ikke?“ mumlede hun, seende sig om med feberagtig Utaalmodighed.

„Snart, Sennora.“

„Jeg vilde gjerne være den Første, der seer ham og hilser paa ham.“

„Det gaaer desværre ikke an.“

„Hvorfor ikke?“

„Deres Søn har paalagt mig at bede Dem og Sennoritaen om at vende tilbage til Hulen. Han ønsker ikke at De skal være Vidne til den Scene, som vil foregaa her.“

„Men hvorledes erfarer jeg om min Onkel er frelst?“ spurgte Donna Luz ængstelig.

„Man vil ikke længe lade Dem være i Uvisshed,

Sennorita. Men nu maa jeg bede Dem om ikke at blive her længere."

"Lad os adlyde, mit Barn," sagde den gamle Dame, "vi ville gaa ind, da min Son ønsker det."

Donna Luz fulgte hende beredvilligt, men kastede dog hemmelige Blik tilbage, for at see, om ikke den kom, som hun elskede.

"Hvor lykkelig er ikke det Menneske, der har en Moder," mumlede Belhumeur med et kvalt Suf, mens han saae efter de tvende Damer, der forsvandt i det Indre af Hulen. Pludseligt udstødte de indianiske Skildvagter et Raab; en Mand, der stod udenfor Raadslagningshytten, gjentog det. Paa dette Tegn rejste alle Comanchehøvedingene sig og traadte ud af Hytten. Jægerne og Indianerkrigerne grebe til deres Baaben og opstillede sig forventningsfulde tilhøjre og venstre foran Hulens Indgang. En Støvsky nærmede sig pludseligt Vejren, og snart fik man Dje paa en Trop Ryttere, som sprængte frem i fuld Galop; de fleste bare de mexikanske Gambusinos' Dragt. I Spidsen for dem reed paa en prægtig ravnsort Hest en Mand, i hvem Alle strax gjenkjendte Høveransøgeren Baktehuo. Han kom rask med sit Mandskab for at fordre Guldbyrdselsen af den affyelige Handel, som han havde foreslaaet for faa Dage siden.

Naar et Par Rytterhobe møde hinanden i Prairien, eller Krigere og Jægere besøge en By, er det Skik og Brug, at man under høje Raab galopperer hinanden imøde og affyrer Geværerne. Denne gang

var der ikke Tale om en saadan Hilsen. Comancher og Jægere forbleve stille og mørke og rørte sig ikke af Stedet ved Røvernes Komme. Denne kolde og tørre Modtagelse forundrede ikke Anføreren; vel rynkede han Panden lidt, men lod dog som om han ikke brød sig videre derom og reed usorfærdet i Spidsen for tyve Mænd ind i Byen. Da de vare komne til Raadslagningshytten, foran hvilken Høvdingene stode, gjorde de pludselig Holdt og syntes paa engang at være blevne forvandlede til Metalstøtter. Denne dristige Maneuvre blev udført med en saa stor Færdighed, at Jægerne, der godt forstod sig paa Ridning, ikke kunde undertrykke et Udraab af Beundring. Neppe havde Røverne gjort Holdt, før de Rækker af Jægere og Krigere, som stode paa begge Sider af Raadslagningshytten, aabnede sig og lukkede sig igjen bag efter de Fremmede. Ogsaa denne Bevægelse blev udført med megen Færdighed, og Røverne befandt sig nu midt i en Kredss, der blev dannet af mere end fem hundrede godt bevæbnede Krigere. Ved denne Maneuvre følte Bakteho en kold Gysen fare gjennem sig og han begyndte næsten at fortryde, at han var kommen her, men han undertrykkede strax denne uvilkaarlige Bevægelse og smilede foragteligt, da han holdt sig for at være fuldkommen sikker. Efter en let Hilsen til Indianerhøvdingene, vendte han sig til Belhumeur og spurgte med fast Stemme:

„Hvor er Pigen?“

„Jeg veed ikke hvad De mener med dette Spørgs-

maal," svarede Jægeren spottende. „Her findes, saavidt jeg veed, ingen Pige, over hvilken De har mindste Ret.“

„Hvad skal det betyde og hvad foregaaer her?“ mumlede Røveransføreren, fastende et trodsigt Blik om sig. „Har Trohjerte glemt det Besøg, jeg afslagde ham for tre Dage siden?“

„Trohjerte glemmer aldrig noget,“ svarede Velhumeur med fast Stemme, „men derom er der ikke nu Tale. I de ti Aar, i hvilke De har staaet i Spidsen for dette Røverbak, har De været Prairiens Skræk, idet De har hjemført Hvide og Rødhuder med Rov og Mord. De tilhører ikke noget Land og dræber uden Forskjel Rejsende, Trappere, Jægere, Gambusinos eller Indianere, naar disse blodige Gjerninger kun indbringer Dem noget Guld. For nogle Dage siden har De overfaldet fredelige mexikanske Rejsendes Lejr og uden Medlidenhed dræbt hvad der kom i Deres Magt. Denne forbryderiske Løbebane maa engang ophøre, og nu er Djebliffet kommet. Vi alle, Indianere saavelsom Jægere, have forenet os for at fælde Dom over Dem og anvende Prairiens ubønhørlige Lov paa Dem.“

„Dje for Dje, Land for Land?“ raabte de Omkringstaaende, svingende deres Baaben.

„De tager særdeles fejl, Sennores,“ svarede Røveren tillidsfuldt, „dersom De tro, at jeg godvillig rækker min Hals hen for Kniven, ligesom et Lam, der føres til Slagterbænken; netop fordi jeg ikke betragtede

mig for at være ganske sikker, har jeg taget Folk med mig. De see her tyve kraftige Mænd, som forstaa at forsvare sig. Vil De endnu gjøre os noget?"

„See Dem om, og sig Dem selv, hvad De kan udrette.“

Roveren saae tilbage. Fem hundrede Geværer vare rettede mod hans Bande. En kold Gysen løb gjennem ham og hans Ansigt blev liigblegt. Roveren indsaae nu, at han befandt sig i en stor Fare, men han fattede sig dog snart og vedblev i en spøgende Tone til Jægeren:

„Hvad skulle disse Trudsler betyde, de ængste ikke mig. De veed nok, at jeg er beskyttet mod Deres Kugler. Som De selv sagde, har jeg for nogle Dage siden angrebet mexikanske Rejsende. De vil saaledes ogsaa vide, at den vigtigste af de Rejsende er i min Magt. Fordrister De Dem blot til at røre et Haar paa mit Hoved, vil Generalen snart komme til at betale dette med sit Liv. Prøv derfor ikke længere paa at skræmme mig, men udlever godvillig den, for hvis Skyld jeg er kommen her, eller jeg tilsværger Dem, at om en Time har Generalen ophørt at leve.“

Bludselig trængte et Menneske sig gjennem Mængden og traadte hen til Banditansføreren med de Ord:

„De tager fejl, Generalen er fri.“

Det var Trohjerte. En Jubel lød fra Jægerne og Indianerne, medens Roverne stode som slagne af Skræk.

XXXV.

Generalen og hans to Ledfagere bleve ikke længe i Uvisshed. Efter nogen Tøven landede endelig Flaaden og Mændene styrtede med et højt Skrig og fældet Gevær ind i Hulen. Inderlig glade traadte Flygtningene, der i Spidsen for dem havde gjenkjendt Trohjerte, Comanchehøvdingen og den sorte Falk, dem imøde. Aarsagen til deres Komme var følgende. Efterat Doktoren tilligemed Roverne vare gaaede ind i Hulen, havde Ornehoved, som nu kjendte Vandens Tilflugtssted, begivet sig tilbage til sine Benner og meddeelt dem Udfaldet af sin Krigslist. Belhumeur blev strax affendt til Trohjerte, der ikke tøvede med at slutte sig til dem. Nu fattede man den eenstemmige Beslutning, at angribe Roverne i deres Hule, medens en Deel af Jægerne og Indianerne skulde i Prairien og under Klipperne bevogte Udgangen til Roverreden og forhindre de, som befandt sig der, fra at løbe bort. Vi have seet, hvilket Udfald dette fik. Det første Djeblik blev helliget til Glæden over, at man uden Skud og Sværdslag var kommen til Maalet. Derpaa meddeelte Generalen sine Befriere, at et Dusin Rovere laa sovende i Hulen under Indflydelse af det Opium, som Doktoren havde givet dem. Man tøvede ikke med at binde dem og skaffe dem ud. Derpaa bleve de forskjellige Afdelinger kaldte sammen, og hele Troppen ilede nu tilbage til Lejren.

Trohjertes Ord overraskede ikke lidet Roveransø-

reren, men hans Forundring blev snart forvandlet til Forfærdelse, da han fik Dje paa Generalen, som han troede endnu under sine Folks Baretægt. Han indsaae nu, at al hans List var tilintetgjort og at han dennegang uden Redning var fortabt. En Strøm af Blod foer op i hans Ansigt og Djnene lynede, da han vendte sig til Trohjerte med disse Ord:

„Godt spillet, men endnu er Alt ikke forbi imellem os. Bed Gud, jeg vil øve Gjengjældelse.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Masfinmester Petersens Enke P. W. F.

Architekt E. F. Jeppesen.

Noersbetjent S. Andersen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 12te November 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

Han gjorde en Bevægelse til at drive sin Hest frem, men Trohjerte greb Tøjlen.

„Vi ere endnu ikke færdige,“ raabte han til ham.

Røveren vedblev at betragte ham med funklende Dine og sporede endnu bestandig sin Hest, for at tvinge Jægeren til at slippe den, medens han med en forbittret Stemme raabte:

„Hvad vil De mere?“

Trohjerte holdt med en Jernhaand fast paa Hesten, som rasende stejlede.

„De er dømt,“ svarede han. „Man vil anvende Prairiens Lov paa Dem.“

Roveren udstødte en skrækkelig Haanlatter og rev sine Pistoler op af Beltet.

„Enhver dø, der angriber mig,“ raabte han rasende. „Afvejen.“

„Nej,“ svarede Jægeren, uden at tabe sin Fatning, „De er fangen og skal ikke undgaa mig i Dag.“

„Saa dø,“ raabte Roveren, læggende an paa Trohjerte, men med Tankens Hurtighed havde Velhumour, der angsteligt havde holdt Dje med Banditens Bevægelser, kastet sig imellem sin Ven og hans Modstander. Skuddet faldt og traf Canadieren!, der blødende sank til Jorden.

„Gen!“ raabte Roveren med vild Latter.

„To!“ raabte Ornehoved, der med en Panthers Spring satte sig op paa Roverens Hest. For Banditen kunde gjøre en afværgende Bevægelse, havde Indianeren med sin venstre Haand grebet ham i det lange Haar, og trukket Hovedet tilbage.

„Død og Djævelen!“ raabte Roveren, der forgæves søgte at værgе sig mod sin Fjende. Men nu paafulgte en Scene, som opfyldte alle Omkringstaaende med Forfærdelse.

Trohjerte havde sluppet Hesten, som nu, rasende af de Stød, den fik, og af den dobbelte Byrde, den havde at bære, slog ud til alle Sider og stormede løs paa enhver Hindring, som kom den ivejen. De tvende Mænd, som kæmpede paa Liv og Død sammen, holdt hinanden fast omslyngede og snoede sig paa Ryggen af Hesten som et Par Slanger. Ornehoved havde, som

vi allerede have fortalt, revet Røverens Hoved tilbage, han stemmede nu sit Knæ i hans Side, udstødte sit vilde KrigsKrig og svingede med en skrækkelig Gebærde Kniven om sin Fjendes Pande.

„Saa dræb mig, Uøling!“ raabte Røveren og havde den med Pistolen væbnede venstre Haand, men Kuglen gif i Luften.

Comanchehøvdingen betragtede Røveren med et fast Blik.

„Du er Fejg,“ sagde han foragtelig, „og en gammel Kjærling, som frygter Døden.“

Han satte Knæet fastere i Banditens Side og borede ham Kniven ind i Hovedet. Røveren udstødte et gjennemtrængende Skrig, som Indianeren ledsagede med sit Sejershyl. Hesten snublede mod en Trærød og faldt. Begge Fjenderne rullede henad Jorden men kun en af dem rejste sig igjen, og det var Comanchehøvdingen, der i Haanden svingede Røverens blodige Hovedhud.

Baktenoh var imidlertid ikke død. Ude af sig selv af Harme og blendet af det Blod, som strømmede ham ned over Djene, styrtede han sig atter over sin Modstander, der ikke havde ventet et saadant Angreb. Kæmpende med hinanden, søgte Enhver at bore Kniven i sin Fjendes Bryst. Flere Jægere kom ilende, for at stille dem ad, men Alt var allerede forbi. Røveren laa paa Jorden, og Indianerens Kniv stak i hans Bryst lige til Fæstet.

Røverne. som bleve holdte i Respekt af den Kreds

af hvide Jægere og Rødhuder, som omgav dem, prøvede ikke paa nogen forgæves Modstand. Da de saae deres Anfører falde, erklærede Frank i sine Kammeraters Navn, at de underkastede sig. Paa et Tegn af Trohjerte nedlagde de deres Vaaben og bleve bundne. Belhumeur, hvis Dpoffrelse hans Ven havde at takke for sit Liv, havde faaet et alvorligt, men til Lykke ikke dødeligt Saar. Man skyndte sig at bringe ham ind i Hulen, hvor Jægerens Moder med Jver tog sig af ham. Ornehoved nærmede sig Trohjerte, der mørk og tankesuld lænede sig til et Træ.

„Høvdingene ere forsamlede om Raadslagningssilden,“ sagde han til ham. „De vente min Broder.“

„Jeg følger min Broder,“ svarede han.

Da Begge traadte ind i Hytten, vare alle Høvdingene forsamlede. Blandt dem befandt sig Generalen og den sorte Falk tilligemed nogle andre Trappere.

Bibebæreren bragte Calumeten, bukkede sig ærbødigt til alle fire Verdenskanter og bød derpaa efter Rangfølgen enhver Høvding det lange Ror. Efterat Biben var gaaet rundt, rystede Bæreren Asken ud i Jlden, mumlede nogle hemmelighedsfulde Ord og fjernede sig. Nu rejste Solen sig og begyndte, efterat have hilst paa de Forsamlede, saaledes:

„Høvdinge og Krigere, hører de Ord, som Livets Herre har lagt i mit Bryst. Hvad ville I gjøre med de tyve Fanger, som I have her? Kan man frigive dem? Nej, Krigere, Livets Herre, der endelig har givet

disse vilde Menneſker i vor Magt, vil, at de ſkulle dø. Han har ſat et Maal for deres Forbrydelſer. Dje for Dje, Land for Land. Lad dem blive bundne til Marterpælen. Jeg kaſter en Snor med røde Bam-punſ i Raadsforſamlingen.“

Efter diſſe Ord indtog den Gamle atter ſin Plads. En højtidelig Stilhed paafulgte. Man ſaae, at de Tilſtedeværende deelte hans Anſkuelse.

Trohjerte ventede nogle Minutter, og da han ſaae, at Jngen ſtod frem for at beſvare Solens Tale, rejſte han ſig og begyndte:

„Høvdinge, Comancheſtrigere og hvide Trappere, de Ord, ſom den ærværdige Sachem har talt, ere ret-færdige; Prairiens Sikkerhed fordreer deſværre vore Fangnes Død. Vi maa underkaſte os denne ſkrælle-lige Nødvendighed, derſom vi i Fred ville nyde Frug-ten af vore Anſtrengelſer. Men om vi end ſkulle ſee os nødte til at bringe Prairiens ubønhørlige Lov i Anvendelse, ville vi dog ikke viſe os ſom Barbarer, der udøve Straffepligten med Glæde, men fuldføre den ſom Menneſker, i hvis Brøſt der banker et Hjerte. Lad os overlade det til dem ſelv at vælge deres Dødsmaade. Det er unødvendigt at martre dem. Livets Herre vil ſmile til os; han vil være tilfreds med ſine røde Børn og give dem rigeligt Jagtrevier derfor. Jeg har talt. Er det rigtigt ſaaledes, mægtige Mænd?“

Medlemmerne af Raadet havde opmærkſomt hørt paa Jægerens Ord og Høvdingene ydede den ædle

Tænkemaade, som Taleren lagde for Dagen, et velvilligt Smil, thi saavel Indianere som Trappere elskede og agtede ham. Nu rejste Ornehoved sig.

„Min Broder Trohjerte har talt godt,“ sagde han. „Hans Aar ere vel ringe i Tal, men hans Viisdom er stor. Vi prise os lykkelige ved at finde en Lejlighed til at kunne vise ham vort Venskab, og gribe den med Glæde.“

„Jeg takker,“ svarede Trohjerte varmt. „Comancherne er et stort, et ædelt Folk, som jeg elsker, og jeg regner mig det til en Ære at være bleven adopteret af det.“

Raadssforsamlingen var forbi og Hovdingene forlode Hytten. De Fangne stode sammen og bleve skarpt bevogtede af en Afdeling Krigere. Den offentlige Udraaber forsamlede alle de, der hørte til Stammen og de i Landsbyen værende Jægere. Efterat Alle vare komne sammen, tog Ornehoved Ordet og sagde til Røverne:

„Det mægtige Comanchefolks store Hovdinges Raad har afgjort Eders Skæbne. Søg nu, efterat I have levet som vilde Dyr, at dø som Mænd.“

„Vi ere beredte,“ svarede Frank rolig. „Bind os til Pælen og opfind de største Piinsler. I skulle ikke see os blegne.“

„Vor Broder Trohjerte har indlagt Bøn for Eder,“ vedblev Ornehoved. „I skulle ikke bindes til Pælen. Hovdingene overlade Eder Balget af Dødsmaaden.“

„Med hvilken Ret opfaster Trohjerte sig til at bede for os?“ raabte Frank. „Troer han at vi ikke ere Mænd og at man ved Piinsler kunne fremtvinge Udbrud af Smerte og Klager, der vare os uværdige? Nej, nej, man føre os til Bælen. Det J kunne tilføje os, vil ikke være saa grusomt, som det vi ville tilføje Krigere af Eders Nation, dersom de faldt i vore Hænder.“

Efter disse stolte Ord løb en forbittret Mumlen gennem Indianernes Rækker, medens Røverne paa deres Side udstødte et Raab af Glæde og Triumph.

„Hunde, Harer!“ raabte de. „Comancherne ere gamle Kjærlinger, som man skulde give Skjorter paa.“

Nu traadte Trohjerte frem. Efterat det var blevet stille, begyndte han:

„J have ikke rigtigt forstaaet Høvdingens Ord. Naar man overlader Eder Balget af Dødsmaaden, vil man ikke forhaane Eder, men give Eder et Beviis paa Afgjælse. Her er min Dolk; naar man har løstnet Eders Baand, kan den gaa fra Haand til Haand, for at Enhver kan støde den i sit Bryst. Den Mand, der af fri Villie, uden at tøve, dræber sig med et eneste Stød, er tappere end den, der paa Bælen af overvældende Smerte fornærmer sin Bøddel, for at han saa meget hurtigere skal gjøre det af med ham.“

Almindelig Bifald blev disse Jægerens Ord tildeelt. Røverne tilkastede hinanden spørgende Blik; derpaa sagde de eenstemmigt:

„Vi antage det.“

Den forhen saa heftige og larmende Mængde blev nu stille og opmærksom; de ventede paa det skrækkelige Sørgespil, som skulde udfolde sig for deres Dje.

„Løs de Fangnes Baand,“ raabte Trohjerte.

Denne Befaling blev strax udført.

„Deres Dolk,“ sagde Frank.

Jægeren gav ham den.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 19de November 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Den Forstødte.

(Fortsat.)

„Jeg takker. Lev vel!“ raabte Roveren med en fast Stemme, og borede sig langsomt, som om det var ham en Belyst at dø, Kniven i Brystet lige til Fæstet. Hans Ansigt blev lidt efter lidt liigblegt; hans Djne rullede vildt omkring; derpaa vaklede han som en Beskjenket og faldt til Jorden. Han var død.

„Nu mig,“ raabte den Bandit, der stod ham nærmest, idet han trak Dolken, som endnu røg, ud af Saaret og stødte den i sit Bryst. Derpaa styrtede han om paa den Førstes Liig.

Efter ham kom en Anden, derpaa atter en Anden hele Rækken igjennem. Ingen tøvede, Ingen viste

sig forsagt. De dræbte sig smilende og takkede Troshjerte, fordi han havde hjulpet dem til en saadan Død.

De Tilstedeværende vare forfærdede og tillige henrevne af det skrækkelige Skuespil. De stode med tilbageholdt Aandedrag, uden at kunne vende deres Blifderfra.

Endelig var der kun een Røver tilbage. Han betragtede et Djeblif denne Bunte af Liig og trak derpaa Dolken ud af sin Formands Bryst.

„Man kan prise sig lykkelig,“ sagde han smilende, „ved at dø i saa godt Selskab. Men hvor kommer man hen efter Døden? Bah, hvor dumt; jeg vil snart faa det at vide.“

Derpaa stødte han Dolken i sit Bryst og sank død til Jorden.

Dette Myrderi havde ikke varet længere end et Kvarteerstid. Ingen af Røverne havde behøvet et Stød til.

„Lad mig beholde denne Dolk,“ sagde Ornehoved, idet han trak det dampende Baaben ud af den sidste Rovers endnu sittrende Legeme, „det er et godt Bærg for en Kriger.“

Efterat han havde tørret Dolken af i Græsset, stak han den i sit Belte. Røvernes Liig bleve skalperede og bragte ud af Lejren, for at tjene Røvsuglene til Føde. Saaledes endte Baktehnos frygtelige Bande; desværre vare de ikke de eneste i Prairien. Efterat dette var foregaaet, vendte Indianerne sorgløse tilbage

til deres Hytter. I deres Dine havde det været et Skuespil, som ikke indeholdt noget Nytt for dem og derfor heller ikke gjorde noget Indtryk paa deres Nerver. Uagtet Trapperne simple Leveviis, der gjorde dem fortrolig med Blodsudgydelse, fjernede de sig dog med tungt Hjerte. Trohjerte og Generalen gik ind i Hulene. Fruentimmerne, der vare i det Indre af den, havde ikke seet det mindste til det skrækelige Optrin.

XXXVI.

Onkelens og Niccens Gjensyn var i høj Grad rørende. Den i nogen Tid saa haardt prøvede gamle Soldat folte sig lykkelig ved at blive omfavnet af dette Naturbarn, der udgjorde hans hele Familie og som ved et sandt Mirakkel var undgaaet den Fare, der truede hende. De talte længe med hinanden; Generalen fortalte hende, hvorledes det var gaaet ham i hans Fangenskab og kunde ikke være udførlig nok ligeover for den spørgende Pige.

„Men hvad er nu Deres Hensigt, Onkel?“ vedblev hun.

„O, mit Barn,“ svarede han vemodigt og med et undertrykt Suk, „vi maa uden Ophold forlade denne skrækelige Egn og vende tilbage til Mexico.“

Pigens Hjerte blev tungt, skjøndt hun hos sig

selv maatte erkjende Nødvendigheden af dette Skridt. At vende tilbage var det samme som at skilles fra den hun elskede, uden Haab om nogensinde at faa den Mand at see igjen, hvis fortræffelige Character hun hvert Djeblif af deres Samværen mere og mere lærte at kjende, og som allerede var bleven til en Nødvendighed for hendes Liv og Lykke.

„Hvad fejler Du, mit Barn? Du er bedrovet og Dine Øjne ere røde af Graad,“ sagde Generalen, hjerteligt trykkende hendes Haand.

„O, Onkel,“ svarede hun i en vemodig Tone, „hvordan kan jeg undlade at være bedrovet efter de sidste Dages Begivenheder. Mit Hjerte bløder.“

„Det er sandt; vi have været Vidne til og Offre for skrækkelige Scener, der nok kunne gjøre os sorgmodige; men Du er endnu ung, mit Barn, og om kort Tid ville de Ugjerninger, som Du fra nu af ikke længere behøver at frygte for, kun staa for Dig som flygtige Grindringer.“

„Skulle vi snart bryde op?“

„Om muligt allerede i Morgen, thi hvad skulle vi blive her længere efter? Himlen selv har erklæret sig imod mig, da den tvinger mig til at opgive et Forehavende, hvis heldige Udfald vilde have været en Lykke for mine gamle Dage. Men Gud forundte mig ikke denne Trost; hans Billie ske.“

„Hvad vil De sige dermed, Onkel?“ spurgte hans Niece ivrigt.

„Intet, som for Djebliffet kan have Interesse for

Dig. Det er i det Hele taget bedre, at Du ikke erfarer noget derom og at jeg bærer min Sorg alene. Jeg er gammel og allerede vant dertil."

„Stakkels Dufel."

„Jeg takker Dig for Din hjærlige Deeltagelse, mit Barn. Men lad os forlade denne sorgelige Gjenstand og hellere tale om de tappre Mænd, mod hvem vi have saa store Forpligtelser."

„Om Trohjerte?" hviskede Donna Luz rødmende.

„Ja, om Trohjerte," svarede Generalen, „og om hans Moder, den brave Dame, som jeg formedelst Belhumeurs Saar endnu ikke har kunnet takke for at hun, som Du selv siger, ikke har ladet Dig mangle noget."

„Hun har været som den hjærligste Moder imod mig."

„Hvorledes kan jeg paa nogen Maade gjengælde hende og hendes Søn hvad jeg skylder dem? Hun er lykkelig, at hun har et saadant Barn. Denne Glæde er ikke mig forundt. Jeg staaer alene."

Dg Generalen skjulte bedrøvet sit Ansigt i sine Hænder.

„Dg jeg?" spurgte Pigen.

„Ja," svarede han, omfavnende hende hjærligt, „Du er min fjære Datter; men jeg har ingen Søn."

„Det er sandt," hviskede hun drømmende.

„Trohjerte er en altfor ædel Character," vedblev Generalen, „til at han vilde modtage noget af mig.

Hvad er der da at gjøre? Hvorledes kan jeg gjengjælde de usigelige Tjenester, han har beviist os?"

En kort Tavshed fulgte. Donna Luz bukkede sig ned til sin Onkel, kysede ham paa Panden og sagde med en sagte, skælvende Stemme, medens hun skjulte sit Ansigt ved hans Skulder:

„Onkel, der falder mig noget ind.“

„Tal uden Frygt, mit Barn; maaste er det en Indskydelse af Gud.“

„De har ingen Søn, som De kan efterlade Deres Navn og Deres Rigdom?“

„O,“ sagde han sagte, „jeg troede et Djeblik at kunne finde en, men dette Haab er forsvundet for bestandig. Du veed, at jeg staaer alene.“

„Trobjerte og endnu mere hans Moder vil ikke modtage noget af Dem?“

„Nej.“

„Jeg troer imidlertid, at der gives et Middel hvorved det kan ske.“

„Og det er?“

„De klager jo bestandig over at De ikke har nogen Søn, som De kan efterlade Deres Navn. Hvorfor antager De ikke Trobjerte i Søns Sted.“

Generalen betragtede hende nøje; hun var blussende rød og skælvede.

„Ej, ej,“ sagde han og omfavnede hende kjærligt. „Din Tanke er ikke ilde, men den kan ikke udføres.“

„Maaste dog,“ hvistede Pigen.

„Og selv om vi vil antage det Umulige,“ ved-

blev Generalen, „at hans Moder gif ind derpaa, for at forskaffe ham en Plads i Samsundet, vilde han dog vægre sig. Troer Du, mit Barn, at denne Mand, der er opvoxen i Prairien, der har tilbragt sit hele Liv blandt gribende Scener og ved Beskuelsen af en op-
højet Natur, vil for en Haandsfuld Guld, som han betragter som noget unyttigt, give Uffald paa det skjønne eventyrlige Liv?“

„Hvem veed det?“ svarede hun, rystende paa Hovedet.

„Gud er mit Bidne,“ sagde Generalen med Eftertryk, „at jeg vilde prise mig lykkelig, dersom han gif ind derpaa, thi da vilde alle mine Dnsker være opfyldte.“

„Prøv det, Dnskel. Bliver Deres Tilbud afviist, saa har De idetmindste viist Trohjerte, at De ikke er utaknemmelig og at De forstaaer at skatte hans sande Værd.“

„Du ønsker det?“ svarede Generalen, der blot behøvede et opmuntrende Ord.

„Jeg beder Dem derom, Dnskel,“ svarede hun, omfavnende ham, for at skjule sin Glæde og sine blussende Kinder. „Jeg veed ikke hvorfor, men det er mig, som om De vil naae Deres Maal.“

„Nu vel,“ svarede Generalen med et vemodigt Suf. „Veed Trohjerte om at komme til mig tilligemed sin Moder.“

„Det skal strax ske,“ raabte hun, straalende af

Glæde, og var hurtigt forsvunden bag et Hjørne i Hulen.

Generalen bøjede imidlertid takkefuldt sit Hoved, og fordybede sig i alvorlige Betragtninger. Efter nogle Minutters Forløb kom Donna Luz igjen og bragte Trohjerte og hans Moder med. Generalen hilste paa dem og gav sin Niece et Bink til at fjerne sig. Pigen adlod med bankende Hjerte.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 26de November 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15de December 1870, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

et Forslag af Administrationen, ledsaget af den nedsatte Komitees Betænkning, angaaende Selskabets Virksomhed i de paafølgende 5 Aar, overensstemmende med Lovens nye § 15;

et i Marts d. A. fra 1ste Klassefikation indgivet Forslag tilligemed flere i Forbindelse dermed fra de øvrige Klassefikationer modtagne Andragender, navnlig angaaende en Omorganisation af Selskabet, hvorved Spørgsmaal om Klassefikationernes

Ophævelse eller Forandring kunne komme under Forhandling. I denne Anledning foreslaaes at nedsætte et Udvalg.

Balg af:

1 Administrator,

1 Revisor og en Suppleant og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 15de November 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den Forstødte.

(Sluttet.)

I denne Deel af Hulen herskede et Halvmørke, som kun tillod, at man saae Gjenstandene temmelig usfuldkomment. Trohjertes Moder havde ogsaa sat sin Rebozo saaledes, at næsten hele hendes Ansigt var skjult.

„De har ønsket at tale med os, Herr General,“ begyndte Trohjerte. „De seer, at vi have skyndt os med at opfylde Deres Ønske.“

„Jeg takker Dem, min Ven, for Deres Forekommenhed,“ svarede Generalen. „Tillad mig først at bevidne Dem min Tak for de store Tjenester, De har beviist os — ligesaavel som Deres ædle Moder for hendes kjærlige Omsorg for min Niece.“

„Herr General,“ svarede Jægeren bevæget, „jeg takker Dem for disse venlige Ord, der rigeligt belønne mig for Alt, hvad De troer at skyldes mig.“

„Imidlertid maa jeg dog fastholde, at De tillader mig at belønne Dem paa en anden Maade.“

„Belønne mig?“ raabte den unge Mand og en blussende Rødme farvede hans Ansigt.

„Lad mig tale ud,“ tog Generalen igjen Ordet. „Skulde De ikke synes om det Forslag, jeg vil gjøre Dem, kan De jo svare mig ligesaa uforbeholdent, som jeg spørger Dem.“

„Saa tal, Herr General; jeg hører.“

„Min Ven, den Rejse, som jeg foretog i Prairien, havde et helligt Djemed, som jeg desværre ikke kunde naae. De kjender selv Grunden dertil, thi mine ledsagere ere blevne dræbte ved min Side. Saaledes staaer jeg næsten ganske alene og er nødt til at opgive en Efterforskning, hvis heldige Udfald vilde have forsedet Resten af mine Dage. Gud har hjemsøgt mig haardt. Jeg har seet alle mine Børn dø; een, en Søn, har jeg maaste endnu, men i et Djebblis ube-sindig Brede forviste jeg ham fra mit Ansigt. Jeg har ingen Arvinger, som jeg kan efterlade, ikke min Formue, men mit Navn, der aiennem en lara Række

af Uner er kommet pletfri til mig. Vil De erstatte mig den Familie, som jeg mangler? Vil De være min Søn?"

Bed de sidste Ord havde Generalen grebet Jægerens Haand; der kom Taarer i hans Djne, da han varmt trykkede den. Dette uventede Tilbud overraskede Trohjerte i højeste Grad; hans Hjerte bankede, og han vidste ikke hvad han skulde svare.

Da kastede hans Moder sin Rebozo tilbage. Hendes Ansigt var forklaret af Glæde. Hun traadte hen mellem de tvende Mænd, lagde sin Haand paa Generalens Skulder, betragtede ham med et fast Blik og sagde med en Stemme, der skælvede af Bevægelse:

„Endelig, Don Ramon de Garillas, forlanger De den Søn tilbage, som De for tyve Aar siden saa grusomt forstødte.“

„Hvad vil De sige dermed?“ svarede Generalen med ængsteligt Hjerte.

„Kun saa meget,“ svarede hun med majestætisk Eftertryk, „at jeg er Donna Jesusita, Deres Gemalinde og at De i Trohjerte har Deres forstødte Søn Raphael.“

„O,“ raabte Generalen, idet han faldt paa Knæ og brast i Taarer. „Tilgivelse, min Søn, Tilgivelse.“

„Fader,“ raabte Trohjerte, idet han ilede hen til ham og søgte at rejse ham op, „hvad gjør De?“

„Min Søn,“ svarede Oldingen, ude af sig selv af Smerte og Glæde, „lad mig knæle, indtil jeg har erholdt Din Tilgivelse.“

„Staa op, Don Ramon,“ sagde Donna Jesusita i en blid Tone; „allerede i lang Tid har Moderens og Sønnens Hjerter kun været opfyldt af Kjærlighed og Agtelse for Dem.“

„D,“ raabte Oldingen, der ude af sig selv af Glæde snart omfavnede sin Hustru, snart Sønnen, „det er for megen Lykke. Efter min grusomme Adfærd fortjener jeg ikke denne Betsignelse.“

„Fader,“ svarede Jægeren, „den velfortjente Tugtelse har jeg at takke for, at jeg er bleven en brav Mand. Tænk blot paa den forsvundne Tid som en Drøm og glæd Dem ved Fremtiden, som kommer Dem smilende imøde.“

I dette Djeblik nærmede Donna Luz sig frygt-
somt. Saa snart Generalen bemærkede dette, ilede han hen til hende, greb hendes Haand og førte hende hen til Donna Jesusita, som trykkede hende i sine Arme.

„Du kan uden Frygt elske Trohjerte, kjære Niece,“ sagde han med glædestraalende Ansigt, „thi han er virkelig min Søn. I sin grændseløse Godhed har Gud søjet det saaledes, at jeg gjenfandt ham i et Djeblik, da jeg allerede begyndte at tvivle om en saadan Lykke.“

Skælvende af Glæde skjulte Pigen sit Ansigt ved Donna Jesusitas Bryst, men Haanden overlod hun til Don Raphael, der bedækkede den med Kys, idet han knælende sank for hendes Fødder.

J. H. Halvorsen.

Jndtryk og Erindringer fra et Par Fodreiser i Nordfjælland i Sommeren 1869.*)

„Lad Gud beholde sit Himmerig, har jeg kun Gurre!“ Disse Ord lægger Sagnet i den Konges Mund, der med en mageløs Fædrelandskjærlighed, parret med stor Klogskab og seig Villiekraft — næst Guds Bistand — for 500 Aar siden atter samlede vort ilde tilredte og ynkelig splittede lille Fædreland, og hvis Minde for denne store Gjerning alle Dage og hos alle Danske — og ikke mindst nu, da de skilte sukke efter Gjenforening — skal være i Kjærlighed og Betsignelse, et Minde, der skal styrke vort Haab om Gjenforening og Utterdag, alle Danskes bedste Haab, vort gladeste og lysteste Haab, trods den Vantroens mørke Tvivl, der endnu omtaager saa mangt et Die blandt os.

Ganske vist! Der synes at ligge noget formasteligt, ja for mange vel endog ugudeligt i disse Kongeord; men, kjære Læser, jeg har lært af Luther, at „vi skulle optage alt i bedste Mening“, og saaledes tænker jeg ogsaa vi kunne bære os ad med disse Ord. Skulde vi ikke kunne tænke os dem udsprungne af en smul og reen Kilde? Mig forekommer det idetmindste saa, at Konge-

*) Dette lille Stykke, hvis Forfatter ikke ønsker at navngives, er tilsendt mig til Optagelse i Borgervennen.

hjertet, fuldt af Kjærlighed og Glæde over det skjøne Gurre, er løbet over og har fundet sit Udtryk i disse Ord, og det er da slet ikke gaaet hin Konge anderledes, end det gaaer saa mangen iblandt os, at hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over af, at der i et begejstret Dieblif undslipper os et Udtryk, et Udraab, som vi strængt taget ikke rigtig kunne staae ved, naar Forstanden kommer med sin Bægtstaal og skal veie, hvad der jo saa nok kan findes at være for let. Som sagt, jeg vil nu helst optage alt i bedste Mening, — maaskee fordi jeg har mere Hjerte end Hoved, — og derfor seer jeg i hine Ord et smukt Udtryk for en endnu smukkere Følelse, Fædrelandskjærligheden, og det saameget lettere, fordi jeg hører til dem, der i al Enfoldighed mene, at man gjennem Kjærligheden til det jordiske Fædreland allerbedst lærer at elske det store himmelske Fædreland, og det maaske endnu bedre, jo mindre hint er.

Om hvormange, mange Steder i vort lille deilige Land kunde vi ikke fristes til at udbryde i de samme Ord, som vor store Konge, kun at vi istedetfor Gurre maatte sætte de hundrede andre Navne!

Langt har jeg ikke været udenfor mit Fædreland og kommer sagtens heller aldrig synderlig langt udenfor dette. Noget smukt, ja endog meget smukt har jeg seet i andre Lande, — ganske vist, — men jeg har dog aldrig der seet noget saa smukt, som hvad jeg seer her, og jeg er da for den Sag's Skyld ogsaa fuldkommen paa det rene med, at her er saa meget

smukt at see, at jeg slet ikke behøver at dampe over fremmede Lande eller gjennem fremmede Lande for at see, hvad jeg har ligesaa godt og ligesaa smukt, ja mangan god Gang meget bedre og meget smukkere, saa at sige, lige udenfor min Dør.

Se derfor, kjære Læser, har jeg sat mig for først rigtig at see mig om herhjemme, før jeg tænker paa det fremmede, og naar jeg saa er færdig dermed — ja hvad saa? derom kunne vi tales ved en anden Gang, thi, sandt at sige, troer jeg egentlig aldrig, jeg bliver færdig med at see mig om i det lille fattige Land.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Smedemester J. Meyer.

Smedemester Thurmanns Datter Ane.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 3^{die} December 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15de December 1870, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

et Forslag af Administrationen, ledsaget af den nedsatte Komitees Betænkning, angaaende Selskabets Virksomhed i de paafølgende 5 Aar, overeensstemmende med Lovens nye § 15;

et i Marts d. A. fra 1ste Klassefikation indgivet Forslag tilligemed flere i Forbindelse dermed fra de øvrige Klassefikationer modtagne Andragender, navnlig angaaende en Omorganisation af Selskabet, hvorved Spørgsmaal om Klassefikationernes

Ophævelse eller Forandring kunne komme under Forhandling. I denne Anledning foreslaaes at nedsætte et Udvalg.

Balg af:

- 1 Administrator,
- 1 Revisor og en Suppleant og
- 3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 15de November 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Indtryk og Erindringer fra et Par Fodreiser i Nordsjælland i Sommeren 1869.

(Fortsat.)

Vaarens første varme Solstraale, det første listige Værkeslag er for mig altfor store Fristelser til at jeg længere kan opsætte at komme udenfor Byens snævre Gader med deres Larm og unaturlige Luft, ud i Guds frie Natur for at overtøge mig om, at Solen virkelig begynder at varme, Værken virkelig begynder at slaae;

saa ryster jeg Vinterstøvet af mig — Staven i Haand og paa Vandring! — thi

„Man maa vandre tilfods for at sprænge med Hast alle Lænker, som binder til Hjemmet os fast.“

Det var den 1ste April, Solen skinnede varmt og og klart, de kvikke Lærker sang af Hjertens Lyst deres deilige Vaarsang, badende sig i Foraarssolens oplivende Straaler; Markerne begyndte at grønnes, medens inde i Skoven det forunderlig deilige blomstervirkede Tæppe havde afløst Vinterens hvide Snedække, — kort alt aandede Liv, og dog — 1ste April — skulde det ogsaa virkelig være Ulvor? Skulde denne Dag, den første i denne lunefulde Maaned, ikke finde paa at narre mig April og maaske vel inden Aften paany brede Vinterens Snedække over de mange smaa nysgjerrige Blomster og faae de smaa vingede Sangeres Lovsang til at forstumme? Nei! der var en saadan Ro i Naturen, en saadan Tillid i Fuglesangen, en saadan Varme i Solstraalerne, en saadan Friskhed i det Grønne, et saadant Farveskær i Markens vilde Blomster, de tittede med en saadan Fryd til hverandre, at jeg rent glemte mine Aprilstanker, og uden ret at vide af det allerede havde naaet det lille venlige „Spurvefjul“ tætved Frederiksdal. Herfra fulgte jeg saa Stien langs Furesøens vestlige Bred gennem Frederiksdals Skov, Aasevang og Nørreskov til Fiskebæk, en lille Bæk, der forener Farumsøens og Furesøens Bande og her danner Grændsen mellem Kjøbenhavns og Frederiksborg Amter. Se, kjære Læser, Veien hertil er allerede

baade i Kvantitet og Kvalitet en ret anstændig God-tour. Det vil derfor vistnok heller ikke undre Dig, at jeg et Dieblif standsede ved Broen, som fører over Bækken og med det samme Vandringsmanden ind i et andet Amt. Saa stod jeg da her som hin store Ro-mer ved Rubikon. Kun nogle Diebliffes Betænkning, og Lærningerne vare fastede, og med det samme jeg paa Veien ad Farum til. Farum! Ja hvem kjender ikke Farum? Hvem kjender ikke „Kirkekloffen i Fa-rum“? Mange, mange kjende hverken det ene eller det andet. — For 1ste April 1868 kjendte jeg det sidste, ikke det første; nu kjender jeg begge, nu kan jeg forstaae, at der til dette yndige Sted knytter sig saa deiligt et Digt, et Digt, der dog nok, efter hvad jeg erfarede her paa Stedet, er noget mere end en høit begavet Digters Tankespind: Kjærnen i Digtet er en smuk lille Birkelighed, hvorom Mindet lever endnu her paa Stedet blandt Beboerne, af hvilke mange, naturligviis blandt den ældre Slægt, ingen Anelse have om, hvor deilig den lille simple Begivenhed er beskrevet af Digteren Boye.

Strax ved min Indtrædelse i den venlige hygge-lige, ja pyntelige lille Landsby troede jeg mig paa eengang hensat i Skovshoved, saadan vrimlede her af Børn, — men Grisene manglede rigtignok, og Bør-nene vare tilviis ogsaa alt andet end grisede — der-med være dog ikke sagt, at Børnene i Skovshoved ere grisede; man kan jo da ogsaa godt omgaaes med Grise uden derfor selv at være en Gris. Gaaden

om Skovshoved fik jeg da snart løst. Her ligger paa den ene Side af Gaden en høiere Folkeskole og ligeoverfor paa den anden Side — et Asyl. Jeg er Borneven — altsaa det var noget for mig. Skolen er oprettet for Børn, der skulle nyde en mere udvidet Underviisning end den, Sogneskolerne i deres nuværende Skikkelse formaae at byde. Efter hvad jeg bragte i Erfaring, ledes den for Tiden af en forhenværende slesvigsk Lærer. Se, dette er nu visseelig meget smukt og priisværdigt; men gaae vi nu over paa den modsatte Side af Veien, da møder os noget maaste endnu smukkere og priisværdigere. Et Asyl, et Børnely, hvilken smuk, menneskekjærlig Tanke er her ikke traadt ud i Livet og bleven til Virkelighed! Udenfor det simple, men nette lille Huus sværmede en Flok Børn i en Alder af 2 til 7 Aar, gulhaarede, lysøiede solbrændte Smaa; men hvad er det? Midt imellem dem alle en Invalid, paa hvis mangelfulde Skjød, paa hvis Ryg og Arme var placeret en ubegribelig Mængde af disse smaa støiende, larmende, syngende, grædende, leende smaa Bæfener. En Invalid! ja, kjære Læser, maa jeg i ham præsentere Dig Asylmoderen, vel sandt hans Kone er jo nok den egentlige Asylmoder — og hun skal være flink nok — inde i Huset, Invaliden udenfor Huset og sagtens ikke ringere, ret en Borneven, tænker jeg mig, om end hans Pædagogik var noget syndig: „Dersom Du ikke er artig, saa skyder jeg Dig!“ hørte jeg blandt andet, men ledsaget af et Par milde fjærlige Dine. Altsaa

paa den ene Side af Veien en fordreven fløvigt Lærer og paa den anden Side en Invalid, begge Ofre for den samme Sag, begge Opdragere af de Smaa, der skulde værne om det Brag, vi frelst ud af det store Skibbrud, — Brag, nei ikke saa, med Guds Hjælp endnu en lille sikker Skude, der skal trodse de store Storme og bjerge sig gennem Tydske-riets Brændinger.

Det vil ikke forundre Dig, kjære Læser, at jeg fik et godt Indtryk af den lille By, som jeg neppe var kommen ind i, førend jeg erfarede saameget godt om den. Og for nu at blive ved Begyndelsen, skal jeg i al Korthed meddele Dig, hvad jeg i Løbet af Dagen erfarede om Farum Asyl, Meddelelser, som selvsølgelig ere fuldstændig paalidelige, hentede paa Stedet selv.

Asylet har nu bestaaet i 2 Aar og opretholdes udelukkende ved milde Gaver og Indtægterne af Folkefester, Komedier, Sangfester, Foredrag og deslige. Det er besøgt af omtrent 50 Børn, som her have et venligt lille Hjem, medens det egentlige Hjemms Dør er lukket og Arnen er slukket, d. e., medens Forældrene ere paa Arbeide. De oplæres i Skrivning og Regning, Syning og Strikning af nogle af Byens unge Kvinder, der frivillig have paataget sig denne menneskekjærlige Gjærning, og der vises i det Hele disse Smaa en Kjærlighed i Gjærning og Sandhed, der visselig søger sin Lige. I Sandhed et Mønster, værdigt til Efterfølgelse! Min Meddeler yttrede endvidere: „Netop idag

spilles her Komedie til Indtægt for Aflyet!" — Dermed var det givet, at min Fodvandring ikke vilde være endt med denne Dag. Komedie i Farum! Det var for stor en Fristelse for mig — der maatte jeg med, og da jeg altsaa maatte slaae mig til Ro, tog jeg mig for at see selve Byen lidt efter. „Ja det maa da snart være bestilt“, hører jeg min Læser udbryde; ja vel for denne Gang og denne Dag, da Aarstiden ikke var langt nok fremrykket til ret at beundre Naturen i al dens Skjønhed. Men, fjære Læser, har Du Mod og Lust til at følge mig paa en ny Vandring til denne venlige lille Landsby med dens vidunderlig deilige Omgivelser, da skal Du erfare, at her er meget, usigelig meget at see og beundre.

For idag nøiedes jeg med at besee selve Byen med dens pyntelige, nette og hyggelige Smaahuse, dens ikke saa saa finere, skifer- og teglhængte Villae, dens ærværdige „Maitræ“ fra Midten af det forrige Aarhundrede, dens nette lille Kirke, hvis Klokke minder os om Digteren Boye, og ved Foden af hvis Taarn hviler Povel Edvard Rasmussen, Komponisten af „Danmark deiligst Bang og Bænge“, den ved Farum Sø saa smukt beliggende Farumgaard osv. osv. Er det ikke Seværdigheder nok for en lille Landsby? Imidlertid er Tiden gaaet, Kirkeklokken i Farum har meldt, at Solen er gaaet ned — saa er det altsaa Tid at komme paa Komedie — Komedie i Farum! Ja her vil maaske mangen en, som ikke har bedre

Forstand, trække lidt paa Smilebaandet, og skal jeg være ganske ærlig, var det just heller ikke med store Forventninger, jeg traadte ind i „Theatret“ med dets numererede og unumererede Pladser. — Dog ogsaa her var det første Indtryk godt, et smukt lille Theater, fuldt Hus og en hel smuk Tone blandt Tilskuerne. Saa gif Tæppet op! Og hvad saa jeg saa? „Store Bededagsaften“ og „Abekatten“.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 10de December 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schults.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15de December 1870, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtfællesskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

et Forslag af Administrationen, ledsaget af den nedsatte Komitees Betænkning, angaaende Selskabets Virksomhed i de paafølgende 5 Aar, overensstemmende med Lovens nye § 15;

et i Marts d. A. fra 1ste Klassefikation indgivet Forslag tilligemed flere i Forbindelse dermed fra de øvrige Klassefikationer modtagne Andragender, navnlig angaaende en Omorganisation af Selskabet, hvorved Spørgsmaal om Klassefikationernes

Ophævelse eller Forandring kunne komme under Forhandling. I denne Anledning foreslaaes at nedsætte et Udvalg.

Balg af:

- 1 Administrator,
- 1 Revisor og en Suppleant og
- 3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 15de November 1870.

D. F. Olsen. B. Petersen. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Indtryk og Erindringer fra et Par Fodreiser i Nordsjælland i Sommeren 1869.

(Sluttet.)

Dg det maa jeg sige, Fremstillingen af disse to Stykker, og da navnlig det sidste, var saa smuk og saa vellykket i alle Maader, at jeg, der dog er vant til at see i den Retning det bedste, Hovedstadens Theatre have at byde, ret af Hjertens Lyst maatte dele det hele Publikum's Glæde og Bisfald, der fulminerede

i velfortjent Fremkaldelse og Blomsterregn. Trækker Du igjen paa det flemme Smilebaand, kjære Væser? gjør det ikke! Nei, jeg har ikke sagt formeget og jeg siger ikke formeget, naar jeg paaستااer, at en behageligere Aften har jeg ikke tilbragt. Og hvem vare saa disse Phisters, Rosenfildes og andre af vore bedste Skuespilleres og Skuespillerinders Stedsfortrædere? Det var Bønderkarle og Bønderpiger, vel ogsaa enkelte Mænd og Kvinder „udensfor Bondestanden“, som man sagde i gamle Dage, da Standsvæsenet — atter Tydsferi! — spillede en vis Rolle blandt os. Ja i Sandhed, det var en indholdsrig 1ste April!

Da jeg Dagen efter vendte hjem over Birkerød og ad Jernveien til Kjøbenhavn, gjennemgik jeg i Tankerne den forrige Dags Indtryk, og jeg medbragte fra min lille Reise den glade Overbeviisning, at det sagtens maa blive „Atterdag“ i et Land, hvor Lyset har fundet Bei selv til den ringeste Hytte, fjern fra de Steder, hvor Lyset indtil for saa faa Aar siden skinnede, medens der rundtom var Mørke; thi Lyset har dog egentlig først rigtig skinnet, siden hin Danmarks mørkeste Nat, da danske Mænd i Mulm og Mørke listede sig bort fra det Birke, hvortil saamange stolte Forhaabninger vare knyttede, af! saa bittert skuffede Forhaabninger! Naa, jeg tænker, vi ere isærd med at bygge et ikke mindre forhaabningsfuldt Dannevirke, bygget af levende Stene, bundne til hverandre ved Tro, Haab og Kjærlighed.

Samtidig med at mit Sind saaledes krydsedes af Tanker, der paa eengang vare nedtrykkende og opløstende, dog mest det sidste, gjorde jeg mig selv det Løfte ved første givne Leilighed atter at gjæste det fjære Farum, og længe varede det da heller ikke, inden Leiligheden tilbød sig.

Det var den 20de Juni. I Avisen havde jeg læst en Bekjendtgjørelse om, at der paa denne Dag i Farum skulde afholdes en Folkfest, hvis Indtægt skulde tilfalde Byens Afspl. Her var ikke Tale om Betænkning, og for at nyde den skjønnede Natur rigtig tilgavn, besluttede jeg at vandre derud allerede Dagen iforveien. Jeg naaede Farum henimod Aften, og der laa den atter for mig, den lille venlige By, dennegang endnu mere tiltrækkende midt i sine yndige Omgivelser, der straaede i deres fulde Skjærsummer-Glands og Skjønhed. Nogen mere tilbunds dansk Egn og Natur kjender jeg ikke, nogen skjønnere Sø end Farum Sø har jeg aldrig seet, nogen mere velgjørende Stemning har jeg aldrig kjendt end den, der greb mig denne stille Sommeraften, da jeg hvilede i en Baad midt paa den romantiske Sø. Rundtom høie Bakker, flædte med de skjønneste Bøgeskove, kun en enkelt Mark titter frem mellem disse, som vilde den minde os om, hvor vi ere; paa Søens nordlige Side den lille By, ved hvis vestlige Ende den røde Kirke kneiser paa en Bakke, lidt nedenfor denne lige ved Søens Bred den skjøntbeliggende Farumgaard, og saa midt i Søen en

lille D, aldeles bevoget med Træer, som var det en Skov, der dukkede op af Vandene. Den selv er smukkere end dens Navn „Glaus Mars Holm“; der knytter sig til den et Sagn fra Baldemar Atterdags Tid, og, mindes jeg ret, digterisk behandlet af Grif Bøgh. Det var ved Solnedgang: Solen spillede i alle Farver, Kirkekloffen i Farum hilste med sine alvorlige Bedeslag den sidste Solstraale, rundt om den dybeste Fred og Ro, kun afbrudt, eller maaskee rettere forhoiet ved Rattergalenes deilige Toner, der led rundt om fra alle Skovene, ved Gjøgenes Ruffen, ved Frøernes Kvækken, Kørnes Brølen, Arernes Pladskan i Vandet og et lignende Pladsk fra en enkelt Fisk, der vilde op og ligesom see sig lidt om. Og trods disse forskjellige Forstyrrelser — var der dog Tavshed; thi, som S. Kierkegaard siger, det er jo ogsaa Tavshed, naar Du eensom vandrer ved Havets Bred og ikke hører andet end Bølgenes larmende og brusende Slag mod Strandbredden; trods Larmen er det dog Tavshed; det er Tavshed, naar Du gaaer eensom gennem Skoven og kun hører Vindens Susen gennem Trærnes Kroner, som hvistede Bladene til hverandre: „Det bliver mellem os!“ Netop saaledes var denne yndige danske Sommeraftens Tavshed og Stilhed, en Stilhed, der greb Sindet med en Stemning af Alvor og Gammen paa eengang.

Dagen efter deeltog jeg i den lille beskedne, men særdeles velslykkede Folkeseft i Farumgaard's Lystskov paa nogle Høider lige ved Søen. Veiret var ualmin-

delig smukt; det var, som Vorherre selv, den store Børneven, vilde forherlige denne Dag, thi lige indtil da havde Sommeren været meget ustadig med Kulde og Regn. Paa den smukke lille Festsplads var vel samlet omtrent 600 Mennesker; fra Kl. 4 til 6 forlystede man sig ved Tale og Sang, og her lod mangt et rigtigt godt Ord om Modersmaal og Folkeaand, Fædreland og Folkedaad. Saavel her som ved det derefter afholdte Festmaaltid frydede jeg mig ikke alene over de mange gode Ord, mest af Egnens egne Folk, men ogsaa over den ualmindelig smukke Sang, hvormed Egnens Sangforening glædede Tilhørerne; — Foreningen bestaaer, saavidt jeg har erfaret, kun af Bønderkarle, blandt hvilke jeg gjenkjendte nogle af vore Skuespillere fra 1ste April. Er det dog ikke glædeligt at see saadan Aand og Liv paa Landet? Saa var der Dands, Karruseller, Virendreiere, Fyrværkeri, kort alt, hvad der hører med til en Folkefest, men fremfor alt dog det, som er det allerbedste og allervigtigste ved en saadan Leilighed, ret en god og smuk Aand og Tone; det forekom mig, som Befolkningen ret passede til den deilige danske Natur, overalt sporede jeg ret den danske Aand og den danske, den milde, venlige og velvillige Tone. Endnu et: paa den stille speilklare Sø saaes af og til en blomstersmykket, med orientalske Lamper oplyst Baad at pladske om, medens der fra dens lille glade Besætning hortes en og anden smuk, fædrelandsk Sang; det tog sig mere end almindeligt godt ud, men saaledes var det

da forresten med det hele, og det er jo dog egentlig ikke saa underligt, at alt lykkedes saa vel; — det var jo en i Sandhed god Gjærning, der skulde øves ved denne Aftens Indtægt, der heel og holden var bestemt for de mange smaa, jeg havde den Fornøielse at forestille Dig, min kjære Læser, ved Begyndelsen af disse Linier og ved Begyndelsen af mit Indlingssted.

Og idet jeg nu slutter denne lille tarvelige Beskrivelse af det yndige Farum, knytter jeg dertil endnu kun den venligste Opfordring til velvillige Læsere og Læserinder om med egne Dine at overbevise sig om al den Skjønhed og Ynde, hvormed Gud har velsignet denne lille Plet; og kunde ved disse Linier Opmærksomheden muligen henledes paa Byens Asyl, muligen et eller andet ædelt Hjerte opvarmes, en eller anden mild Haand oplades til Gavn og Glæde for det lille Børneliv, da skulde det dobbelt glæde mig at have betroet mine Reise=Indtryk og Grindringer til Papiret.

iv.

Anekdoter.

En Englænder, som lever i Paris, har en mægtig Newfoundland, som udmærker sig ved en høist godmodig Charakter ligeoverfor alle andre Hunde, der ville lege med den. Imidlertid traf det engang, at en

lille arrig Koter løb hen og bed den i Foden. Newfoundlanderen tog ganske rolig den lille Slynge i Maffen, bar den hen til Seinen og lod den falde i Bandet. Da den havde ligget der en Stund og pjasket og hylet, sprang den store Hund ud, traf den lille op, rystede ham dygtigt og løb hen til sin Herre, som med stor Forundring havde været Vidne til denne Retfærdighedshandling.

I en Berlineravis stod for nylig følgende Avertissement: „En høitstaaende Dame søger mod et anstændigt Honorar nogle velopdragne og velklædte Børn paa 5 til 8 Aar, for at lege med en svagelig Kat et Par Timer om Dagen.“ Det synes, at der har været to Patienter i det Huus: Ratten i Poten og Damen i Hovedet.

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

To og firefindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 17de December 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En uhyggelig Jernbanetur.

For flere Aar siden, da min Sundhed var bleven rystet ved anstrængende Studier, blev det mig af min Læge tilraadet at tilbringe en Vinter i Sydfrankrig. En saa behagelig Forskrift fulgte jeg saa meget desto hellere, som jeg hverken havde Hustru eller Børn, der kunde binde mig til Hjemmet. Kun forsynet med en Kuffert tilbagelagde jeg den smukke Reise til den venlige By B.

Kort efter min Ankomst til dette Sted, medens jeg sad ved Binduet i mit Hotel, gik en Mand forbi, der lignede mig saa skuffende, at jeg overrasket reiste mig, strakte mig ud ad Binduet og saae efter ham.

Hans Klædedragt tilkjendegav, at han var Landmand. Han var velvoxen og slank som jeg; hans Dine vare blaae, hans Ansigtssfarve fin, hans Haar mørkebrunt og hans Næse frum — Alt som hos mig selv. Da han havde naaet Enden af Gaden, blev han staaende og saae sig om; derpaa vendte han sig, gif den samme Bei tilbage og tillod mig nu, da han gif paa den modsatte Side af Gaden, noie at iagttage hans Person.

Jeg tilstaaer, at den paafaldende Lighed gjorde et uforklarligt, men ubyggeligt Indtryk paa mig. Fysiologen, tænkte jeg, kan interessere sig saameget han vil for det Slags mærkværdige Tilfælde; jeg for min Deel betaffer mig for at skulle gjælde for et Slags Fænomen. Desuden havde jeg læst om meget ubehagelige Følger af saadanne personlige Ligheder og haabede inderligt, at hint Individ, hvis Natur syntes at være modelleret efter min, snarest muligt vilde forsvinde fra mine Omgivelsers Sfare.

En eller to Uger senere traf jeg igjen pludseligt paa en Spadseretour gjennem et henrivende Landskab i Nærheden af Byen mit andet Jeg; Tyren sad paa en Bænk under et skyggesfuldt Træ og holdt sin Arm slynget om en ung, smuk Bondepige, hvis rene, mælkehvide Hud paa en forunderlig skøn Maade kontrasterede med hendes fyldige, glandsfulde, sorte Haar. Som et Lyn faldt hendes Dine paa mig, idet jeg gif forbi, og jeg bemærkede, at hun med en vis Hestighed

rettede sig op, som om hun var enten utaalmodig eller indigneret over at være bleven seet.

Manden, som sad ved hendes Side, og som Enhver med Undtagelse af mig selv og min Moder kunde ansee for mig — i den Grad lignede han mig —, lod sig ikke forstyrre i sin delicate Situation. Han hævede ikke engang Blikket efter mig, men holdt det fast heftet paa den unge Piges Dine, medens hun saae paa mig med et Udtryk af Uvillie, som om hun ønskede, at jeg var mange Mile borte. Jeg selv havde uvilkaarligt en øieblikkelig Følelse af Nag til Manden. Da Naturen nu engang havde givet Manden mit Skind, fandt jeg det i Grunden i sin Orden, om jeg traadte i hans Fodspor. Den yndige Bondepige havde maasse oprindelig af Skjæbnen været mig tiltænkt og var nu kun ved et tilfældigt Træf blevet mig berøvet. Jeg smilte over mine Tanker, gik videre og boiede om et Hjørne; jeg kunde nu ikke længere see de to Elskende.

Da jeg imidlertid havde naaet Enden af den Sti, paa hvilken jeg gik, mærkede jeg, at jeg var kommen ind paa en forkert Vej; den førte nemlig ud til forskjellige Marker, og jeg kunde intetsteds opdage nogen Fodsti. Da jeg nu ikke ønskede at blive arresteret som En, der overtraadte Loven, besluttede jeg at vende om. Jeg saae Bænken, hvorpaa de Elskende havde siddet; nu var den tom. Det bekymrede mig imidlertid ikke. Vel havde jeg gjerne endnu ønsket at see Brunettens skjønne Ansigt, men paa den anden Side

vilde jeg ikke for Alt have vaakt den Tro hos de Elskende, at jeg vilde udspionere dem.

Jeg havde naaet Toppen af Høien og traadte hen mellem en Række store Buske, der dannede ligesom en naturlig Hæk om et Slags Park, da jeg pludseligt blev forstræffet ved Knaldet af en Pistol tilvenstre for mig. I samme Dieblif mærkede jeg, at en Kugle prællede an mod min Hat, som blev revet mig af Hovedet og faldt til Jorden. Jeg blegnede og saae mig om. Overfaldet var frygteligt overraskende. Hvem i Guds Navn kunde tragte mig efter Livet? For hvilken Forbrydelse blev mit Blod efterstræbt? Hvad havde jeg da gjort?

Jeg bemærkede, at den blaae Taage af Krudtrøgen steg i Beiret fra en af de tætteste Buske, og jeg hørte, hvorledes Grenene knagede og bragede, en Lyd, som hidrørte fra, at en Person skyndsomst flygtede. Jeg tog min Hat op, — Kuglen havde gjennemboret den. To Tommer lavere og den havde da splintret min Hjerneskæl. Jeg ilede tilbage til Byen med et Menneskes Følelse, der bag hvert Træ og hver Busk troer at see en Bandit. Praleri vilde i en saa kritisk Situation kun være ilde anbragt. Hvad nyttede selv det største Mod ligeoverfor usynlige Fjender? Ikke gaaende, men løbende ilede jeg bort; jeg havde kun een Tanke, at komme bort fra et Sted, der egnede sig til Skjulested for hundrede djævelske Mordere.

Efterat være kommen tilbage til Hotellet, begyndte jeg at tænke over min Stilling. Tidligere havde jeg været i

for stærk Bevægelse til at overveie de nærmere Omstændigheder. Med Rædsel saae jeg af Hullet paa min Hat, hvor nær jeg havde været Døden. Mit Liv havde uden al Tvivl kun været en lumpen Differenti af neppe 2 Tommers Distance værd. Jeg gjentog for mig selv det Spørgsmaal: hvem kunde tragte mig efter Livet? Hvilke Grunde havde han, og hvad havde jeg forbrudt, for at fortjene at myrdes? Fuldstændig ude af Stand til at give mig selv tilfredsstillende Svar paa disse Spørgsmaal, besluttede jeg at gjøre min Bært til min Fortrolige. Jeg kaldte ham ind til mig paa mit Bærelse og fortalte ham det Påsferede. Han trak paa Skulderen og sagde:

„Herren maa, som enhver Anden, bære Følgerne af et Elskovs-eventyr.“

„Men jeg har aldeles ikke haft noget Elskovs-eventyr,“ svarede jeg, noget frapperet over hans Koldblodighed. „I al den Tid, jeg har opholdt mig her, har jeg neppe seet paa, endfjige talt til noget Fruentimmer.“

„Saa er det en Gaade,“ sagde han. „Den eneste tænkelige Løsning er den, at man har antaget Dem for en Anden.“

„Man har antaget mig for en Anden; ja, og jeg tør paaftaae: jeg veed, hvilken Anden!“ svarede jeg, idet der pludseligt gik et Lys op for mig. „Har De ikke i denne By bemærket et Menneske, som skuffende ligner mig?“

„Nei.“

„Men jeg, min Ven, jeg har bemærket ham!“
 Og i samme Dieblif følte jeg mig ubehageligt berørt; jeg havde en Forudsølelse af Ulykke. „Nu velan, Hr. Bært, jeg vil være Dem meget forbunden, hvis De snarest muligt vil sende mig min Regning; endnu i Aften reiser jeg til Paris, thi hvis jeg blev her blot en Dag, vilde muligvis mit Liv, som jeg er kommen her for at forlænge, blive udsuffet som et Lys.“

Da Bærten saae, at Sagen truede med at tage en Bending, der stemte mod hans Interessee, forsøgte han at frasnaffe mig mine Belymninger. Han mente, at Kuglen, som havde gjennemboret min Hat, muligvis havde været bestemt til at træffe en Fugl, at Skuddet maaskee hidrørte fra en slet Skytte og endelig, at man maaskee havde taget feil af min Hat og en Krage.

„Meget muligt,“ svarede jeg, „men tillad mig at sige Dem, at Deres Formodninger kun bidrage til at bestyrke mig i mit Forsæt; thi hvilket Værd har et Mennekses Liv i et Distrikt, hvor der findes Jægere, der kunne tage feil af en Hat og en Fugl?“

Det næste Expres-Tog til Paris afgik om tyve Minutter. Jeg lod Stedets Karl besørge min Ruffert til Stationen og indtog i største Hast endnu et koldt Maaltid af Fuglevildt og vin ordinaire. Den Plads, hvorpaa Bordet stod, tillod mig at see ud paa Gaden. Da Karlen gik bort med min Ruffert, saae jeg en Mand gaae hen til ham og tiltale ham.

Som Svar paa hans Spørgsmaal pegede Karlen

med Tommelfingeren mod Hotellet. Spørgeren gif over paa Fortouget paa den anden Side af Gaden, saa at han kunde see ind i Hotellet, fik mig derpaa at see og ilede nu bort i den samme Retning, som Karlen havde taget.

I Anledning heraf fik jeg en ny Idee: Manden havde maaskee ønsket at fortjene de Drikkepenge, som jeg havde givet Stedets Karl. Det var en ung Mand, med et almindeligt Udseende uden noget Eiendommeligt i sit Ansigt; hans Klædedragt bestod i en Blouse, med en Læderrem om, lange Støvler og en smudsig Hue. Han havde mørk Hudfarve og sorte Knebelshårter; i det Hele taget havde han Udseende af at være en sydfransk Bonde i den kraftigste Alder.

Efterat jeg havde betalt min Regning, begav jeg mig hen til Jernbanestationen. Paa Perronen var der stor Tummel, thi der var nylig ankommen et Tog fra Paris; men paa den Deel af Perronen, hvorfra jeg vilde stige ind i det Nord paa gaaende Train, befandt sig, foruden Karlen, der havde baaret min Kuffert, kun fem Personer.

Imidlertid, Tiden egnede sig ikke til Betragtninger. Toget skulde afgaae om tre Minutter. Jeg saa min Kuffert blive kastet ind i en Godsvoagn, løste mig en Billet til 1ste Klasse og begav mig hen paa min Plads.

Locomotivets gjennemtrængende Piben lod sig høre, derpaa begyndte det at udstøde Damp, og langsomt satte Bognen sig i Bevægelse. Bludseligt raabte flere

Stemmer: „Holdt, holdt!“ — „Nu da, hurtig! hvilken Klasse?“ raabte en Conducateur. — „Første!“ — „Deres Billet?“ — „Her.“ — „Vel! Skynd Dem, herind!“ — Døren til min Vogn gif endnu engang op, en Skifelse blev rast skubbet ind, og nogle faa Dieblikke efter var Toget langt borte fra Perronen.

Jeg saae paa min nye Reisekammerat — det var den samme Fyr, der havde talt med Hotellets Karl. En Rædsel betog mig. Havde tidligere mit Livs Redning, som bogstavelig afgang af et Haars Bredde, rystet mit Nervesystem, saa bidrog nu Synet af denne mistænkelige Person til fuldstændig at isne mit Blod.

(Fortfættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Urtekræmmer Conrad Romer.

Slagtermester Hansens Datter Mary Elisabeth.

Lieutenant, Blomsterfabrikant J. C. G. Fränkel.

Borger-Vennen.

To og firesindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 24de December 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En uhyggelig Jernbanetur.

(Sluttet.)

Hvad vilde denne Mand, der efter sit hele Ydre, sin tarvelige Klædedragt, sine barkede, brune og smudsige Hænder var en Bonde, i en første Klasse's Coupée? Jeg havde i hint Dieblif givet Meget til, om jeg havde kunnet bytte Bogn; men der gaves ingen Forbindelse med Conducteuren. Desuden var, som jeg allerede har bemærket, Toget et Jltog, der ikke standsede de første tredive Mile; med rasende Fart fløi det afsted.

Min Rejseskammerat sad ubevægelig og trykkede sig op i det ene Hjørne af Coupéen. Han lod, som om han saae ud over det omkringliggende Land, dog

bemærkede jeg i hans Ansigt et vist, distraheret Udtryk, som overbeviste mig om, at han egentlig Intet saae. Han holdt Armene foldede over Brystet. Endskjøndt mine forskende Blikke sikkert ikke undgik ham, vendte han dog ikke en eneste Gang sine Bine mod mig. Hans Læber vare tæt sammenknebne, han aandede dybt og langsomt, og Bevægelsen af hans Næsebor viste hans regelmæssige Respiration.

Efter nogen Tids Forløb gjenvandt jeg min Fatning. Jeg forsøgte endog at smile over min Frygt. Hvorfor, tænkte jeg, skulde jeg være bange for en Mand, som jeg aldrig før havde seet? Det vilde jo være Banvid. Jeg tog en Avis op af Lommen og begyndte at læse. Jeg vilde endog have tiltalt Manden, hvis ikke den Tanke havde holdt mig tilbage, at en Mand i hans Stilling mulig kunde have Ondt ved at forstaae mit udenlandske Fransk. Iøvrigt var der Noget i hans Ubevægelighed, som tilbageviste enhver Tilnærmelse.

Der hengik en halv Time... Paa engang saae jeg udover min Avis, hvorledes Manden rakte Haanden udaf Binduet, som om han vilde aabne Døren. Jeg fik ingen Tid til at anstille Betragtninger i denne Anledning, thi i samme Dieblik naaede vi under Locomotivets gjennemtrængende skarpe Piben ind i en lang Tunnel; Rattens Mørke omgav os.

Lysset af Olielamperne, som paa de fleste Baner med lange Tunnelstrækninger i Almindelighed findes i første Classes Coupéer, blev ved den hurtige Forsvinden

af Dagslyset reduceret i den Grad, at det snarere lignede et Slags lysende Skygge, saa at man i Løbet af flere Minutter paa Grund af det indtrædende Mørke neppe kunde skjelne Omridsene af en Gjenstand tydeligt.

Jeg lagde mit Blad tilside, og alle mine tidligere ængstelige Følelser kom til nyt Liv hos mig. Neppe havde jeg gjort dette, før jeg skjelnede Omridsene af Manden, der havde reist sig og nærmede sig den Plads, hvor jeg sad. Samtidig saae jeg i Luften en Kniv blinke.

Banvittig af Rædsel greb jeg hans udstrakte Arm. En rasende Beslutning, at opholde mit Liv, fyldte mig med Kæmpekraft, og den Boldsomhed, hvormed jeg huggede mine Knoer mod Mandens knyttede Næve, tvang ham til at aabne den. Kniven faldt ned paa Gulvet, og nu begyndte en vild, stum Kamp mellem os.

Han greb mig om Halsen og flamrede sig til mig med en Tigers Blodtørstighed. Jeg hørte, hvorledes han skar Tænder, som om han var i Begreb med at bide. Vi væltede fra den ene Side af Coupéen til den anden. Jeg kunde føle, hvorledes mine Kræfter, som i Forveien vare medtagne ved min langvarige Sygelighed, begyndte at forlade mig, og jeg bad til Gud, at vi snart maatte komme ud af den mørke Tunnel, for at jeg bedre kunde lære min Modstander at kjende.

I dette Dieblif blev jeg med frygtelig Boldsomhed svunget omkring af min Modstander, jeg styrtede henimod Døren til Coupéen, der aabnede sig, og vi faldt begge ud af Vognen, midt inde i Tunnelen.

Faldet syntes at have bedøvet min Fjende; han laa under mig og forblev i nogen Tid ubevægelig. Jeg selv fik et ubeskriveligt rystende Stød, men jeg beholdt Bevidstheden. Jeg hørte den forsvindende Varm af det bortilende Tog, jeg saa det røde Lys paa den sidste Bogn tabe sig i det Fjerne som Diet af en døende Djævel.

Endnu holdt jeg stadig min Modstander om Halsen og vovede ikke at slippe ham. Min Situation var forfærdelig. Den Tanke laa nær, at et andet Tog snart vilde komme, og dog var der saa mørkt om os, at det var en ren Umulighed at kjende, paa hvilken Side af Skinnerne vi befandt os. Havde jeg kunnet udstrække min Haand og føle mig for, saa havde det maasse været mig muligt at orientere mig og finde en sikker Krog, men min Fjende var for farlig. Jeg hørte, hvorledes han igjen aandede stærkere, jeg følte, hvorledes hans Greb i mig igjen blev fastere; han søgte at reise sig, men med Fortvivlelsens Kraft trykkede jeg ham ned, idet jeg holdt den ene Haand paa hans Hals, den anden paa hans Bryst. Det Gneeste, jeg attraaede, var at gjøre ham bevidstløs, derpaa forlade ham i Mørket og mulig slippe ud af Tunnelen paa en eller anden Maade. Imidlertid forlode mine Sandser mig mere og mere, hvortil ogsaa Atmosphæren i Tunnelen bidrog, da den var tyk og kvælstofholdig og vanskeliggjorde Aandedrættet. Jeg formaaede kun at fastholde en Tanke: at holde min Modstander under mig.

Efter fem til sex Minutters Forløb hørte jeg en

ffjern Larm som af en fremrullende Torden. Denne Larm blev stærkere og stærkere, den nærmede sig. Det var, som om den førte en Luftning med sig. Dertil kom en Lugt som af Stenkulsrøg og Damp. Jeg vidste nu, at et Tog nærmede sig; Haarene reiste sig paa mit Hoved. Paa hvilke Skinner laae vi? I Sandhed, et frygteligt Spørgsmaal!

Min Modstander fornyede Kampen, han blev aldeles som rasende og gjorde de voldsomste Kraftanstrengelser for at trække mig til Jorden og slæbe mig hen til den Side af Tunnelen, paa hvilken det frembrusende Locomotiv nærmede sig. Jeg mærkede hans Hensigt, og som en Rasende trykkede jeg ham ned. Hans Legeme dampede formelig og hans Andedragt var pibende. Han forsøgte at skrig, men jeg greb ham i Struben, og hans Skrig forandrede sig til en utydelig Hvæsen. Jeg saa nu de røde og grønne Lys paa Maskinen, som med Bindens Hurtighed nærmede sig og bleve klarere. Hermed fulgte en bedøvende, tordnende Larm og en saa voldsom Luftstrøm, at den som med en Kæmpehaand slyngede mig til Jorden. Jeg syntes nu at høre en Lyd som af Noget, der blev knust og kvaset, og derefter en ynkelig Rallen, der lidt efter lidt aldeles tabte sig.

Jeg reiste mig op, jeg var nu alene; forsigtig og følende mig for gif jeg bort langs med Muren, saa hurtig mine nedbrudte Kræfter tillode det. Hvor længe jeg bevægede mig frem paa denne Maade, veed jeg ikke; Veien forekom mig uendelig. Den fugtige, folde Mur,

til hvilken min venstre Haand stadigt støttede sig, fik mit Blod til at løbe langsommere. Gist og her snublede jeg over Dyrger af Sten og Jord, som laae ved Siden af Skinnerne, og af og til greb jeg med min Haand ind i mørke Abninger i Muren.

Endelig saae jeg i det Fjerne en lys og klart straalende Stjerne — det var Dagslyset, som faldt ind gjennem Tunnelens Abning; men skjøndt jeg fordoblede mine Kræfter, syntes Stjernen dog ikke at ville nærme sig og vedblev stadig at være lille. Man maa have befundet sig i en saadan Situation, for fuldstændig at fatte det høist sælsomme Indtryk af et saa sammen-trængt Lys. Hvorledes skal jeg beskrive min Glæde, da jeg endelig mærkede Dæmringens svage Skjær, da jeg sporede Himmelens rene Luft paa mine brændende Kinder og Læber, og da jeg tilsidst saae den blaae Himmel selv og den smalle Prospekt af Banens grønne Rand! Uvilkaarlig udstødte jeg et Skrig af Glæde og Taknemmelighed. Jeg satte mig ned for at samle Kræfter. En nøie Mønstring af min Person overbeviste mig om, at jeg maatte afgive et rædsomt Skue. Mine Klæder vare fra øverst til nederst oversprøitede af Blod; min Frakke var revet i Stykker, mine Hænder vare tilsolede, rimeligvis ogsaa mit Ansigt; min Skjorte var flænget i Brystet og Huden var flaaet af alle mine Fingre.

Da jeg havde hvilet en Stund, kravlede jeg op paa Skrænten af Banen og opdagede i nogen Afstand et lidet Stationshus. Hvor udmattet jeg end var,

naaede jeg endelig derhen. En Banevogter, som stod og saae paa et Par legende Børn, udstødte et Skrig af Forsærdelse ved Synet af mig. Jeg fortalte ham mine Hændelser saa tydeligt, som jeg formaaede, og derpaa styrtede jeg til Jorden, overvældet af en Besvimelse.

Hvad der senere skete med mig, veed jeg ikke det Mindste af. Da jeg igjen kom til mig selv, befandt jeg mig i Stationsforvalterens Bolig, og denne vakre Mand's Hustru pleiede mig paa det Bedste. Af ham erfarede jeg da ogsaa Slutningen af denne sorgelige Tragoedie, hvori jeg imod mit Vidende og Billie havde havt en af Hovedrollerne. Paa Grund af min Meddelelse vare nemlig to Mænd sendte ind i Tunnelen, og de havde fundet min ulykkelige Modstander død, med begge Laarene knuste af Toget. De bare Liget til nærmeste Politivrigheid. En Undersøgelse af hans Personlighed bragte Enkeltheder for Dagen, som kastede Lys over hele Sammenhængen. Den forulykkede Person, en Arbejder ved Navn Theodor Bertôt, var forlovet med en ung smuk Bondepige, og den Mand, der havde den skuffende Lighed med mig, havde forført denne Pige. Den Ulykkelige, for hvem nu Livet havde tabt sit hele Værd, havde tilsvoret Forføreren dødelig Hevn. Ibet han forveglede mig med den Anden, havde han skudt paa mig. Da han skød feil paa mig, havde han, bevæbnet med en Dolk, luffet omkring det Hotel, hvori jeg boede, fast besluttet paa at dræbe mig, naar han kunde træffe mig.

Da han imidlertid havde hørt, at jeg vilde reise til Paris, havde han lagt den sikkrere Plan at gjøre det af med mig i Tunnelen og selv stikke af i Mørket. Efter moden Overveielse havde det sandsynlig forekommet ham, at Hevnen vilde være sødere, dersom han selv kunde undgaae Lovens strenge Arm.

Saaledes gif det mig, da jeg reiste gennem den lange Tunnel paa Veien til Paris; det er adskillige Aar siden, men endnu drømmer jeg ofte om Ratten om den Tour, og endnu kunne Haarene reise sig paa mit Hoved, naar jeg levende gjenkalder mig den om Dagen. Jeg skal kun tilføie, at jeg aldrig senere har hørt eller seet Noget til mit andet Jeg, ved hvis Brøde mit egentlige Jeg to Gange blev truet paa Livet.

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

To og firsindstyvende Aargang.

Nr. 53.

Lørdagen den 31te December 1870.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

Borgervennens Nytaars-hilsen til sine Læsere.

Det forekommer mig saa kjedeligt at begynde et nyt Stykke i det sidste Nr. af indeværende Aargang, og det saa meget mere som Bogtrykkeren ikkun forlanger Manuskript til et halvt Ark. Imellem det sidste Nr. af 1870 og det første Nr. af 1871 ligger Nytaarsdag, som hos ethvert alvorligt Menneſke vækker Følelser og Tanker, der ikke opstaae hver Dag i Aaret. Tilbageblikket paa det forløbne og Fremblirket paa det indtrædende Aar faaer Hjertet til at banke stærkere af saa mange forskjellige Grunde, og det er derfor en ligesaa naturlig som smuk Skik, at man paa Nytaars-

dag hilser sine Benner med en hjertelig Tak for det gamle Aar og et kjærligt Duffe for det nye. Men, har jeg spurgt mig selv, tør jeg indlade mig paa at byde Borgervennens Læsere min private Hilsen som „Borgervennens Hilsen“? Jeg vover det imidlertid, dog ikke fordi jeg i over en Menneskealder har været imellem dem, der have havt den Ære at repræsentere den gamle Borgerven for dens Læsere, ikke heller fordi jeg som gammel Skolemand, hvis hele Liv har været rettet mod det Maal at bidrage Mit til at danne Borgere, af den Grund maasse tør falde mig en Borgerven, men ene og alene fordi min Hilsen er oprigtig og hjertelig ment. Men, har jeg endvidere spurgt mig selv, har da Borgervennen virkelig Læsere? Ja, det er et vanskeligere Spørgsmaal at besvare. Man vil mene, at Borgervennen i mange Huse ikke kommer længere end ind i Entreen, eller i det høieste ud i Kjøkkenet; og Folk have i det Hele en besynderlig Tilbøielighed til at trække paa Smilebaandet, naar de høre Borgervennens Navn nævne. Det skal villigt indrømmes, at denne Borgerven, som i et udbredt Velgjørenhedsselskabs ulønnede Tjeneste nu i 82 Aar har vandret sin ugentlige, regelmæssige Gang som Kvittering for 6 Skilling, ikke nogenstunde har tænkt paa, med Hensyn hverken til den almindelige Oplysning og Dannelse eller til den mere specielle Underholdning og Udspredelse, at ville concurrere med sine mange yngre, dygtigere og virksommere Kamme-

rater, men den har dog i hele sin beskedne og fordringsfrie Optræden ogsaa sine Fortrin. Uagtet den har levet, som sagt, i 82 Aar og i den Tid oplevet en Periode i Verdenshistorien, som søger sin Ege, uagtet den i den lange Aarrække har været udsendt af saa mangfoldige og saa høist forskellige Personligheder, af Lærde og U lærde, af Theologer og Jurister, af Statsøkonomer og Medicinere, af Mathematikere og Historikere, af Militaire og Civile, af Poeter og Profaiskere, af Christne og Jøder, uagtet den villigt har aabnet sine smaa og i de 82 Aar uforandrede Spalter for alle Emner, ligesaa den mest profaiske Poesi til den mest poetiske Prosa, har den dog for det Første aldrig i politisk Henseende skiftet sin Farve, sin egen hvide Uskyldigheds Farve, og for det Andet aldrig — i det Mindste saavidt jeg veed — fornærmet Nogen eller stillet sig i uhyggeligt Forhold til Nogen.

Imidlertid, det være nu, som det vil: har Borgervennen ingen Læsere, vil Ingen kunne stødes over min Nytaarshilsen; har den Læsere, saa bringer jeg disse dens oprigtige Tak for deres Overbærenhed i det gamle Aar, og dens venlige Ønsker for det nye: gid I, som savne, sørge og lide, maae finde Hjælp og Trøst og Lindring! gid I, omkring hvem Alt er mørkt og tungt, snart maae vine Lys og Haab! gid I, som ere glade, maae vedblive at være det og maae faae den rette Styrke til at bære de gode

Dage; men skulde ogsaa for Eder Glæden forvandle sig til Sorg og dyrebare Forhaabninger til bittre Skuffelser, da gid Modet og Kraften ikke maa udeblive, saa at J kunne finde Eder i de Dage, om hvilke J sige: de behage mig ei!

Allsaa: „et godt og glædeligt Nytaar for Eder Alle!“

Kjøbenhavn, den 31te December 1870.

C. P. J. Krebs.

